

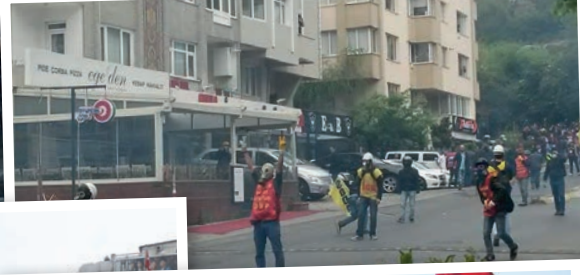
Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

www.kizilbayrak.net

Sayı 2015 / 17 • 2 Mayıs 2015 • 1 TL

YALANLARINIZ, ABLUKANIZ, POLİS TERÖRÜNÜZ SÖKMEDİ!

Yalanlarınız, ablukanız, polis terörünüz yetmeyecek...

Taksim er-geç yeniden kazanılacaktır!

Tüm dünyada 1 Mayıs işçi sınıfı ve emekçilerin coşkulu ve kitlesel kutlamalarına sahne oldu. Tüm kıtalarda işçi ve emekçiler yaşanabilir bir dünya, daha iyi yaşam ve çalışma koşulları talepleriyle alanları doldurdular. Emperyalist-kapitalist barbarlık karşısında işçi ve emekçilerin seçenezsiz olmadıkları, 1 Mayıs vesilesiyle tüm dünyada yeniden yankılandı.

Batılı ülkelerde kapitalist devletlerin sosyal ve siyasal kazanımlara yönelik saldırıları, İspanya ve Yunanistan gibi ülkelerde kemer sıkma politikaları protesto edilirken, yoğun sömürü ve köleliğin hüküm sürdüğü Malezya, Hong Kong, Endonezya, Tayland gibi ülkelerde ağır çalışma koşullarının iyileştirilmesi talepleri öne çıktı. Tunus, Mısır, Lübnan gibi Arap ülkelerinde işçi haklarının yanı sıra, gösterilerde siyasal hoşnutsuzluklar yansıtıldı.

1 Mayıs'ın en görkemli kutlandığı yer ise devrimci kazanımların emperyalist tehditler altında olduğu Küba'nın başkenti Havana'ydı. Öteki bir kitlesel kutlama noktası da Rusya'nın başkenti Moskova'daki Kızıl Meydan oldu.

Türkiye'de yaygın kutlamalar

Fakat dünya basınında öne çıkan 1 Mayıs eyleminin adresi yine Türkiye idi, özellikle 2007'den bu yana gelenek olduğu üzere... Türkiye'de 1 Mayıs bir kez daha tümüyle kendine özgü bir mücadele günü olarak yaşandı.

Türkiye'deki 1 Mayıs, dünya gündemine sokan, ülkede öncesinden başlayarak toplumsal-politik gündemi belirleyen ve güne damgasını vuran Taksim 1 Mayısı bir yana, ülkenin dört bir yanında da coşkulu ve kitlesel kutlamalar gerçekleştirildi. İzmir, Ankara, Adana gibi belli başlı sanayi kentlerinin dışında Gebze ve Zonguldak gibi işçi havzalarında da işçi ve emekçilerin yoğun olarak katıldığı ve taleplerinin öne çıktığı gösteriler yapıldı. Kürt illerinde haliyle kürsülerden seçim ve "çözüm süreci" gündemi işlendi. 1 Mayıs'ın içini boşaltmak isteyen yandaş Hak-İş ve işbirlikçi Türk-İş merkezlerinin çabalarına inat, irili-ufaklı bir dizi kentte genel planda sınıfın iş cinayetleri, taşeron köleliği, kıdem tazminatının gaspı vb. sorunlarının yanı sıra, faşist baskı ve polis devleti uygulamalarına karşı tepkilerin damga vurduğu coşkulu kutlamalar gerçekleştirildi.

Sadece bir meydan meselesi mi?

Bu atmosferin oluşumunda Taksim 1 Mayıs iradesi hiç şüphesiz belirleyici bir yerde duruyor. 1 Mayıs eylemlerini verirken bile Taksim ısrarını, utanmazca salt bir meydan meselesi olarak yansıtanların üstünden atlamaya çalıştıkları en temel olgu budur.

Oysa bugün işçi sınıfına ve 1 Mayıs'ın militan özüne yabancı olanlar dahi, 2007'den bu yana yaşananlar ışığında Taksim 1 Mayıs'ında ısrarın sınıf ve kitle hareketinde yarattığı politik moral ve özgüveni es geçemiyorlar. Zira Taksim, her türlü

kara propagandaya, günler boyu örgütlenen korku atmosferine, geceden başlayarak İstanbul'un polis sürüleriyle tam bir ablukayla kuşatılmasına rağmen, militan mücadeleyle kazanılabileceğini belleklere kazıyan bir simgedir.

2007'yle eşik atlayan Taksim ısrarı, 2010'da zaferle sonuçlanmıştı. İşçilerin, emekçilerin, devrimci ve ilerici güçlerin mücadelesini bastırmayınca Taksim'i 1 Mayıs kutlamalarına açıp, üstüne bir de 1 Mayıs'ın resmi tatil günü olmasını kabul ederek, hava boşaltma eylemleri sahneleneceğini sanan AKP iktidarı fena yanıldığını hemen o yıl gördü. 2010, 2011 ve 2012'deki Taksim 1 Mayıs'ları, kitlesellikleri, coşku ve görkemleriyle tüm dünyada gündem olmayı sürdürdüler. Sınıf ve kitle hareketine, ilerici toplumsal muhalefete ise hem militan mücadeleyle kazanılabileceğini hatırlattılar, hem de politik özgüven ve moral aşıladılar. Taksim'in 2013'te yeniden yasaklanmasının esas nedeni buydu ve hala da budur.

Dahası, şayet 2007'den başlayıp üç yıl boyunca dişe diş sürdürülen Taksim mücadelesi olmasa ve Taksim'deki görkemli kutlamalar yapılamasaydı, bugün hala '90'lı yılların revaçtaki "provokasyon ve terör örgütleri" edebiyatı iş yapıyor olacaktı. Şimdi sermaye devletinin iplerini tutan dinci-gerici zorbalar bile bunu ancak laf olsun kavlından sürdürebilmektedir. Düne kadar 1 Mayıs düşmanlığında hükümetlerle yarışan sermaye kalemleri bile, polis karışmasa bir sorun çıkmayacağını tekrar tekrar dile getirmek zorunda kalıyorlar. Kısacası gerçek provokatörlerin, başta

cumhurbaşkanı sıfatı taşıyan zorba şefi olmak üzere dinci-gerici iktidar ile hizmetindeki valileri, emniyet müdürleri ve kolluk güçleri olduğunun bu kadar geniş kabul görmesi, Taksim 1 Mayıs'larıyla başlayan süreç sayesinde mümkün olmuştur.

2015 1 Mayısı bütün bunlara yeni bir halka olarak eklendi. İstanbul sokaklarında düzenin zorbalığı karşısında devrimci militan mücadelenin baş eğmeyen geleneği yükseldi. 1 Mayıs politik ve moral açıdan bir kez daha kazanıldı.

Seçim rüzgarı, sendikal bürokrasi ve parlamentarist sol

Üstelik değinmeden geçemeyeceğimiz bir dizi zayıflatıcı faktöre rağmen elde edilen bir kazanımdır bu. Bu etkenlerin başında, ana gövdesiyle parlamentarizme gömülmüş solun alabildiğine soluk taşıdığı seçim rüzgarı gelmektedir. Önceki yılların aksine bu yıl 1 Mayıs, ilerici-toplumsal mücadele dinamiklerini kontrol altında tutan parlamentarist sol tarafından ikinci plana atılmıştı. Taksim meselesi üzerinden AKP iktidarının yasak, baskı, gözdağı ve abluka planları, son günlere doğru ister istemez 1 Mayıs'ın kendini dayatmasını sağladı.

Dolayısıyla ön hazırlık süreci buna göre şekillendi. 1 Mayıs'a nasıl bir hazırlık yapıldığının en veciz ifadesi, son haftaya kadar süren belirsizlik tablosuydu. Nerelerde toplanılacağı, hangi güzergahlardan yürüneceği ancak son gün ilan edilebildi. Çağrıcı

örgütler DİSK, KESK, TMMOB ve TTB ile bu örgütlerde gücü olan sol çevreler, güçlerini eyleme taşımak gibi bir çaba sergilemediler. DİSK yönetimi tarafından genel merkez önünün, bahane olduğu yine bir yöneticisi tarafından dolaylı olarak ifade edilen bir gerekçeyle buluşma yeri olmaktan çıkarılması, içinde bulundukları haleti ruhiyenin bir başka ifadesiydi. Her yıl gecedan gelen bir kitlenin sahiplendiği genel merkez binası, gün içinde de çatışmalar boyunca revir, lojistik alan işlevi görüyordu. Salt buluşma yeri olmaktan öteye konfederasyonun merkezi olduğu ölçüde, moral etkisi de olan bir mevzi kolayca bırakılıp, Beşiktaş tercih edilebildi. Söz konusu ruh hali, DİSK'e bağlı sendikaların neredeyse yok denecek kadar sınırlı bir katılım göstermesine de yansdı.

Kitleleri Taksim'e çağıran aynı bürokratik yönetimler, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da barikatları aşmayı, alana yürümeyi zorlamak diye bir niyet taşımadıklarını sergilediler. Saatlerce yalnızca pazarlık yapıp, ardından noktalama kararı aldılar. Nitekim ortada bir etkinlik programı olmaması bile, Taksim'e girmek hedefinin salt bir söylemden ibaret olduğunu gösteren bir başka örnek. Oysa 2007'den 2009'a kadar hiç değilse Taksim'e yürüme iradesi vardı, ki Taksim ancak öyle kazanılabilir.

Tüm bunlar, doğal olarak bu örgütlerde gücü ve etkinliği olan sol çevreler için de geçerlidir. Sendika bürokratları gibi, solun belli başlı özneleri de Taksim'i kazanma hedefinden pratikte uzaktılar. Önceki yıllarda devrimci basınçların etkisiyle Taksim iradesinin parçası olanlar, bu yıl dağınık ve zayıf bir tabloyla günü geçirdiler. Önceliğin sandıklar olduğunu, fiili-meşru ve militan eylem çizgisinin kendileri adına bir şey ifade etmediğini, eylemlere sınırlı bir kitle taşıyarak bir kez de pratikte göstermiş oldular. Geçtiğimiz iki yıl içinde belli çatışmaların öznesi olanlar dahi bu yıl genel protestoculuk sınırını aşmamayı tercih ettiler. Polisin seçilmiş vekillerle pazarlıklarından medet umar hale gelen reformist sol, polis saldırmadıkça barikatlara yüklenmeyen, çatışmaktan kaçınan bir tutum içindeydi. Kendi zayıflıklarını, geri tutumlarını ise baskı, yasak ve polis yığınağı mazeretlerine sarılarak gerekçelendirmeye çalıştılar.

Düzen-devrim saflaşmasının aynası

İşte Taksim 1 Mayısı bütün bu engellere rağmen kazanılmıştır. Zira Taksim iradesini gerçekte temsil edenler İstanbul'da kurulan ablukaya, yaşamın felç edilmesine rağmen tüm gün boyunca militanca bir tutum aldılar. Nicel yetersizlikler ve polis terörü nedeniyle Taksim'e yaklaşılammış olsa da Taksim'i kazanma bakışıyla hareket ettiler. Sınıf devrimcilerinin de içinde yer aldığı bu kesimler önlerinin kesildiği her yerde Taksim iradesini ortaya koydular, trafiği kapatarak yürümeye çalıştılar, barikatlara yöneldiler, polisin azgın terörüne çatışarak göğüs gerdiler.

Bu açıdan Taksim 1 Mayısı sermaye devletinin yükselttiği baskı ve saldırı atmosferinde icazetçi anlayış ile devrimci tutumun ayrışmasına da ayna tuttu. Bir yanda Taksim iradesinin politik basıncı nedeniyle geri adım atamayan fakat düzenin izin vermemesi nedeniyle keskin bir mücadeleden kaçınanlar, diğer yanda yasakları tanımama bakışıyla fiili-meşru mücadeleyi öğrenler vardı.

Sınıf ve emekçi kitlelerin her bakımdan yoğun saldırılar altında bunalıldığı ve militan mücadelelere zorlandığı bir ülkede geleceği, parlamenter hayaller değil, 1 Mayıs'ta Taksim'i kazanma iradesini kuşanmış devrimci sınıf çizgisi belirleyecektir.

Baskı ve devlet terörüne rağmen kazanan Taksim iradesi oldu

Sermaye devletinin tüm baskı ve tehditlerine rağmen bu yıl da Türkiye'nin dört bir yanında on binlerce işçi ve emekçi 1 Mayıs alanlarına indi. Dört bir yana yayılan 1 Mayıs eylemlerinde işçi sınıfı ve emekçilerin güncel mücadele talepleri ön plandaydı.

Bununla birlikte bu yıl gerçekleştirilen 1 Mayıs eylemlerinde bir kez daha Taksim iradesi ve bunun karşısında estirilen devlet terörü ön plana çıktı.

Taksim iradesine karşı baskı, tehdit ve azgın devlet terörü

1 Mayıs'tan günler önce Taksim üzerinden başlatılan kara propaganda ve tehditler, 1 Mayıs günü yerini azgın devlet terörüne bıraktı.

Sabah saatlerinden itibaren Taksim ve civarı polis orduları tarafından işgal edildi. "İstanbul felç olur" bahanesiyle Taksim Meydanı'nı işçi ve emekçilere yasaklayanlar, estirdikleri devlet terörü ve toplu taşımada yaptıkları engellemelerle İstanbul'u bizzat felç ettiler. Sabahtan itibaren ulaşım getirilen keyfi sınırlamalar nedeni ile İstanbul trafiği altüst oldu.

Taksim civarında eylemlerin başlaması ile birlikte polis terörü dizginlerinden boşaldı. Yüzünü Taksim'e dönen herkes sermaye devletinin zorbalığı ile karşılaştı. 356 kişi işkence edilerek gözaltına alındı.

Yine yüzlerce insan plastik mermi, gaz bombası ve tazyikli su nedeniyle yaralandı. Sermaye devleti tarafından çıkarılan "İç Güvenlik Yasası"yla eli daha da güçlendirilen polis, sokaklarda terör estirdi.

Bir gelenek olarak sermaye devletinin organize ettiği "sopalı" ve "bıçaklı" faşistler de sahnede yerini almakta gecikmedi. Eylemlerin başlaması ile birlikte ara sokaklarda boy gösteren faşistler polisin yönlendirmesi ile eylemcilere yönelik saldırılar gerçekleştirdi. Bu saldırılarda bir kişi bıçaklanarak yaralandı. Yine ara sokakta eli sopalıları oradan geçenlere saldırdı.

Baskı ve yasaklamalar sökmedi! Kazanan Taksim iradesi oldu

Sermaye düzeninin tüm baskı ve tehditlerine rağmen binlerce işçi, emekçi ve genç, sermaye devletinin yasak zincirini kırarak yönünü Taksim'e çevirdi. Taksim civarındaki tüm sokaklar direniş alanına çevrildi. İşçiler, emekçiler, gençler, devrimci ve ilerici güçler, yasak zincirlerini kırmak için saatlerce direndiler.

Sonuç olarak baskı ve zorbalık sökmedi. Bir kez daha politik olarak Taksim iradesi kazandı.

Erdoğan'dan Taksim tehdidi

1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için binlerce kişinin polis terörüne karşı direnişinin sürdüğü saatlerde açıklamalarda bulunan Erdoğan, "Her yıl 1 Mayıs'ta yaşanan Taksim'le ilgili ısrarı yanlış ve hatta art niyetli buluyorum" ifadelerini kullandı.

"On binlerce kişiyle oraya gideceğim dersen onun adı anma olmaz" diyerek emekçileri, ilerici ve devrimci güçleri tehdit eden Erdoğan, saldırgan açıklamalarında şu ifadeleri kullandı:

"Bunların arasına bir de malum illegal örgütler

giriyor, provokatörler geliyor. Demir bilyeler, molotoflar. Sabah işte hepsi yakalandılar. Hiç kimse kusura bakmasın, birilerinin kendini tatmini için İstanbul veya diğer vilayetlerimizin hukukunu çiğnetmeyiz. Nasıl ki siyasi partiler belirlenen yerlerde yapıyorsa, sendikaların da buna saygı duyması lazım."

Taksim Meydanı'nın miting yapmaya uygun bir yer olmadığını iddia eden Erdoğan, "Taksim'de miting yapmak demek, o gün tüm İstanbul'u felç etmek demek. Bir de güvenlik sorunu var. Metrosuyla, turistiyle halkımızın bir hareket merkezi. İstanbul Valiliği'nin belirlediği Yenikapı ve Maltepe başta olmak üzere, müracaatınızı yapıp gösterinizi yaparsınız" ifadelerini kullandı.

Polis terörünün bilançosu: 356 kişi gözaltında

1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nın yasaklanması nedeniyle oluşabilecek hak ihlallerinin tespiti ve takibi için Birleşik Haziran Hareketi Hukukçuları, Çağdaş Avukatlar Grubu (ÇAG), Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD), Hukukta Sol Tavrı Derneği, Halkevleri Hukuk Dairesi, İnsan Hakları Derneği (İHD), Katılımcı Avukatlar (KAV), Kartal Hukukçular Derneği (KHD), Özgürlükçü Demokrat Avukatlar (ÖDAV), Özgürlükçü Hukukçular Derneği (ÖHD), Toplum ve Hukuk Araştırmaları Vakfı (TOHAV) tarafından kurulan 1 Mayıs Kriz Merkezi, Taksim 1 Mayıs'ının bilançosunu açıkladı.

1 Mayıs Kriz Merkezi adına basın açıklamasını Avukat İlknur Alcan yaptı. İstanbul'da yaşanan polis saldırılarında 356 kişinin yakalama, gözaltı, polis araçlarında ve gayri resmi mekanlarda tutulma ve kayıtsız bir şekilde bırakılma gibi yollarla özgürlüklerinden mahrum bırakıldığını tespit ettiklerini söyleyen Alcan, kriz masasında görevli avukatların

polis merkezlerine gidişlerinin de polis barikatları vasıtası ile engellendiğini belirtti. Alcan, İstanbul Barosu'nun bulunduğu sokaktan avukatların giriş çıkışlarının zorlaştırılmak istendiğini, avukatların görev yerlerinde polisin darbına maruz kaldıklarını söyledi.

Gözaltına alınan kişilerin çoğunun götürüldüğü İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde de avukatlara dönük polisin bu tavrının devam ettiğini belirten Alcan, tüm bu hukuksuzlukların ortadan kaldırılması için verdikleri dilekçelerin de İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından işleme alınmadığını belirtti.

Alcan "Haksızlığa ve hukuksuzluğa boyun eğmeyeceğiz. Taksim 1 Mayıs alanıdır. 1 Mayıs er ya da geç yeniden Taksim'de kutlanacaktır. İşçi sınıfının faşizmin barikatlarındaki hak arama hakkını, meşru direnme hakkını selamlıyoruz. Tüm bu baskıları dayanışma ile aşacağız" ifadelerini kullandı.

Bağımsız sosyalist aday gözaltında

Taksim 1 Mayıs eylemine katılan binlerce kişi azgın devlet terörünün hedefi oldu. Birçok insan polis şiddeti nedeni ile yaralandı. Yüzlercesi ise sokak ortasında işkence edilerek gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlara yönelik uygulanan işkence ve baskılar polis araçlarında ve polis merkezlerinde de devam etti. Gözaltında yapılan bu azgın saldırı sırasında bir kişinin kolunun kırıldığı, avukatların dahi darp edildiği haberlere yansıdı.

Sermaye devletinin gün boyu uyguladığı polis teröründen İstanbul 3. Bölge Bağımsız Sosyalist Milletvekili Adayı İpek Bozkurt da payına düşeni aldı. Taksim iradesi ile 1 Mayıs eylemine katılan Bozkurt öğlen saatlerinde polis tarafından darp edilerek

gözaltına alındı.

Gözaltına alınan İpek Bozkurt önce Vatan Caddesi'nde bulunan İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Bir süre burada tutulduktan sonra sağlık kontrolü için Eyüp Devlet Hastanesi'ne götürülen İpek Bozkurt, "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganı eşliğinde polis aracına bindirildi.

İstanbul 3. Bölge Bağımsız Sosyalist Milletvekili Adayı Bozkurt sağlık kontrolünden sonra tekrar emniyet müdürlüğüne götürüldü.

Yasaklarınız, gözaltılarınız sökmedi, sökmececek!

Sermaye devleti haftalardır Taksim iradesini yok sayan tutumlarla açıklamalar yaptı. İşçi ve emekçilere Taksim'i yasaklayıp, tarihsel belleği yok etmeye çalışan tutumu ile bu sene de işçi sınıfının karşısına çıktı. Ve bugün, 1 Mayıs'ın sabah erken saatleri itibarıyla birçok noktada arabalar engellenmeye çalışıldı ve eylem için alanlara çıkanlara gaz bombaları, biber gazları ile azgınca saldırdılar. Taksim yolunda ilerleyenler darp edilerek gözaltına alındılar.

Dünyanın her yerinde 1 Mayıs'ta işçiler talepleri ile alanlara çıkarken, tüm dünyanın gözü İstanbul 1 Mayıs'ındayken, bugün yaşananlar sermaye iktidarının ve onun sözcüsü olan hükümetin korkularının ifadesidir. Biliyoruz ki onlar yasaklamalarla, çıkardıkları İç Güvenlik Paketi vb. uygulamalarla işçi ve emekçilerin üzerindeki baskıyı arttırarak hak gasplarını kolayından hayata geçirme derdindedirler.

Bütün engellemelere rağmen Taksim iradesi bir kez daha ortaya konulmuştur. Bizler için Taksim yasağı yok hükmündedir. Taksim alanı 1 Mayıs alanıdır ve işçilere-emekçilere aittir.

Gözaltılar derhal serbest bırakılsın!

Taksim iradesi engellenemez!

Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm!

Kocaeli Bağımsız Sosyalist Milletvekili Adayı

Mehmet Doğan

1 Mayıs 2015

Trabzon, Tokat ve Niğde'de saldırı

Bu yıl gerek sermaye devleti, gerekse bizzat devletin yönlendirdiği faşistler, başta İstanbul olmak üzere bir dizi kentte 1 Mayıs eylemlerine yönelik saldırılar gerçekleştirdi.

İstanbul'da estirilen polis terörü sonucu onlarca kişi yaralanırken, 356 kişi gözaltına alındı. Devletin organize ettiği faşistler de yine iş başındaydı. Faşist saldırılar sonucu bir genç bıçaklanırken, eyleme katılan iki kişi de darp edildi.

İstanbul'un yanı sıra Trabzon'da da faşist çeteler iş başındaydı. Faşistler yürüyüş sırasında HDP kortejine taş ve pet şişelerle saldırdı. Saldırı sonucu birçok kişi çeşitli yerlerinden yaralandı. Yine Tokat'ta da benzer sahneler yaşandı. Gaziosmanpaşa Stadyumu yanında yapılan kutlama sonrası HDP ve Birleşik Haziran Hareketi üyelerine bir grup faşist saldırdı. Saldırı sonucu 1 kişi yaralanırken ÖDP önündeki gerginliğin bir süre daha devam ettiği bildirildi.

Bir diğer saldırı haberi ise Niğde'den geldi. Niğde'de 1 Mayıs eylemi yapmak isteyenlere polis saldırdı ve 25 kişiyi gözaltına aldı. Yapılan eylemin izinsiz olduğunu iddia eden polis saldırı sırasında biber gazı kullandı.

Faşist baskı ve teröre rağmen Taksim iradesi!

Taksim'i işçi ve emekçilere yasaklayan sermaye devletine karşı işçilerin, emekçilerin, ilerici ve devrimci güçlerin yanıtı bir kez daha direniş oldu.

1 Mayıs günü İstanbul'da sıkıyönetim ilan eden sermaye devleti binlerce polis gücünü, 1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanı Taksim'de kutlamak isteyen emekçilerin üzerine saldı. Yasak kararına "kamu düzeni"ni gerekçe gösteren sermaye devleti, Taksim iradesini ezmek için tüm İstanbulluların gününü cehenneme çevirdi.

Yasağa karşı Taksim iradesi

Sabah erken saatlerden itibaren toplu ulaşımın yanı sıra Taksim'e ulaşmak için kullanılabilecek metro, tramvay, vapur ve otobüs seferleri keyfi biçimde iptal edildi. Emekçilerin toplanma noktalarına ulaşmaları engellenmeye çalışıldı.

Taksim 1 Mayıs'ına yönelik engellemeler sabah erken saatlerden itibaren kendini gösterdi. İstanbul'un iki yakasından toplanma noktalarına ulaşmak için yola çıkan binlerce kişi polis tarafından alıkonuldu.

Kadıköy ve Kartal'dan yola çıkan KESK üyesi emekçileri taşıyan otobüslerin Avrupa Yakası'na geçmesine izin verilmedi. Sultanbeyli ve Sarıgazi'den hareket eden otobüsler geri çevrildi.

Yanı sıra Esenyurt, Avcılar, GOP ve Sefaköy gibi pek çok ilçeden toplanma noktalarına hareket eden otobüsler polis tarafından durduruldu.

Ablukaya rağmen Taksim iradesine sahip çıkan ilerici ve devrimci güçler yasağı sokaklarda parçalamak için her türlü imkanı denedi.

Beşiktaş'ta saldırı ve direniş

Gün boyu ağırlıklı olarak Şişli, Mecidiyeköy, Beşiktaş civarlarında çatışmalar yaşanırken emekçiler ile ilerici ve devrimci güçler her saldırının ardından yeniden toplanarak polis saldırılarına karşılık verdi. Çatışmaların ağırlıklı olarak yaşandığı bölge ise Beşiktaş oldu.

Saat 09.00 sıralarında Beşiktaş Meydanı'na gelen 1 Mayıs Komitesi üyesi sendikalar ve meslek örgütlerinin

temsilcileri basına açıklamalarda bulunarak Taksim'in emekçilere yasaklanmasının kabul edilemeyeceğini ve alanın derhal açılmasını istediler. 1 Mayıs Komitesi'nin Beşiktaş'ta toplanmasının ardından DİSK Genel Başkanı Kani Beko kısa bir açıklama yaptı. İstanbul Valisi ile yaptıkları görüşmeyi aktaran Beko, karanfilleriyle Taksim'e çıkmak istediklerini ifade etti.

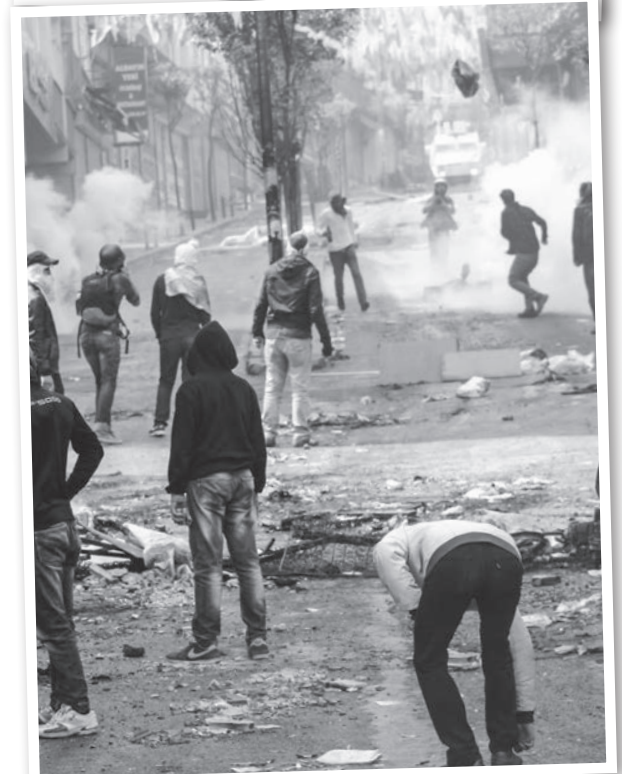
Beşiktaş'taki toplanma devam ederken saat 10.00 sıralarında aralarında DHF, SODAP, DAF, Mücadele Birliği, Kaldıraç, PSAKD Kadıköy Şube, Halkevleri ile DİSK'e bağlı sendikaların kurumların temsilci ve üyeleri alanda buluşmaya başladı.

Saat 11.00'e yaklaşırken Barbaros Bulvarı'nda ilk polis saldırısı yaşandı. Alanda bekleyen kitlenin yola inerek yürüyüş düzeni almaya başlamasının ardından saldırıya geçen polis bölgeyi abluka altına aldı.

YTÜ çevresindeki polis saldırısının ardından Elektrik Mühendisleri Odası'na çekilen kitle, polisin bina çevresindeki ablukasını geri çekmesinin ardından yeniden Beşiktaş'taki toplanma noktasına geçmeye çalıştı.

Polis saldırılarının ardından ilerici ve devrimci güçlerin direnişi Beşiktaş'ın hemen hemen her mahallesine yayıldı. Bu bölgedeki çatışmaların yoğunlaştığı alanlardan biri ise Zincirlikuyu oldu. Bu bölgedeki polis engellemeleri ve gözaltı saldırısına rağmen ilerici ve devrimci güçler direniş kararlılığını korudu. Aralarında BDSP ve DGB'lilerin bulunduğu güçler polis terörüne karşı kararlı bir direniş gösterdi. DEV TEKSTİL üyesi işçiler de sendika önlükleri ile bu alandaki çatışmalarda en ön saflarda yerlerini aldı. Gayrettepe'de ara sokaklarda polisin saldırısına BDSP'liler havai fişeklerle karşılık verdi. Balmumcu'da polis apartmanlara kadar su sıkarak gözaltı yapmaya başladı.

Fulya ve Zincirlikuyu'da polisle yaşanan çatışmalarda toplam 9 BDSP'li farklı saatlerde gözaltına alındı. İstanbul 3. Bölge Bağımsız Sosyalist Milletvekili Adayı İpek Bozkurt, Gamze Kayhan, Ali Laçın, Tarık Alıcı, Tahsin Alıcı, Oktay Türk, Burcu Deniz, Demet ve Feyzullah isimli BDSP'liler polis tarafından gözaltına alındı.

Saat 14.30 sıralarında İhlamurdere Caddesi'nde polisle yaşanan çatışmalarda sınıf devrimcileri "Yaşasın 1 Mayıs!", "Yaşasın sosyalizm!" ve "Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!" sloganlarını haykırdı.

Beşiktaş'ta 1 Mayıs Komitesi ile polis arasındaki görüşmelerden herhangi bir sonuç çıkmazken geniş bir alana yayılan çatışmalar sürüyordu. Saat 15.00'e kadar devam eden çatışmalar sırasında Özgür Altınbilek isimli eylemci, sivil faşistler tarafından bıçaklandı. Yaralanan Altınbilek ambulansla hastaneye kaldırıldı.

Beşiktaş'ta DİSK'e bağlı sendikalar içerisinde en yoğun katılım Genel-İş'indi. Birçok Genel-İş üyesi işçi, sabah saatlerinden saldırı anına dek alanda bekleyişini sürdürürken Dev Sağlık-İş, Enerji-Sen ve Limter-İş'in katılımı sınırlıydı. Bu sendikaların katılımı yöneticiler düzeyinde kaldı.

Okmeydanı ve Şişli'de çatışmalar

Polis saldırıları ve direnişin yaşandığı diğer alan ise Şişli ve Okmeydanı oldu. Şişli'de toplanan işçiler, emekçiler ve ilerici güçler burada da polis saldırısıyla karşılaştı.

Şişli'deki DİSK binası önünde toplanan Nakliyat-İş Sendikası üyesi işçiler ve sendika yöneticileri saat 12.00 sıralarında caddeye çıkarak Taksim'e doğru yürüyüşe başladı. Polis yürüyüşe izin vermedi.

Saat 12.00 sıralarında ÇHD üyesi avukatlar yürüyüşle DİSK binası önüne geldi. Taksim 1 Mayıs'ında DİSK'in bir mevzi olduğunu belirten Av. Ebru Timtik, DİSK yöneticilerinin burayı boşaltmasına tepki gösterdi. Avukatlar "Devrimci avukatlar onurumuzdur!" sloganı ile karşılandı.

Mecidiyeköy'de toplanan Komünist Parti (KP) üyelerinin ise Şişli Cami önüne kadar yürüyüşüne polis tarafından izin verildi.

Bu bölgede polisle eylemciler arasında yaşanan çatışmalar Kurtuluş'a yayıldı. Kurtuluş'ta akreplerden inen yüzleri kar maskeli polisler plastik mermi ve gaz bombalarıyla kitleye saldırdı.

1 Mayıs günü Okmeydanı bölgesinde de polisle sert çatışmalar yaşandı. Okmeydanı SSK Hastanesi ile Şark Kahvesi civarında polisle yaşanan çatışmalarda birçok kişi gözaltına alındı.

"Her yer Taksim her yer 1 Mayıs!"

1 Mayıs günü devletin keyfi yasağına karşı İstanbul'un hemen hemen her bölgesi eylem alanına çevrildi. Esenyurt-Avcılar'dan yola çıkan otobüslerin durdurulması karşısında ilerici ve devrimci güçler ortak konvoy oluşturdu. Aralarında BDSP, Halkevleri, KP'nin de olduğu kurumlar ortak hareket ederek Taksim'e doğru yola çıktılar.

İkitelli-Sefaköy tarafında polis engellemesine rağmen Taksim iradesini koruyan güçler toplu taşıma araçlarına doğru yöneldi.

Gaziosmanpaşa'dan Taksim'e doğru yola çıkmak isteyen otobüsler polis tarafından engellendi. Aralarında Eğitim Sen, BDSP, Halkın Birliği'nin olduğu kurumlar GOP Meydan'da basın açıklaması yaptı.

İncirli'de polis engellemesinin ardından E-5 üzerinden yürüyen kitlenin önü polis tarafından kesildi. Yeniden yürümeye başlayan kitle Merter'de polis saldırısına uğradı.

Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube üyeleri ile BYUAŞ işçileri de Taksim yasağına karşı sokaktaydı. Belediye işçileri Saraçhane'de yolu keserek oturma eylemi yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçi havzası Gebze'de 1 Mayıs

Gebze Sendikalar Birliği'nin düzenlediği 1 Mayıs mitinginde binlerce işçi ve emekçi buluştu.

Sabah saat 09.00'da bir araya gelen emekçiler halaylar ve sloganlarla yürüyüş saatine kadar taleplerini haykırdılar. Gebze Sendikalar Birliği'nin oluşturduğu düzenlemeye göre alanda pankartlarıyla birlikte kortej oluşturmaya başlayan işçi ve emekçiler saat 10.30'da yürüyüşe başladı.

Gebze Sendikalar Birliği pankartının arkasından sırasıyla Türk-İş, Hak-İş, DİSK, KESK ve bağlı sendikalar ile siyasi parti ve örgütler yer aldı.

Sınıf devrimcileri "Kahrolsun sermaye diktatörlüğü! Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı! / BDSP" imzalı pankart ve kızıl flamalarıyla, ayrıca DGB ve DLB de flamalarıyla eylemde yer aldı.

Petrol-İş, TÜMTİS ve Deriteks sendikalarının bölgesel katılım gösterdiği mitingde Petrol-İş ve TÜMTİS sendikaları en kitlesel ve coşkulu kortejler oldu. Birleşik Metal-İş Sendikası ile DİSK ve diğer sendikaların katılımı ise oldukça zayıftı.

Arama koridorunda polisin BDSP'lilerin çantalarını arama dayatmasına yanıt ise direniş oldu. BDSP'liler çantalarını aratmayarak sloganlarla alana giriş yaptı.

Alana girişler tamamlandıktan sonra saat 12.00'de miting başladı. Tertip komitesinin kitleyi selamlamasının ardından '77 Taksim şehitleri şahsında demokrasi, emek ve özgürlük mücadelesinde yitirilenler anısına saygı duruşuna geçildi. Saygı duruşunun ardından ise basın açıklamasını okumak için Gebze Sendikalar Birliği Dönem Sözcüsü Petrol-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Süleyman Akyüz kürsüye çağrıldı.

Kürsüye çıkan Akyüz, kitleyi selamlayarak 1 Mayıs'ı kutladı. Ardından işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü 1 Mayıs'ın büyük bedeller ödenerek kazanıldığını ve bugünün anlamına uygun bir şekilde kutlanması gerektiğini söyledi. İşçilerin sorunlarının uzun yıllardır aynı olduğunu

ve bu sorunların yıllardır konuşulduğunu ifade eden Akyüz, birleşik mücadelenin önemine vurgu yaptı. Gebze'de gerçekleşen 1 Mayıs'ın dört sendika konfederasyonunun birleşik örgütlediğini, bunun önemli olduğunu ve ayrı ayrı davranılmasının işçi sınıfına bir şey kazandırmayacağını söyledi. İstanbul, Kocaeli, Adapazarı'ndan gelen sendika yöneticilerine teşekkür eden Akyüz, konuşmasına işçi sınıfının yaşadığı hak gasplarından söz ederek devam etti.

Süleyman Akyüz konuşmasının devamında iş cinayetleri, kıdem tazminatının gaspı, UİS, esnek çalışma, özelleştirmeler, taşeron köleliği, temel hak ve özgürlükler, eğitim sistemi, doğanın talanı, asgari ücret gündemleriyle devam ederek, insan odaklı sosyo-ekonomik politikaların uygulanması gerektiğini ifade etti. Ardından ise "Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sınıf dayanışması!" diyerek konuşmasını bitirdi.

Konuşmanın ardından ise türkü ve halaylarla 1 Mayıs mitingi sona erdi.

1 Mayıs'tan notlar:

- Kocaeli Bağımsız Sosyalist Milletvekili Aday Mehmet Doğan'ın "Kahrolsun sermaye iktidarı! Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!" başlıklı bildirisi işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

- MİB'li işçiler metal işçilerine yaptıkları bildiri dağıtımı ile "Metal işçisi köle değildir!" diyerek Renault, Tofaş, Coşkunöz, Mako işçilerinin yolundan ilerleme çağrısı yaptılar. Ayrıca MİB'liler yürüyüş koluna açtıkları "İhanet sözleşmesine karşı ayağa kalkın Bursalı metal işçilerinin yolundan ileri!" şiarlı pankartla mücadeleyi selamladılar.

- Kürsüden HDP'nin alana giriş yaptığı anons edildikten sonra Petrol-İş üyesi işçiler yuhalandı. Tertip komitesi ise 1 Mayıs'ın önemine hatırlatarak halkların kardeş olduğunu söyledi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Ankara'da kitlesel 1 Mayıs!

Ankara'da 1 Mayıs mitingi Sıhhiye Meydanı'nda gerçekleştirildi. Sendikalara ve meslek örgütlerine ek olarak ilerici, devrimci ve yurtsever kurumlar, LGBTİ'lerden çeşitli taraftar gruplarına ve köy derneklerine kadar pek çok farklı dernek ve kitle örgütü 1 Mayıs'ta Ankara sokaklarını doldurdu. Katılım sayısı 20 bine yaklaştı.

Yeni örgütlenen Hacettepe Üniversitesi taşeron işçileri de HÜ Sıhhiye Kampüsü'nde buluşup sloganlarla alana toplu giriş yaptılar.

Tren garından Sıhhiye Meydanı'na iki koldan ilerleyen yürüyüşte sol kola sırayla DİSK ve KESK öncülük ederken Türk-İş, TMMOB ve TTB sağ kolda yerlerini aldılar.

Sağ kolda Türk-İş'e bağlı sendikaların yanısıra Mamak Demokrasi Güçleri, ATO Asistan, TTB-TÖK ve SES, Siyah Çoraplılar ile Bağzı Üniversiteliler yürüyüşte yerlerini aldılar.

Sınıfın kızıl bayrağı meydana taşındı

Sınıf devrimcileri Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Sincan İşçi Birliği, Ostim İşçileri, Hacettepe Üniversitesi İşçileri kortejleriyle alanda yer aldı. DGB ve DLB'liler "Yolumuz işçi sınıfının yoludur!" diyerek Ankara 1 Mayıs'ına kitlesel katılım gösterdiler. DGB kortejini takiben Yılmaz Çelik Hasır işçileri yürüdü.

"Emperyalist köleliğe, kapitalist sömürüye, faşist teröre ve gericiliğe karşı işçi sınıfının kızıl bayrağı altında birleşelim!" ve "Sınıf, devrim, sosyalizm!" pankartları ile yürüyen BDSP kortejinin hemen yanında flama ve afişler ile süslenmiş ses aracı ilerlerken sınıf devrimcileri yürüyüş boyunca en gür sesle ajitasyonlarını işçi ve emekçilere taşıdılar.

Sabah saat 10.30'da Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde gerçekleştirdikleri eylemle 1 Mayıs çağrısını son kez yükselterek tren garına topluca geçen DGB ve DLB'lilerin alanda oluşturduğu korteje üniversiteli pek çok öğrenci ve işçi gencin yanı sıra meslek liseleri başta olmak üzere pek çok farklı liseden öğrenci gençlik eşlik etti. Öfkeli sloganların hakim olduğu kortej kitleselliği ile dikkat çekti. Kortejin sağ yanında taşınan "Yolumuz işçi sınıfının yoludur!" pankartı çevredeki işçilerin ilgisini toplarken korteje devrimci disiplinin hakim olduğu gözlemlendi. DGB ve DLB'liler 6 Mayıs anması için hazırladıkları çağrıyı yürüyüş boyunca dağıtarak 6 Mayıs çağrısını yükseltti. DLB kuşlamaları yaptı.

Hacettepe Üniversitesi İşçileri pankartları ile taban örgütlülüğünün gücünü 1 Mayıs alanına taşıdılar.

Sincan İşçi Birliği'nden işçiler "SİB" imzalı kaskları ve bazı işçilerin giydiği işçi tulumu ile 1 Mayıs'ın renkli işçi kortejlerinden birini oluşturdu. SİB ile yürüyen işçiler Sincan Organize Sanayi Bölgesi'nde giderek artan örgütlü güçlerinin coşkusuyla ilk kez 1 Mayıs'a taşınmış oldular.

Sabah erken saatlerde buluşarak 1 Mayıs alanına ulaşan "Ostim İşçileri" taleplerini ve mücadele şiarlarını içeren dövizleri ile renkli ve düzenli bir görünüm sundular.

"Yılmaz Çelik Hasır Fabrikası İşçileri" Kazan'da fabrika önünde bir süre önce başlattıkları direnişin ruhunu kendi pankartları ile yürüyerek alana taşıdılar.

Arama noktasında devrimci direniş!

Üst arama noktasında çevik kuvvet yığınağı ve TOMA'ları ile konuşlanan kolluk kuvvetlerine cevabı üst aratmama iradesi gösteren ilerici-devrimci güçler verdi.

Alinteri, Anarşistler, BDSP, DGB-DLB, Sincan İşçi Birliği, Ostim İşçileri, Hacettepe Üniversitesi İşçileri, Taraftar Grupları, SDP ve Dev-Lis arama noktalarından üst aratmadan ve koşarak geçtiler. Ayrıca CHP Çankaya Gençlik Kolları'nın da üst aratmadan alana giriş yapması dikkat çekti.

Taksim yasağına karşı direnişi kırmak için uygulanan polis terörü teşhir edilirken Haziran Direnişi şehidi Ethem Sarısülük'ün katillerine üst aratılmayacağı haykırıldı. Sınıf devrimcileri "Katil polis hesap verecek!" ve "Barikatlarınızı tanımıyoruz!" sloganları ile barikatları aşarken DGB-DLB kortejinde devrimciler meşalelerini yakarak alana devrimci direniş coşkusu ile girdi.

Taraftar grupları da "Berkin Elvan mücadeleye devam!" sloganını atarak üst aratmadan alana giriş yaptılar.

"Her yer Taksim, her yer direniş!"

Tüm güçlerin alana girmesi ile birlikte Sıhhiye Meydanı'nda miting programı başlatıldı. Enternasyonal Marşı eşliğinde 1 Mayıs şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri için meydanı dolduran binler saygı duruşunda bulundu. Ardından kitle hep bir ağızdan 1 Mayıs Marşı'nı okudu.

KESK, DİSK temsilcilerinin konuşmalarının ardından Soma'dan gelen bir işçi Somalı işçiler adına kürsüye çıktı. Her geçen gün daha çok bir araya geldiklerini belirten işçi, tek kurtuluşun birleşmek ve patronlara, sömürücülere karşı bir arada mücadele vermek olduğunu belirtti. Somalı işçi konuşmasını oldukça gür

bir sesle "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarını haykırarak noktaladı.

Son olarak kürsüye Yılmaz Çelik Hasır işçilerinden bir temsilci çıktı. 1 Mayıs alanındaki işçi kardeşlerini selamlayan Yılmaz Çelik Hasır işçisi direne direne mücadele etmeyi öğrendiklerini söyleyerek alandaki tüm işçileri haksızlıklara karşı bir olmaya ve direnmeye davet etti.

Grup Kibele'nin Kürtçe ve Türkçe ezgileri eşliğinde çekilen coşkulu halaylarla miting sona erdi.

Mitingden notlar:

* Yürüyüş güzergahı boyunca duvarları devrimci şiarlar ile donatan BDSP ve DLB'nin yanı sıra Metal İşçileri Birliği yazılamaları ve DLB kuşlamaları dikkat çekti.

* Yürüyüş boyunca ve miting alanında *Kızıl Bayrak* satışı gerçekleştirildi.

* Yakın zamanda örgütlenmeye başlayan ve sendikalaşan "Taşeron Hastane İşçileri" ile ODTÜ'de taşeronlaşmaya karşı bir araya gelen işçilerin oluşturduğu "ODTÜ Emekçi Meclisi" güçlü bir katılım sağladılar.

* Eğitim Sen Ankara 1 No'lu Şube bando takımı ve kitleselliği ile canlı bir kortej oluşturdu.

* Atk Kağıt İşçileri katılımları ile dikkat çekerken köy derneklerinin bir araya getirdiği Mamak Demokrasi Güçleri bütünlüklü katılım sağladı. Devrim şehitlerinin fotoğrafları yer alan İMAT Köy Derneği'nin korteji ilgi topladı.

* Arap-Alevi Kadın Meclisi ve Gençliği korteji sloganları ile dikkat çekti. Güncel planda Ortadoğu'da süren Arap ve Alevi halkların katliamlarına yönelik öfke hakimdi.

* Taraftar grupları ayrıca dikkat çeken bir diğer farklı korteji oluşturdu. Farklı takımlardan onlarca "tribün emekçisi" renklerin kardeşliğini gösterdiler.

Yasağa rağmen Gündoğdu'da 1 Mayıs

İzmir'de on binlerce işçi ve emekçi yasağı rağmen Gündoğdu Meydanı'nda buluştu.

İzmir'de Gündoğdu Meydanı'na üç koldan yürüyüşle başlaması planlanan 1 Mayıs'ta sabah saatlerinde polisin meydana giriş mesafesine yakın alanda barikat kurması ve alana girişi yasaklamasına rağmen kararlılık geri adım attırdı.

İlerleyen saatlerde polis barikatı geri çekildi ve alana giriş yasağı kaldırıldı.

Basmane Meydanı'nda en öndeki Türk-İş pankartı arkasında bağlı sendikalar kendi pankartlarıyla yürüdü. Kortej içerisinde Deriteks üyesi direnişçi SF Deri işçileri "Mulberry! SF Deri'de atılan işçileri geri al! Sendika hakkına saygı duy" pankartı arkasında yürüdü.

Türk-İş korteji oldukça coşkulu sloganlar eşliğinde alana girdi. Alana giren Belediye-İş Sendikası İzmir Şubeleri ise, Bayraklı Belediyesi'nde yaşanan işten atmalarda belediye yönetiminin işçileri zorla Genel-İş'e üye yaptırması nedeniyle DİSK'i protesto etti. Belediye-İş korteji "İşbirlikçi-sarı sendika DİSK ile alanda olmak istemiyoruz" diyerek miting alanından ayrıldı.

Basmane Meydanı, Sevinç Pastanesi, Konak kolu ve Cumhuriyet Meydanı'ndan kollar oluşturularak yüründü.

Miting alanında kürsüye "Soma'yı unutma, unutturmal!" pankartı asılırken kürsüden konuşmalarla Bayraklı Belediyesi'nde işten atılan işçiler ve SF Deri işçileri selamlandı.

Mitingde Taksim 1 Mayıs'ına yönelik polis saldırısı tüm yürüyüş kollarında protesto edildi. Anonların Türkçe ve Kürtçe yapılması üzerine Vatan Partisi ırkçı sloganlar eşlinde alandan ayrıldı. Ardından Türk-İş'e bağlı Tes-İş Sendikası da alanı terk etti.

İstiklal Marşı'nın ardından Enternasyonal Marşı'nın çalınmasıyla başlayan miting programında emek mücadelesinde yitirilenler anısına saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardından "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganı atıldı. Ortak açıklamayı Türk-İş 3. Bölge Temsilcisi H. Hüseyin Karakoç okudu. Taksim'in emekçilerin meydanı olduğunu söyleyen Karakoç, iş cinayetlerine, Soma Katliamı'na, kadın cinayetlerine dikkat çekti.

Soma'daki katliamda yaşamını yitiren maden işçisi Uğur Çolak'ın babası İsmail Çolak da konuşma yaparak, 10 ve 16 Mayıs eylemlerine desteğe çağırdı. Miting Suavi'nin konseriyle sona erdi.

BDSP: Düzene karşı devrim!

BDSP'li sınıf devrimcileri de İzmir 1 Mayıs'ında yerlerini aldı. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" pankartı ile katıldığı mitingde önde kızıl bayrakların ardından Marx, Engels ve Lenin'in resimlerinin olduğu kızıl sancaklar taşındı. BDSP korteji, olta flamalarla eylemin en görsel ve dikkat çekici kortejlerinden biriydi.

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) ise İzmir 1 Mayıs'ına "Yaşasın 1 Mayıs! Kölece çalışma ve yaşam koşullarına karşı mücadeleye!" pankartıyla katıldı.

Metal İşçileri Birliği'nin (MİB) "Bursa metal işçileri yol gösteriyor, yeni bir sınıf hareketi için ileri!" pankartıyla yer aldığı mitingde Devrimci Gençlik Birliği (DGB) "Düzene karşı devrim!" ve "Yolumuz işçi sınıfının yoludur!" pankartları ile yürüdü. DGB coşkusu ve görseelliği ile dikkat çeken gençlik örgütlerinden biriydi.

Devrimci Liseliler Birliği (DLB) ise "Geliyoruz zincirleri kıra kıra!" pankartıyla yürüyüşte ve alanda yer aldı.

Mitingden notlar:

* Sınıf devrimcileri Basmane Meydanı'ndaki toplanma sırasında bütün işçi kortejlerini selamladı. Belediye işçilerini, metal işçilerini, kundura işçilerini, tekstil ve deri işçilerini selamlayan BDSP'liler İzmir Bağımsız Sosyalist Milletvekili Adayı Muharrem Subaşı'nın aday bildirisi ve Metal İşçileri Birliği'nin Bursa metal işçilerinin sesini alana taşıyan bildirilerini işçi ve emekçilere ulaştırdı.

* Özellikle Birleşik Metal-İş üyesi işçiler ve belediye işçileri BDSP'nin tamamı işçilerden oluşan kortejini coşkuyla selamladılar.

* BDSP'nin 1 Mayıs öncesindeki toplantılarda, Bursa metal işçilerinin sesinin kürsüden duyurulması önerisi ise mitingde hayata geçirilmedi. Sınıf devrimcileri, metal işçilerinin mücadelesinin görmezden gelinmesi karşısında metal işçilerini selamlayan sloganlar attılar.

* Türk-İş kortejinde yer alan Belediye-İş Sendikası katılımı ve coşkusuyla ilgi çeken sendikalardandı. Sendikanın yeni örgütlendiği Seferihisar, Narlıdere ve Balçova belediyelerinden taşeron işçileri de eylemde yer aldı. Belediye-İş kortejinde taşerona karşı slogan ve pankartlar ağırlıktaydı.

* Tek Gıda-İş, Tez Koop-İş ve Deriteks sendikalarının kortejlerinde ise ağırlıklı olarak kadın işçilerin katılımı dikkat çekti.

* KESK'e bağlı sendikaların 1 Mayıs'a katılımı geçmiş yıllara göre farklılık göstermedi. En kitlesel katılımı yine Eğitim Sen oluşturdu. BES ve Tüm Bel Sen'in katılımı dikkat çekti. Pankartlarda ağırlıklı olarak sürgün saldırıları, baskılar ve eşitlik, özgürlük taleplerine yer verildi.

* DİSK'in mitingde katılımı ise önceki yıllara göre zayıftı.

* Birleşik Haziran Hareketi görseelliği ve kitleselliği ile mitingde dikkat çekti.

Yaklaşık 35 bin kişinin katılımına sahne olan İzmir 1 Mayısı önceki yıla göre dağınık ve cansız bir atmosferde gerçekleşti.

Kızıl Bayrak / İzmir

Zonguldak'ta 1 Mayıs mitingi

Türk-İş yönetiminin 1 Mayıs'ı 'merkezi' olarak Zonguldak'ta kutlama kararı nedeniyle geçmiş yıllara oranla daha kitlesel geçen 1 Mayıs'a bölgedeki illerden katılım sağlandı.

Mitinge 40 otobüsle katılım sağladığı belirtilen Türk Metal ise, Bursa'da metal işçisinin öfkesinin hedefi olmaktan kaçarak buraya geldi.

İl dışından Türk-İş'e bağlı sendikaların üyelerinin sabah saatlerinde gelmesiyle kortej sıraları oluşturulmaya başlandı. Bursa'da metal işçilerinin öfkesinin hedefi olan Türk Metal çetesi ise çevre illerden işçileri buraya yığarak göz doldurmaya çalıştı.

Tes-İş kortejinde ÇATES'te çalışan işçiler bulunurken Güvenlik-İş, Orman-İş sendikaları mitinge sınırlı bir katılım sağladı. KESK'e bağlı sendikalar ise mitinge yoğun bir katılım sağladı. Türk-İş pankartının hemen arkasında ise Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) üyesi maden işçileri yürüdü.

Sınıf devrimcileri hedef alındı

Zonguldak 1 Mayıs'ına işçi sınıfının devrimci mücadele ruhu ve taleplerinin taşınmasından rahatsız olan sendika ağaları 1 Mayıs öncesinde sınıf devrimcilerini ve devrimci sınıf faaliyetini temel alan kara propagandayı devreye soktular.

Sendika ağaları 'Yeraltından Sesler' oluşumunu hedef alarak "yarın görüşeceğiz onlarla" sözleriyle gözdağı vermeye çalıştı. Tehditlere boyun eğmeyen sınıf devrimcileri ise, sendikal ihanete uğrayan ve işten atılan HEMA işçileriyle birlikte 1 Mayıs alanında yerini aldı.

Mitinge 'Yeraltından Sesler' pankartı ile katılan sınıf devrimcileri yürüyüş boyunca attıkları sloganlarla sendikal bürokrasiyi protesto etti.

Birleşik Haziran Hareketi, Halkevleri, Öğrenci Kolektifleri ve HDP de Zonguldak 1 Mayıs'ında yerlerini aldılar.

Saat 10.00'a doğru başlayan yürüyüş Madenci Anıtı önünde son buldu.

Burada Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay kitleye

seslendi. Atalay, düzen partilerinden medet uman bir konuşma yaptı.

HEMA işçileri kürsüyü işgal etti

Yoğun katılım nedeniyle sınıf devrimcileri ve işten atılan HEMA maden işçileri alana geç giriş yapabildi. Alana girildiğinde ise anıtın üzerine çıkan HEMA işçileri kendi pankartlarını ve Yeraltından Sesler pankartını açtı. Dövizler ise kürsünün en önünde tutuldu. Madenci anıtının üstüne çıkan ve pankart açan Hema işçilerine polisler tarafından uyarı yapıldı. Fakat uyarıyı dikkate almayan işçiler anıtın üzerinde durmaya devam etti.

Kısa bir süre sonra Türk-İş ağaları mitingin bittiğini açıklayıp alandan uzaklaşmaya çalışırken, sınıf devrimcileri ve HEMA işçileri pankart ve dövizleriyle beraber "Ağalar sussun işçiler konuşsun" sloganını atarak kürsüyü işgal etti. Kürsüden yaklaşık 5 dakika boyunca sloganlar atan HEMA işçileri ve devrimciler sendika ağalarına korku saldı.

Alanda kalan devrimci ve ilerici güçler ise 1 Mayıs programını yaklaşık yarım saat daha sürdürdü.

Kızıl Bayrak / Zonguldak

Adana'da coşkulu 1 Mayıs!

Adana 1 Mayıs'ı binlerce işçi ve emekçinin katılımıyla kutlandı. İnönü Parkı'ndan yürüyen kolda DiSK'e bağlı sendikalar, Birleşik Kamu-İş, Adana Alevi Platformu ve aralarında BDSP'nin de olduğu devrimci ve sol yapılar; Seyhan Belediyesi önünde toplanan koldan Türk-İş, KESK ve bağlı sendikalar, TTB, TMMOB ve bazı sol yapılar yürüdü.

Alana girildiğinde Tertip Komitesi adına Türkçe, Kürtçe ve Arapça selamlamada bulunuldu. Taksim Direnişi selamlandı, gözaltıların serbest bırakılması istendi. Saygı duruşunun ardından Eğitim Sen Adana Şube Başkanı Ahmet Karagöz ve İHD Adana Şube Yürütme Kurulu Üyesi Sema Peynirci ortak açıklamayı okudular.

Açıklamanın ardından İlkay Akkaya konser verdi.

Komünistler bu yılki 1 Mayıs'a "Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde! / BDSP" imzalı pankartla katıldı. Pankartın önünde devrimci önderlerin resimlerinin yer aldığı bir pankart da bulunuyordu. DGB ise Türkçe, Kürtçe ve Arapça "Yaşasın 1 Mayıs!" ve "Yolumuz işçi sınıfının yoludur!" şiarlı pankartı ile katıldı.

DGB'nin ardında ise DEV TEKSTİL üyesi İlbeyle işçileri "Ya işimizi ya da haklarımızı istiyoruz" yazılı pankartlarıyla mitinge katıldılar. Kortejlerden sıklıkla Türkçe, Kürtçe ve Arapça sloganlar atıldı. Ayrıca parti ve devrim şehitleri ile Haziran Direnişi'nde yaşamını yitirenler sloganlarla anıldı. Devlet katliamları ajitasyon konuşmaları ve atılan sloganlarla teşhir edildi.

Alanda Kızıl Bayrak satışı da yapıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

İllerde 1 Mayıs

Çeşitli illerde yapılan 1 Mayıs mitinglerine binlerce işçi ve emekçi katıldı.

Bursa

Türk-İş'in 1 Mayıs programını iptal etmesi nedeniyle Bursa'da tek miting yapıldı. Türk-İş'e bağlı Yol-İş ve TÜMTİS de DİSK'in örgütlediği ikinci 1 Mayıs'a katıldı. Katılım geçmiş yıllara göre düşüktü. Özellikle işçi kortejlerinde bir zayıflama olduğu görüldü. Bunun yanı sıra program ve yürüyüşün de coşkusuz olması dikkat çekti.

BDSP eylem için Heykel'de toplandı. Heykel'de tam bir polis ablukası vardı. Yüzlerce çevik ve sivil hem Heykel'de hem de AVP önünde birikerek ortamı terörize etti. Ara sokaklara TOMA yerleştirildi.

BDSP, DGB, Halkevleri, TMMOB, ÇHD burada ortak bir program gerçekleştirdi. AVP önünde konuşmaların ardından Altıparmak'taki toplanma noktasına yüründü. Yürüyüş sırasında "Yolumuz işçi sınıfının yoludur! / Devrimci Gençlik Birliği" pankartı taşındı.

Mitingin en canlı işçi korteji TÜMTİS'e aitti. Eşleri ve çocuklarıyla mitinge katılan TÜMTİS üyeleri oldukça coşkuluydu.

BDSP Taksim direnişini selamlayan sloganlar attı. Yanı sıra Türk Metal prangalarını kırmak için yola çıkan metal işçileri de konuşmalar ve sloganlarla selamlandı.

BDSP'nin ardından "Zafer direnen metal işçisinin olacak!" pankartıyla İşçilerin Birliği Derneği yürüdü.

Halkevleri'nin arama noktasında arama yaptırmaya karşı koyması üzerine arbede çıktı. BDSP ve DHF'nin de destek olmasıyla arama noktasına yüklenildi. Daha sonra arama noktası kaldırıldı.

Kayseri

Kayseri'de 1 Mayıs alanı olan Mimar Sinan Parkı'na farklı yönlerden kortej oluşturan sendikalar ve ilerici siyasi yapılar yürüdüler.

BDSP pankartı altında birleşen organize sanayi, karayolu, tekstil ve metal işçileri ile gençler Eski Adliye binası önünde kortej oluşturarak sloganlarla 1 Mayıs alanına doğru yürüdüler.

Ağırlığını organize sanayi işçilerinin oluşturduğu BDSP kortejinde "Sömürüye, faşist baskılara, gericiliğe ve yasaklara karşı mücadele! Yaşasın 1 Mayıs!" şiarlı pankart taşındı. Bu yıl gençliğin katılımı da dikkat çekiciydi.

EMEP, ESP, SDP kortej oluşturarak 1 Mayıs alanına yürürken, bu yıl ilk defa Halk Cephesi de 1 Mayıs eylemine katıldı.

Düzen partisi CHP'nin kitlesel katılımı ile dikkat çektiği eylemde, Yoğunburç'ta toplanan EMEP ve Emek Gençliği kortejlerinde belirgin bir zayıflama vardı.

Mitinge 7 Haziran seçimleri damgasını vurdu. Konuşmalar AKP karşıtlığı üzerinden şekillendi. CHP ve HDP adayları 1 Mayıs'ta boy gösterdiler. Kürsü de CHP ve HDP şovuna çanak tuttu. Konuşmalarda sınıf mücadelesi vurgusu son derece zayıfken, AKP karşıtlığına dayalı, çözümü seçimde gören vurgular öne çıktı. Konuşmalarda sermaye devletinin arttırdığı devlet terörüne ilişkin tek bir vurgu yapılmadı.

Didim

Didim Demokrasi Platformu tarafından gerçekleştirilen 1 Mayıs mitingi Didim'de son yılların en büyük eylemi olarak coşkuyla kutlandı.

Didim Belediyesi önünde toplanan emekçiler kortejler oluşturarak Didim Kent Meydanı'na yürüdü. 4 bin kişinin katıldığı mitingde yol boyunca ajitasyon konuşmalarını çevrede bulunan emekçiler alkışlarla karşıladı. Bursa'da ayağa kalkan Renault, Coşkunöz ve Mako işçisinin fiili-meşru mücadele yoluyla Türk Metal çetesinden ihanetin hesabını sordukları belirtildi.

Alandaki konuşmalarda da işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününde Didim'de olduğu gibi polis müdahale etmezse hiçbir olayın yaşanmayacağı söylendi.

Coşkunun hiç eksilmediği mitinge belediye işçileri, turizm emekçileri, inşaat işçileri, KESK, Emekli Sen, Didim Cemevi, Birleşik Haziran Hareketi, CHP, EMEP, HDP katıldı.

Didim'de bu yılki 1 Mayıs, Didimli olup iş cinayetlerinde yaşamını yitiren Erdal Demirel (2014 Soma) Muhsin Şengönlü, Kadir Yılmaz, Levet Bakay isimli 4 işçiye ithaf edildi.

Bolu

Bolu'da Kardelen Meydanı'nda düzenlenen 1 Mayıs mitinginde ilk olarak, devlet tarafından katledilen işçiler-emekçiler için saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra okunan basın açıklaması ile 1 Mayıs'ın anlamı ve tarihine değinildi.

Ayrıca geçmiş 1 Mayıs'larda yaşanan katliamlara değinildi. AKP'nin yeni faşist yasalarının teşhir edildiği mitingde işçi sınıfının buna karşı mücadele etmesinin gerekliliği vurgulandı. Basın açıklamasından sonra çekilen halaylarla program son buldu.

Konya

1 Mayıs kutlaması için Konya'nın Ereğli ilçesinde Oğuz Ata Tesisleri'nde toplanan kitle Yunus Emre Meydanı'na yürüdü.

Alanda bulunan kitle selamlandı ve çekilen halaylarla 1 Mayıs sona erdi.

Konya merkezde ise Atatürk Lisesi'nin önünde toplanan kitle sloganlar atarak miting alanına geçti. DGB de buradaki 1 Mayıs kutlamasına katıldı.

Çorlu

Çorlu 1 Mayıs Platformu'nun çağrısıyla bir araya gelen sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve siyasal güçler miting düzenledi.

Çorlu'da ilk kez 1 Mayıs mitingine katılan Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) ise "İşgal, grev, direniş!" şiarlı, kadın ve erkek işçinin resminin olduğu pankartı ve görselliği ile büyük ilgi gördü. 1 Mayıs mitingi halaylarla son buldu.

3500 işçi ve emekçinin katıldığı Çorlu 1 Mayısı başarıyla gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Bursa-Kayseri-Didim-Bolu-Konya-Çorlu

Kürdistan'da 1 Mayıs

Kürt kentlerindeki 1 Mayıs kutlamalarının merkezi Batman oldu.

Batman

Batman'da düzenlenen bölgesel 1 Mayıs mitingine binlerce emekçi katıldı.

KESK, TMMOB, DİSK/Genel-İş, Petrol-İş gibi sendikalarının başını çektiği katılımda binlerce işçi AKP'nin politikalarını eleştirdi.

Van

Van'da Aydın Perihanoglu AVM önünde toplanan işçi ve emekçiler Cumhuriyet Caddesi üzerinden Musa Anter Kültür Parkı'na yürüdü. HDP Van Milletvekili Adayı Yurdusev Özsekmenler, HDP İl Eşbaşkanı Derya Havva ve KESK Dönem Sözcüsü Haşim Baygümüş'ün birer konuşma yaptığı miting, Vanlı sanatçı Ümit Demir ile Grup Neyman'ın konseri ile sona erdi.

Hakkari

"Bî Gîyana 1 Gulanê em Jiyana Nu Wedixunîn" Kobanê – Taksim '1 Mayıs ruhuyla yeni yaşamı örüyoruz' 'Lice Gezi Meskan' yazılı pankartının açıldığı eylemde yüzlerce işçi ve emekçi sloganlar eşliğinde yürüdü.

Yüksekova

Yüksekova'da KESK ve DİSK öncülüğünde düzenlenen 1 Mayıs eylemi için Eski Sinema Sokağı'nda biraraya gelen yüzlerce emekçi Cengiz Topel Caddesi boyunca sloganlar eşliğinde yürüyüş gerçekleştirdi.

'77 katliamında yaşamını yitiren işçiler, Roboski, Rojava ile Şengal'de katledilenler anıldı.

Çukurca

Çukurca'daki 1 Mayıs kutlamalarına belediye eş başkanları ile çok sayıda sendika üyesi katıldı. Cumhuriyet Caddesi üzerinde bulunan PTT Şubesi önünden başlayan yürüyüş, belediye binası önündeki alana kadar devam etti. Burada yapılan çeşitli konuşmaların ardından müzik eşliğinde halaylar çekildi.

Manisa'da 1 Mayıs!

1 Mayıs sabahı Manisa Öğretmenevi önünde toplanan Emek Demokrasi ve Barış Platformu bileşenleri yürüyüşe başladı.

Oluşturulan kortejde, en önde EDBP imzasıyla tüm kurumlardan bir temsilcinin olduğu pankart, ardından da Standart Profil işçileri Petrol-İş, Eğitim Sen, SES, Yeni Kuşak Köy Enstitüleri Derneği, BDSP, MİB, İKSD, DGB, CHP, MOSB İşçileri, DİSK Gıda-İş, EMEP ve HDP yerini aldı.

Yürüyüşe geçen kitle Manisa Tren Garı önünde 5 dakikalık bir oturma eylemi yaparak Taksim'deki polis saldırısını protesto etti. Ardından tekrar yürüyüşe geçerek miting yapılacağı Cumhuriyet Meydanı'na ulaştı.

Miting alanına girerken "Her yer Taksim, her yer 1 Mayıs!" ve "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganları atıldı. Miting giriş noktasında kurulan arama noktası fiilen kaldırıldı.

Kitlenin alana girmesiyle '77 1 Mayıs'ında katledilenler ve tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşuna geçildi.

Program ilk olarak Somalı işçiler adına bir işçinin konuşmasıyla başladı. Ardından MOSB işçileri adına da bir işçiye söz verildi. İşçi konuşmalarının dikkatle dinlendiği alanda, uzun bir süredir Standart Profil fabrikasında örgütlenme çalışması yürüten Petrol-İş sendikası temsilcisi İlker Tetik kürsüden tüm işçilere sendikal örgütlenme çağrısında bulundu.

Planlanan konuşmaların ardından Manisa İKSD Sömürüye Paydos Şiir Atölyesi kürsüde yerini aldı. Sunumlarından önce yaptıkları konuşmada Taksim'de dövüşen işçiler, emekçiler ve devrimciler ile Türk Metal tarafından sendikal ihanete uğrayan Bursa'daki metal işçilerini selamlayıp, sanatın sadece sermayenin tekelindeki bir avuç azınlığa ait olmadığını belirttiler. "Yeni bir dünya yeni bir kültür için ileri" şiarını vurgulayan şiir atölyesi şiirlerini okuduktan sonra "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganıyla kürsüden indi.

EDBP mitingi kürsüden selamlayıp hazırladığı basın metnini sunduktan sonra miting Grup Yel Değirmeni tarafından hazırlanan müzik dinletisi ve halaylarla son buldu.

Kızıl Bayrak gazetesinin satışı yapılan alanda polisle gerginlik yaşansa da gazetenin emekçilere ulaşması engellenemedi. Sınıf devrimcilerinin açtığı pankartlar ve kızıl bayraklar ilgi odağı oldu.

Ayrıca miting genel olarak cansız ve katılım açısından geçen yıla nazaran düşük geçti. Manisa'daki ilerici kurumların bir kısmı yereldeki 1 Mayıs kutlamalarına katılmayarak İzmir'e geçti.

Kızıl Bayrak / Manisa

CHP ve sermaye düzeninin seçim hesapları

Türkiye yeni bir genel seçim sürecine girmiş bulunmaktadır. Seçime giren partiler önce seçim bildirgeleriyle yığınların karşısına, şimdi de kılıçlarını kuşanmış olarak seçim meydanlarına çıktılar. Bu kez de seçim meydanlarında hamasi nutuklar atıyor ve ölçsüz vaatlerde bulunuyorlar.

Ölçsüz vaatlerde bulunanların başını ise düzen solu CHP çekmektedir. CHP, ilk kez AKP'yi durdurmak hedefi ve hesabı çerçevesinde HDP'yi desteklemeyi düşünen liberal köşe yazarlarını dahi heyecanlandıran iddialı bir bildirge ile yığınların karşısına çıkmıştır.

Diğer muhalif partiler gibi CHP de AKP'nin toplum ölçeğindeki yıpranmışlığından yararlanmak istemektedir. Öte yandan, AKP'nin ne yapıp edip önünün kesilmesi onun da hedefidir.

Ölçsüz vaatler, dayanaksız hayaller ve gerçekler

Belirtmek gerekir ki CHP'nin 203 sayfadan oluşan seçim bildirgesi aslında özel bir övgüyü hak eden bir niteliğe sahip değildir. Bildirgede, gelmiş geçmiş en acımasız bir sosyal yıkım ve savaş hükümeti olan dinci-gerici AKP iktidarının iktisadi, toplumsal ve siyasal icraatlarının dolaysız sonucu olan ve herkesçe bilinen ve işçi ve emekçiler için her geçen gün biraz daha yakıcı hale gelen yoksulluk, işsizlik, emeklilik, açlık, sosyal güvenlik gibi sorunlar dile getiriliyor. Bunları, dinci-gerici iktidarın son bir kaç yıldır, Erdoğan'nın da özel marifetiyle toplumu boğan tümüyle kurlsız ve keyfi yönetimi nedeniyle ekmek ve su gibi ihtiyaç duyduğu, tam demokrasi ve özgürlüklerden yoksunluk tamamlıyor. Onurlu bir dış politika, bildirgenin içerdiği bir diğer sorundur.

Dikkate değer olan, CHP'nin tam bir fırsatçılık örneği olarak işsizlik, yoksulluk, emekliler sorunu gibi kimi sorunları çok bilinçli ve çok özel bir biçimde öne sürmesi ve seçim bildirgesinde bunlara özel bir yer vermesidir.

Son derece ucuz bir burjuva popülizmi eşliğinde, toplumun önemli bir kesiminin AKP'ye duyduğu haklı ve meşru öfke ve nefreti ve onun 13 yılı bulan icraatlarının yakıcı hale getirdiği sosyal sorunları sosyal demagojiye başvurarak, ölçsüzlük kavramının dahi tam olarak anlatmakta yetersiz kaldığı vaatlerde bulunuluyor.

Örneğin, bol keseden yoksulluğu 4 yılda tarihe gömeceklerini, açlık sorununu çözeceklerini, hiçbir çocuğun yatağa aç girmeyeceğini, oldukça geniş bir kesimi kapsayacak bir aile sigortası uygulamasını başlatacaklarını, kredi borçlarının önemli bir bölümünü sileceklerini, 800 bin taşeron işçiyi kadrolu yapacaklarını, emeklilerin maaşını yükselteceklerini, asgari ücreti 1500 TL'ye çıkartacaklarını, rant ekonomisine son verip üretime dayalı ekonomiye geçeceklerini, ekonomiyi durgunluktan kurtarıp yeniden canlandıracaklarını, buna bağlı olarak yeni iş alanları yaratacaklarını ileri sürebiliyorlar. Tüm bunları, tam demokrasi, özgürlük ve onurlu bir dış politika vaatleri tamamlıyor.

Bildirgede sıralanan iktisadi ve sosyal tüm sorunların ve bunlardan kaynaklanan tüm kötülüklerin kaynağı bir sömürü, soygun ve yağma düzeni olan kapitalizmdir. Gerçek ve tam bir demokrasinin ve özgürlüklerin önündeki engel, günümüzde tam bir polis rejimine dönüşen sermaye iktidarındır. Onurlu dış politikadan yoksunluğun nedeni de, emperyalizme, en başta da ABD emperyalizmine iktisadi, siyasi, askeri, her alanda kölece bir bağımlılık içinde olmaktır.

Temel toplumsal ilişkilere müdahale edilmeden, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete son verilmeden, kalıcı biçimde sömürüye dur denemez, işsizliğe son verilemez, bildirgede iddia edildiği gibi, yoksulluk tarihe gömülemez. Verili sermaye iktidarına son verilmeden, gerçek demokrasi, eşitlik ve gerçek özgürlük de olanaksızdır. Emperyalizmin egemenliğine son verilmeden, onun iktisadi, mali, siyasi, askeri, diplomatik, kültürel boyunduruğu kırılıp, sistemin dışına çıkılmadan, onurlu dış politika sadece bir hayaldir.

CHP'nin büyük bir özgüvenle yığınlara açıkladığı seçim bildirgesinde, başta Kürt sorunu olmak üzere temel toplumsal sorunları ve bu sorunların nasıl ve ne yönde çözüme kavuşturulacağı konusunda yeni sayılabilecek hiçbir şey söylememesinin gerisinde de bu gerçek vardır.

CHP'nin dönem dönem başvurduğu halkçı slogan ve söylemlerin ve bu arada da açıkladığı seçim bildirgesinde dile getirdiği vaatlerin tümü de yanıltıcıdır ve gerçek yaşamda karşılıksız kalmaya adeta mahkumdur. Her şeyden önce, CHP emek eksenli bir sol parti değildir. O klasik manada sosyal-demokrat bir parti de değildir. CHP tastamam bir sistem partisidir. Geline yerde bir çürüme ve kokuşmanın içinde olan burjuva cumhuriyetin kurucusu bir devlet partisidir. Dolayısıyla bildirgesinde yer verdiği sömürü, baskı, işsizlik, yokluk, yoksulluk, açlık gibi toplumsal sorunları

kalıcı olarak çözüme kavuşturamaz.

Kılıçdaroğlu daha önce de bol keseden taşeron işçiliğine son verecekleri vaadinde bulunmuştu. Nedir ki, bu sözleri kısa sürede havada uçtu, unutuldu. CHP'li belediyeler, örneğin İzmir-Konak ve İstanbul-Maltepe belediyeleri bir kıyım makinesi gibi çalıştılar. belediyelerindeki taşeron işçilerini kapı önüne koydular.

CHP'nin ne emperyalizme ve ne de NATO'ya bir itirazı yoktur. CHP emperyalizmin ve burjuvazinin TÜSİAD kanadının seçim sonrası hesapları çerçevesindeki olası bir koalisyonun ortağı olmaya pek heveslidir. Ancak, bunun gerçekleşmesi durumunda, CHP emperyalizmden ve TÜSİAD oligarklarından alıp işçiye ve emekçiye bir şey veremez.

Son söz yerine

Dünyada ve Türkiye'de günümüzde tek başına ya da bir koalisyon halinde işbaşına gelen tüm hükümetler bir sosyal yıkım ve savaş hükümetleri olacaklardır. Bu, CHP için de geçerlidir. Emperyalizmin ve işbirlikçi Türk burjuvazisinin desteği ve hesapları çerçevesinde işbaşına gelecek, temel misyonu sermaye devletine koltuk değnekliliği yapmak olan CHP'den başka bir şey yapması da beklenemez. Tarihsel ve güncel tüm tecrübelerle sabittir ki, en acımasız sosyal yıkım politikaları -Almanya'daki SPD-Yeşiller hükümeti ve Fransa'daki sözde sosyalist Hollande örneğindeki gibi- sosyal demokrat hükümetler döneminde uygulamaya konmuş, sosyal hak gasplarına en çok onların döneminde başvurulmuş, demokratik hak ve özgürlükler en çok onların döneminde tırpanlanmış, büyük acılara ve yıkımlara yol açan savaşlara hep onlar zamanında yol düzlenmiştir. Günümüz dünyası ve Türkiye'si'nin gerçekleri de bunu doğrulamaktadır.

Kaynaklar burjuvazinin kasalarında!

S. Soysal

7 Haziran seçimleri yaklaşıyor. Seçimler yaklaştıkça en sağından en soluna kadar burjuva partileri seçim bildirgelerini açıklamaya başladılar.

Bildirgelerin her birinde vaatlerin ardı arkası kesilmiyor. Asgari ücretin en düşük 1800 TL olmasından emeklilere çift ikramiyeye, taşeronluğun kaldırılmasından esnek çalışmanın yasaklanmasına, herkese iş ve sağlık güvencesinden barınma hakkına, siyasal planda ise, bir dizi kanunun (sendikalar, siyasi partiler, TMY) değiştirilmesinden YÖK'ün kaldırılmasına, tüm demokratik hak ve özgürlüklerin teminine kadar sıralanıyor bu vaatler...

Bundan önceki seçimlerde laiklik eksenini öne çıkaran ve AKP'nin politikalarının teşhirini temel alan CHP'nin, bu dönem seçim bildirgesinde emekçilerin taleplerini öne çıkarması, bildirgesinde temel vurgu haline getirmesi ise hiç tesadüf değil. Zira, bugün servet-sefalet kutuplaşması çok ciddi boyutlara geldiği gibi, emekçilerin yaşamı ise katlanılmaz bir düzeye gelmiş bulunuyor. AKP'ye oy vermiş olan geniş emekçi kesimlerin dahi desteğini bu istemlere sahip çıkarak alabileceğini düşünüyor.

HDP'nin seçim bildirgesinde "güvenceli ekonomi" olarak tanımlanan geniş emekçi kesimlerin talepleri ve bu temelde vaatleri, ekonomik ve sosyal sorunların tırmanması kadar HDP'nin Türkiyelileşmek politikasına denk düşüyor.

Kaynaklar nerede?

CHP seçim bildirgesinde CHP "iktidarında", asgari ücretin 1500 TL olacağı, taşeronlaşmanın kaldırılacağı, emekliye 2 ikramiye, hanelere kira ve fatura desteği verileceği, aile sigortası getirileceği, kredi kartı ve tüketici kredi faizlerinin %80'inin silineceği, kadınlara 400 lira kreş desteği yapılacağı vb. vaatler sıralanıyor.

HDP ise HDP iktidarında aşamalı olarak yapılacak iyileştirmeleri sıralıyor. AKP ise, CHP'nin vaatlerine yönelik olarak bunların devlet bütçesinden karşılanmasının olanaklı olmayacağını, Yunanistan'a dönülebileceğini, IMF'ye yine ciddi anlamda borçlanılacağını ifade ediyor. Günlerdir bu vaatlerin nasıl karşılanacağı tartışmaları siyaset meydanında sürüp gidiyor.

CHP, bugünkü devlet bütçesini veri alarak (-ki en ciddi kalemini oluşturan en başta işçi ve emekçilerden doğrudan kesilen vergiler dahildir buna) sorunun kaynakların kullanımı ile ilgili olduğunu, AKP'nin bütçeyi hoyratça kullandığını, kendisi ve yandaşlarını beslediğini ifade ederek, kaynaklar doğru kullanıldığında bu taleplerin karşılanabileceğini iddia ediyor.

Kuşkusuz ki, ifade edilen rakamlar üzerinden bakıldığında, bunların hayata geçmesinin bir karşılığı var. Ancak tartışmaya dahil olanların özenle üstünden atladıkları en temel gerçek, mevcut sınıf egemenliği ve kapitalist düzen gerçekliğidir. AKP, sermaye sınıfının yürütücü gücüdür, iktidar olmanın olanaklarından sonuna kadar faydalanmaktadır. Artı-değer sömürüsü üzerine kurulu bu düzende tüm

kaynaklar burjuvazinin elinde ve denetimindedir. Kapitalist devlet mekanizmasının "bütçesi" ise tümüyle kapitalist sömürü mekanizmasının işlemesi için kullanılmaktadır. İçişlerine, silahlanmaya, orduya, diyanete vb. ayrılan kalemler ise sadece ve sadece sermaye sınıfının egemenliğinin ömrünü uzatabilmek için harcanmaktadır.

Tartışmalar, bilinçli bir şekilde AKP'nin yağması ve yolsuzluğuna indirgenmektedir. Kuşkusuz her burjuva partisi gibi AKP de sermayeye kusursuz hizmet ederken, devletin imkanlarından fazlasıyla faydalanmıştır. Hatta, düzen içi dalaştan "başarıyla" çıkarak iktidar olmanın avantajlarını sonuna kadar kullanmış, yandaşlarına inanılmaz rantlar sağlamış, Anadolu sermayesini palazlandırmıştır. Ancak bu dönemde TÜSİAD şahsında en temel sermaye grupları, kârlarına kâr katmış, geçtiğimiz günlerde Tayyip Erdoğan'ın TÜSİAD'a kafa tutarken ifade ettiği gibi kârlarını 6 katına çıkarmışlardır. Öyle ki, sadece Koç grubunun 2014 yılına ait açıklanan cirosu, 2014 yılı bütçesinin "savunma, iç güvenlik ve yargı" giderlerinden daha fazladır.

Çok açık ki, asıl kaynaklar burjuvazinin kasalarında. Devlet bütçesinin kendisi de bizzat burjuvazinin kasalarının güvence altına alınmasına hizmet etmektedir.

Olağandışı döneme olağan çözümler!

İlginçtir ki, bu tartışmalar yapılırken, kapitalist sistemde işler sanki normal seyrinde işliyor. Oysa ki, Türkiye'nin bir parçası olduğu emperyalist-kapitalist sistem ciddi bir krizin içinde ve her an Türkiye'yi de doğrudan etkileyecek yeni bir kriz kapıda.

2008'den beri dünya ölçeğinde kapitalizmin krizi derinleşmeye devam ediyor. Bu dönemde krizden çıkabilmek için dünya ölçeğinde, özellikle Türkiye gibi ülkelerde "yapısal reformlar" adı altında neoliberal politikalar ile işçi ve emekçilerin kazanılmış hakları tırpanlanmış, çok yönlü sosyal ve toplumsal sorunları birikmiştir. Ancak krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek temelinde uygulanan politikalar, egemenleri kısmen rahatlatırsa bile sorunları ötelemekten başka bir işe yaramamıştır.

Ekonomik durgunluk ve daralma sonucu, uluslararası kuruluşlar tarafından yapılan açıklama ve değerlendirmelerde dünya ölçeğinde yeni bir finansal

krizin patlamakta olduğu, hatta 2008'in öncesinden daha ciddi olduğu ifade edilirken, hangi ülkede ve ne zaman patlayacağı ise bugün için belirsizliğini korumaktadır. Türkiye gibi ülkeler için ise durum ciddiyetini korumaktadır. Zira ekonomide küçülme, borca dayalı işleyiş (Türkiye'nin %70'i özel sektöre ait olmakla birlikte, uluslararası banka ve kuruluşlara 402 milyar dolar dış borcu bulunmaktadır) Türkiye için durumun çok daha riskli olduğunun göstergesidir. 2008'den beri AKP'nin yaptığı ise, kapitalizmin krizini hafifletmek için "yapısal reformlar" adı altında işçi ve emekçilere dönük neoliberal politikaları dizginsizce uygulamaktır. Söz konusu olan ne AKP'nin beceriksizliği, ne de "yanlış" ekonomik politikalarıdır, ait olduğu sınıfın çıkarları neyi gerektiriyorsa, onu yapmaktır.

Sorun emekçilerin taleplerinin nasıl elde edileceğidir!

Kapitalizmin işleyiş yasalarına göre, bir sınıftan almadan öbürüne vermek olanaklı değildir. Bu işçi sınıfı için, her şeyden önce sermaye sınıfına karşı dış bir mücadeleyi gerektirir. Hele ki, kapitalizmin krizi derinleşirken, sermaye sınıfı baskı politikalarına daha fazla ihtiyaç duyuyorsa, bu verilecek mücadelenin çok daha çetin olacağını gösterir. Kapitalist sistemde işçi ve emekçilerin en temel demokratik istemlerini elde edebilmenin yegane yolu, düzeni aşma bilinciyle devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesidir.

Bugün içinden geçtiğimiz seçim döneminde işçi ve emekçilere tüm temel gerçekleri anlatmak büyük bir önem taşıyor. AKP can çekişirken ve bir dönem daha iktidar olmanın nimetlerinden faydalanmayı amaçlarken, burjuva düzenin has partisi olan CHP ise, işçi ve emekçilerin birikmiş hoşnutsuzluğu üzerinden kendini sermaye sınıfına hizmetine hazırlıyor. HDP ise, emperyalist-kapitalist sistemin işleyiş yasalarının ve içinden geçtiğimiz dönemin adını dahi anmayarak, parlamenter hayaller yaymaya devam ediyorlar.

Ancak gerçekler acıdır. Sınıf devrimcileri, devrimci sınıf mücadelesinin sadece bir uğrağı olan bu seçim sürecinde de işçi ve emekçilere yalın gerçekleri anlatmaya devam edecekler. İşçi ve emekçileri artık miadını doldurmuş olan kapitalist sistemi yıkmaya ve devrimci sınıf mücadelesini yükseltmeye çağıracaklar.

Kitap tanıtımı...

Tasfiyeci sürecin son aşaması: Parlamentarizm

Yıllardır tekrarlanan yeni bir burjuva seçim oyunu dönemine girmiş bulunuyoruz. Sermaye partileri bir kez daha işçi sınıfı ve emekçi kitleleri aldatmak üzere sahnedeki yerlerini aldılar. Seçimler, kapitalist sömürü düzeninin devamı için asalak sermaye sınıfı cephesinden önemli bir yer tutuyor. Zira bir dört yıl daha halkın oylarıyla “seçtikleri temsilcileri” mecliste “halk adına kararlar alıp halk adına yönetecekler”. Düzen partileri halkın kendi kendisini yönettiği safsatasını sürdürecekler. Yıllardır sahnelenen bir oyun ile yüz yüzeyiz. Bunda bir yenilik yok kuşkusuz.

Diğer yandan kokuşmuş düzen partilerinin yalan ve aldatmacaları yetmezmiş gibi devrim kaçkını reformistler ve hala da devrimci olduğunu iddia edenler “seçim barajını aşmak”, “AKP’yi geriletmek”, “Cumhuriyet’i demokratikleştirmek” üzerine sahte vaatlerle sömürü düzeninin değirmenine su taşıyor.

Seçimlere ve neyi ifade ettiğine, hangi siyasal akımın hangi sınıfın çıkar ve özlemlerinin temsilcisi olduğuna, işçi sınıfının bağımsız devrimci tutumuna ve önemine dair geçmiş seçim dönemlerinde yapılmış sayfalar dolusu değerlendirmeler arşivlerde (merak edenler www.tkip.org ve www.kizilbayrak.net adreslerinden bakabilir) bulunmaktadır. Kuşkusuz bu seçim döneminde de güncel değerlendirmeler yapılmakta ve yapılacaktır. Dahası temel değerlendirmeler derli toplu bir şekilde 2007 yılında iki kitap halinde **Eksen Yayıncılık** tarafından kamuoyuna sunulmuştur. **Seçimler ve sol hareket / H. Fırat, Tasfiyesi sürecin son aşaması: Parlamentarizm / H. Fırat,**

Bu iki kitap komünistlerin burjuva seçimlere dönük bakışını ortaya koymakla beraber özellikle ikinci kitap; adından da anlaşılacağı üzere tasfiyeciliğin geldiği parlamentarist çizginin iç yüzünü de gözler önüne seriyor. Bu iki yapıt, deyim yerindeyse özellikle seçim arefesinde tam anlamıyla başucu kitaplarıdır. 2007 genel seçimleri öncesinde yayınlanan bu kitaplar 1995, 1999, 2002 erken genel seçimleri, 2004 yerel seçimleri ve 2007 genel seçimleri ve sol hareket değerlendirmeleri ile ilgili dönemlerdeki siyasal gelişmeleri işliyor. Söz konusu dönemlerin güncel gelişmeleri ile birlikte seçimler karşısında alınması gereken devrimci taktik tutumun özünü de ortaya koyuyor.

Kuşkusuz “son 20 yılda çok şey değişti” denilerek kitapların güncelliğini korumadığı düşünülebilir. Lakin o dönem devrimden kopmaya başlayan, tasfiyeci liberal akıntıda sürüklenen akımlarda yaşanan durum bugün yaşananlarla benzerlik taşımaktadır. Bugün de hala devrimci olduğunu iddia edenler tıpkı o dönemlerdeki gibi liberal-reformist partilerle seçimlere katılmakta bir sakınca görmüyorlar. Dahası düne kadar seçimleri “devrimci tavır” adına “boykot” ettiklerini iddia ederek politikasızlıklarının üstünü örtmeye çalışıyorlardı. Bugün ise “burjuva seçimlerinden devrimci amaçlar için yararlanmak” adına tasfiyeci-reformist akımlarla aynı bayrağın altında seçim platformunda buluşuyorlar. Bu açıdan bu iki kitaba gerektiği ilgi gösterildiğinde

fazlasıyla güncel olduğu görülecektir.

Daha düne kadar “devrimci tutum” olarak savundukları “boykot” tavrından vazgeçerek seçimlere katılmak için mevcut kurulu siyasal düzende ne değişti acaba? Ya da geçmişten günümüze hemen hemen tüm tasfiyeci devrim kaçkınlarının toplandığı HDP bayrağının altında devrime nasıl bir hazırlıktan söz ediyorsunuz? HDP’nin çizgisi burjuva parlamenter bir çizgi iken, tüm stratejik, taktik ve politik hattı İmralı’dan belirleniyorken, o bayrak altında hangi devrime hazırlanmaktan söz ediliyor acaba? Devrimci tutum, burjuva kurumları çözümün ve kurtuluşun kaynağı olarak gören-gösteren HDP’ye ve estirdiği reformist rüzgara karşı devrimin bayrağını dalgalandırmak değil midir? İşçi sınıfı ve emekçi kitleleri düzene yedeklemekten başka bir sonuç doğurmayacak bu uğursuz reformist cenaha karşı tavır

almamak bir yana, bu cenahla birlikte hareket etmenin devrimcilikle nasıl bir alakası olabilir?*

Bu sorular daha da uzatılabilir. Fakat burada böyle bir imkanımız yok, dahası gerek de yok. Bu soruları sormamızın amacı liberal tasfiyeciliğin o günkü muhatapları üzerinden incelenmiş olması ve bugün de yaşananlar üzerinden bir kez daha dikkatleri adı geçen kitaplara çekmek, devrimci okurun, kitapları bu güncel sorular ışığında incelemesini sağlamaktır.

Amacımız kitaplara dikkat çekmek-güncel tanıtım yapmak da diyebiliriz. Şimdi **Tasfiyeciliğin son aşaması: Parlamentarizm**’den birkaç alıntı yapalım;

Önsöz’ün daha ikinci paragrafında yapılan şu alıntı kitabın ismiyle de fazlasıyla örtüşüyor: “‘*Tasfiyecilik der Lenin, ‘kökü derinlerde olan toplumsal bir olgudur, liberal burjuvazinin karşı devrimci ruh haliyle, demokratik küçük burjuvazideki dağılma ve*

parçalanmayla ayrılmaz biçimde bağlıdır.”

Geçerken belirtelim ki: **Seçimler ve sol hareket kitabı daha çok seçim süreçlerini genel politik süreçler içinde ele alan ve bunun sol hareketin seçim politikalarının değerlendirilmesi ve eleştirisiyle birleştiren metinleri içerirken, Tasfiyeciliğin son aşaması: Parlamentarizm** kitabının ağırlığını sol hareketin belli kesimleriyle ideolojik polemikler oluşturuyor. (Önzöz’den...)

“ (...) Ciddiyetsizliğin son perdesi başlıklı 8 bölümlük dizi yazı, bütünüyle bir MLKP eleştirisidir. İlk bakışta bu nispeten kapsamlı metnin liberal solun parlamentarizmini ele alan bir kitapta yer alması şaşırtıcı görünebilir. Oysa eleştiri incelendiğinde ve bu, MLKP’nin sonraki süreci ve birbirini izleyen üç seçim dönemindeki görüş ve davranışlarıyla birleştirildiğinde bu metnin yerinin tam da burası olduğu açıklıkla görülebilecektir. Liberal solla davranış birliği ve bu temelde liberalleşmiş Kürt hareketinin kuyruğunda sürüklenme uzun yıllardan, fakat özellikle de 3 Kasım (2002) seçimlerinden beri, MLKP’nin izlediği çizginin en belirgin özelliğidir. Eleştirinin 3 Kasım seçimlerinin ardından kaleme alınması da bu açıdan şaşırtıcı değildir.” (Önsöz...)

İlk bakışta belki fazlasıyla abartılı bulunacaktır lakin detaylı incelendiğinde görülecektir ki bu iki kitap liberal-tasfiyeciliğe indirilen devrimci bir darbedir. Ortaya konulan bu temel görüşlerin muhataplarında devrimci bir silkinmeye ve toparlanmaya yol açmaması eleştirilerin güçsüzlüğünden değil bilakis muhataplarımızın kendilerini, bile isteye tasfiyeci sulara, akıntılara bırakmış olmalarındandır.

Seçimlere dönük devrimci taktik tutumu daha derli-toplu olarak görmek için kitaptan okuyalım:

“Ciddi ve tutarlı devrimci partiler için(se) durum temelden farklıdır. Onlar seçim dönemlerinde kitlelerin karşısına programatik amaç ve hedefleriyle çıkarlar, kitlelere temel ve güncel sorunlara ilişkin bakışlarını ve çözümlerini sunarlar. Duruma göre kurabilecekleri seçim ittifaklarının bunu karartmamasına, kendi konumları ve kimlikleri konusunda kitlelerde herhangi bir yanlış izlenim yaratmamasına, onlara en ufak bir yanlış mesaj vermemesine de özel bir dikkat gösterirler. Devrimci bir parti için seçimler ve parlamento alanındaki mücadele, devrime, devrimci sınıf mücadelesinin genel gidişine ve çıkarlarına tabidir. Kurabileceği seçim ittifakları da kesin olarak buna uygun olmalı, bu ilkesel amaca hizmet etmelidir. Parlamento hakkında en ufak bir yanılsama yaratmak bir yana, onun iç yüzünün ve gerçek işlevinin teşhiri de, kurulacak bir seçim ittifakının da olmazsa olmaz koşulu olmalıdır.

Hiçbir geçici güncel hesap veya kaygı, bu ilkesel tutumun önüne geçemez, bu tutumdan ayrılmada ifadesini bulacak bir oportünizmi mazur gösteremez.”

Yeni bir seçim sürecine girdiğimiz bir dönemde “**Seçimler ve sol hareket** kitabıyla birlikte incelenmesi önerisini yineleyerek, **Tasfiyeciliğin son aşaması: Parlamentarizm** kitabının soldaki okurun, özellikle de devrimci ilkeleri önemseyen okurun ilgisini çekeceğine ve incelemekte gerekli dikkat ve sabrı gösterirse gerekli yararı fazlasıyla elde edeceğine inanıyoruz.”

Özgür Karagöl
Sincan 1 No’lu F Tipi
Hapishanesi C-71

* **TKİP Merkez Yayın Organı Ekim’in** Şubat 2015 tarihli 295. sayısı ve **Kızıl Bayrak**’ın 13 Şubat 2015 tarihli sayısında yayınlanan **H. Fırat** imzalı **Reformizm ve Devrim-1** başlıklı konferans metni bu konuda hayli açıklayıcıdır.

Kahrolsun sermaye iktidarı!..

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!

Kardeşler!

Sömürü düzeni, biz işçi ve emekçileri kandırmak için yeni bir seçim oyunu sahneliyor. Bu oyunun baş aktörü olan düzen partileri, sahnenin ön planında rengarenk bayrakları ve yalanlarla dolu vaatleriyle şimdiden boy göstermeye başladı bile.

Kardeşler, adları ve söylemleri ne olursa olsun, bu partilerin **programları tektir**. En eskisinden en yenisine, milliyetçisinden dincisine, muhafazakârından sözde solcusuna kadar tümü sermayeye hizmet etmek için yarışmaktadır.

Kardeşler!

Renkli bayrakları ve yalan dolu vaatleriyle karşımıza çıkarak bizlerden oy isteyen bu sermaye partilerinin yalanlarına kanmayalım! Hırsızdan, soyguncudan, rantçıdan medet ummayalım.

Çünkü **onlar** başka sınıfın, sermaye sınıfının çıkarlarının temsilcileri.

Onlar fabrikalarda emeğimizi sömürenlerin, iş cinayetlerinde kanımızı akıtanların sözcüsü.

Onlar, yıllardır kazanılmış haklarımızı gasp edenlerin, kıdem tazminatımıza göz dikenlerin, her kriz döneminde bizleri kapı önüne koyanların, bizleri aşağılayanların, hor görenlerin savunucusu.

Tek kelimeyle her birisi sermaye partisi.

Kardeşler!

Bugünün Türkiye’inde işçi ve emekçiler açlık sınırının altında bir ücretle çalıştırılıyor. Fabrikalar adeta birer sömürü cehennemi. Esnek ve kurlsız çalışma koşulları yaşamlarımızı çekilmez hale getiriyor. Taşeron köleliği artık her işkolunda olağan çalışma biçimi haline gelmiş durumda.

Servet-sefalet uçurumu gün be gün derinleşiyor. Gençlerimiz geleceksizliğin karanlık çukuruna itilmiş durumda. Eğitimin her kademesi paralı. İşsizlik çığ gibi büyüyor. Kadın cinayetleri adeta katliam boyutlarına varmış durumda. Kadın emeği ucuz işgücü olarak fabrikalarda azgınca sömürülürken; emekçi kadınlar taciz ve tecavüzlere maruz kalıyor, horlanıyor, dışlanıyor, ev kölesi ve kuluçka makinesi olarak görülüyor.

Başta Kürt halkı olmak üzere bu topraklarda yaşayan emekçi halklar yıllardır yok sayılıyor. Yıllardır uygulanan inkar ve imha politikası sonucu emekçi halklar büyük acılar yaşıyor. Hangi hükümet gelirse gelsin bu ortak politikayı uyguluyor. Benzer baskı politikalarından ezilen mezheplere mensup olan emekçiler de nasibini alıyor. Başta Aleviler olmak üzere; değerler sistemi ve yaşam tarzı yok sayılan mezhep ve dinlere mensup olan emekçiler, baskı ve zorbalığın hedefi haline geliyor. Katliamlara maruz kalıyor.

Kardeşler!

Emperyalist dünyaya göbekten bağlı olan Türk sermaye düzeni, emperyalist güçlerin adeta bir

savaş ve saldırı üssü haline gelmiş durumda. Her bir yanımız NATO üsleri ile dolu. Emperyalistler bu topraklarda cirit atıyor. Sermaye düzeni, tam da bu bağımlılık ilişkisi üzerinden Afganistan’dan Irak’a, Libya’dan Suriye’ye kadar, bölge halklarını hedef alan emperyalist saldırganlığın koçbaşı olarak hareket ediyor.

Tam da bu sebeple, Türk sermaye devleti ve onun her seçimde yenilediği hükümetleri Ortadoğu’da akıtılan her damla kandan sorumludur. Kardeş halklara yönelik işlenen suçların dolaysız bir ortağıdır.

İşçi ve emekçi kardeşlerim!

Özetlemeye çalıştığım bu karanlık tablonun gerisinde kapitalist sömürü düzeni var. Zira bütün bu sorunlar sermaye düzeninden kaynaklanıyor. Bunun için; sermayeden ve onun temsilciliğine soyunan sermaye partilerinden medet ummayalım! Sergilenen seçim oyununa kanmayalım! Eğer bu aldatmacaya kanarsak, dün olduğu gibi bugün de yukarıda özetlemeye çalıştığım karanlık tablo hüküm sürmeye devam edecek.

Bu gidişe son vermek bizlerin elinde. Çünkü hayatı yaratan bizleriz. Toplumsal ihtiyaçlar ve bütün zenginlikler bizlerin emeğinin ürünü. Biz olmasak ne fabrikalar işler, ne de hayat ilerler.

Kardeşler!

Bu sömürü düzeni karşısında asla **alternatifsiz** değiliz. Eğer hayatı üreten bizlersek, ona yön verecek güç de bizde demektir. Bu bilinçle yan yana gelirsek, bir sınıf olarak örgütlenirsek ve haramilerin saltanatını bu güce dayanarak alaşağı edersek; işte o zaman eşit ve özgür bir dünyanın kapılarını aralamış oluruz.

İşte o zaman sömürünün, savaşların, açlığın ve yoksulluğun olmadığı bir dünya kurmak için ilk adımlarımızı atmış oluruz.

Kardeşler eşit, özgür, sınıfsız ve sömürsüz yaşayacağımız dünya ancak sosyalizmle kurulabilir. Bunun için:

Bağımsız sosyalist milletvekili adayı olarak sizleri; tüm işçi ve emekçileri eşit ve özgür bir dünya kurma mücadelesini büyötmeye çağırıyorum.

Sizleri, düzenin seçim aldatmacasına karşı **devrim** ve **sosyalizm** saflarında birleşmeye çağırıyorum.

İşte bunun için aday oldum. İşçi ve emekçilerin **alternatifsiz** olmadığını göstermek için aday oldum.

Gelin “Sınıfa karşı **sınıf**, düzene karşı **devrim**, kapitalizme karşı **sosyalizm**” programında birleşelim.

Gelin düzenin seçim aldatmacasını kendi sınıf çıkarlarımız ekseninde birleşerek boşa çıkaralım.

Bu davet, bizim!

Ne seçim, ne meclis;

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Kocaeli Bağımsız Sosyalist Milletvekili Adayı

MEHMET DOĞAN

Liberal safsatalar, boş hayaller, tasfiyeciliğin dipsiz kuyusu..

HDP'nin büyük insanlığı emperyalist kapitalist düzeni barıştırmak

Sermaye düzeninin tezgahladığı bir seçim aldatmacası dönemine daha girmiş bulunuyoruz. Sömürü düzeninin devamı için çalışan sermaye partileri birbiri ardına yayınladıkları seçim beyannameleri ile bol keseden vaatler savuruyorlar. Bunda bir yenilik yok. Kuşkusuz, geçmişten beri sahnelenen oyunun “yeni” bir perdesi açıldı.

Komünist basında seçim oyunu birçok yönüyle ele alınmakta, düzen partilerinin gerçek yüzü ve elbette liberal-reformizmin yaymaya çalıştığı boş hayaller de teşhir edilmekte, gerçekte kime ve neye hizmet ettiği ortaya konulmaktadır.

Öncelikle belirtme gerekir ki reformizme karşı yürütülecek mücadele salt seçim dönemleri ile sınırlandırılabilir bir alan değildir. Komünistler bu anlamda mücadele sahnesine çıktıkları andan bugüne reformizme karşı amansız bir mücadelenin yürütücüsü oldular. Reformizme karşı hiçbir dönem hayırlı bir tavır içinde olmadılar. Komünist hareketin ortaya çıkış süreci 1980 sonrasının liberal tasfiyeciliğinin hortladığı bir döneme tekabül ettiği için bu alana özellikle yüklendiler. Ve komünist hareketin çıkışı tasfiyeci oportünizme karşı açılan bir bayrak anlamına geliyordu o günün koşullarında. Elbette bu mücadele dünden bugüne kesintisiz olarak sürdürülmüş ve sürdürülmektedir.

Devrimci iktidar mücadelesinde önemli bir yer tutan reformizme karşı mücadelenin önemi seçim dönemlerinde kat be kat artmaktadır. Zira reformizm yakın zamanda kamuoyuna açıkladığı seçim beyannamesi ile dayanaksız hayaller yayarak emekçi kitleleri sersemletmektedir. Seçim barajını aşma heyecanı ve coşkusu ile reformizm rüzgarı geçmiş seçim dönemlerine nazaran daha güçlü estirilirken bu rüzgar karşısında devrimci bir direnç sergilemek kritik bir yerde durmaktadır. Reformizm sadece seçim dönemlerinde oynamıyor bu uğursuz rolünü. Bilakis devrimci mücadelenin saflarına akabilecek potansiyeli de öğütüp düzene yedeklemektedir. İşte böylesi tehlikeli ve sinsi bir devrim karşıtı olan reformizme karşı verilen mücadeleyi “ya zaten onların safı ve ne dediği belli, onları değiştirmeye çaba mı harcayacağız” diyerek geçiştirmek ya da küçümsemek esasında devrime karşı bir sorumsuzluktur. Reformizme karşı mücadele vermek onların bilinçli olarak tercih ettikleri verili durumu değiştirmek ya da onlara laf anlatmak için değil; güçleri uyarmak ve devrime kazanmaktır. Diğer yandan seçim dönemlerinde politik ilgileri yoğunlaşan emekçiler nezdinde de reformizmin maskesini düşürmek ve devrimci iktidar mücadelesinin biricik ve gerçek çözüm yolu olduğunu anlatabilmektir.

HDP'nin seçim beyannamesine ve bu partinin gerçek misyonuna biraz daha yakından bakalım. Öncelikle vurgulayalım ki “Büyük İnsanlık Çağrısı” olarak yere göğe sığdırılmayan beyannamenin özü-

özeti emperyalist-kapitalist dünya düzenine, sınıf karşıtlıklarına ve mücadelesine dair hiçbir vurgu yoktur. Doğa ile ilgili olan 9. bölümde kapitalizme karşı doğayı-canlıları korumakla ilgili muğlak bir ifadenin dışında bir şey yok!

Bu liberal safsatanın esasında şaşılacak bir yanı yok. Zira bu projenin fikir babası olan Öcalan'ın dünyasında sınıf mücadeleleri emperyalist-kapitalist düzen gerçeği yer almıyor. Bu temel gerçekler Öcalan'ın literatüründen yıllar önce kapı dışarı edildi. Sınıfları, sınıf mücadelelerini kategorik olarak yok sayan bu sınıf körlüğü seçim beyannamesinde de “sınıflar üstü bir demokrasi ve devlet”, “büyük insanlık çağrısı” olarak sunuluyor.

“Çözüm süreci” olarak kodlanan aldatmacanın hedefi ilan edilen “Demokratik Cumhuriyet” ile sadece Kürt ulusal sorununun değil, toplumsal sorunların tümünün düzenle “barışarak” uzlaşma içinde çözülebileceği safsatasının seçim beyannamesi ile bir kez daha ilan edilmesinden başka bir şey değildir “büyük insanlık çağrısı.”

“Büyük İnsanlık Çağrısı” olarak sunulan bu güdük metin bizzat kapitalizmin kaynağı olduğu, yüzyıllardır biriktirdiği ve her gün döne döne yeniden ürettiği sorunların kapitalist sistemin temellerine, sınıf iktidarına dokunmaksızın çözülebileceği yönünde boş hayaller yayıyor.

Öte yandan söz konusu beyannamenin sakat bir yanı da şudur ki; düzen partilerinin peş peşe vaatler savurarak işçi sınıfı ve emekçi kitleleri aldattığı bir süreçte HDP'nin de bu kervana bir şekilde katılarak her biri düzene karşı mücadele edilerek koparılıp kazanılabilecek hakları seçim vaatleri olarak sıralamaktır. Seçimlere mücadele talepleri formüle

ederek girmek yerine düzen partileri gibi vaatler savurarak girmesi HDP'nin burjuva siyaset anlayışını iyice benimsediğinin göstergesidir. Belki de ilk bakışta biçimsel gibi görülebilecek bu sorun esasında özü yansıtmakta ve siyasal olayları leninist bir bakışla okuyabilenler için ayan beyan ortadadır.

HDP'nin seçim beyannamesine kabaca göz attığımızda açıkça görebiliyoruz ki emperyalizme karşı açık ve net bir tutum sergilenmiyor. “Bizler dünyayı savunanlarız” başlığı altında “İsrail işgaline karşı Filistin halkına her türlü desteği vereceğiz” gibi son derece muğlak bir cümle ile yetinilmiş. Bu ifade yerine örneğin; yıkıma, katliama karşı duracağız diyebilirdi. Lakin antiemperyalist bir karakteri olmayan HDP'nin böylesi bir ifade yerine Filistin sorununa atıfta bulunması, bulunduğu konum açısından isabetli olmuştur. Zira AB ile ilişkileri de önemseyen bir partinin anti-emperyalist bir ifade kullanması abes olurdu.

Kürt hareketinin “siyasal çözüm” adı altında düzen içi bir çözüm anlayışını benimsediği liberal-reformist program son 20 yıllık süre içinde şöyle ya da böyle devrim iddiasını sürdüren devrimci-demokrat halkçı akımların neredeyse tamamı bu tasfiyeci rüzgara karşı mücadele etmemenin ötesinde tam anlamıyla savrulma ve çözülme yaşadılar. Türkiye devrimci hareketi her bir seçim döneminde bu akımlardan bazılarını kaybetti. (Bunun ideolojik-teorik açıklamaları komünistler tarafından çeşitli vesilelerle yapılmıştır burada girmeyeceğiz). Bu elbette anlık bir durum değildi. Bu savrulmalar reformist bloklara ilk başlarda utangaç ve üstü kapalı yahut da açıktan destek vermeler olarak yaşandı. Genelde ise sonraki seçim dönemlerinde bu reformist blokların bileşeni

Emperyalist-kapitalist bataklıkla heyecanı!

olarak hareket etmek giderek bir çizgi haline geldi. Hatırlanacağı üzere 2004 yerel seçimlerinde kirli savaşın memurlarından olan Karayalçın'ın SHP'si çatı partisi olarak işlev görmüştü. **TKP-ML** ve **MLKP**, SHP'nin çatı partisi işlevi görmeyeceği yerlerde reformist solun adaylarını destekleyeceklerini, **MKP** ise SHP'nin çatı partisi olarak işlev gördüğü yerlerde bile adayların durumuna somut olarak bakacaklarını ve tercihlerini buna göre yapacaklarını belirtmişti 2004 yerel seçimleri döneminde.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi geçmişte üstü kapalı, yer yer açıktan verilen destek bugün yerini liberal-reformist solun bileşeni olmaya bırakmıştır. Devrimcilik adına ellerinde kalanı bile koruyamayan bu akımların utanmazlığı hala da devrimci olduklarını iddia etmeleridir. Savundukları ideolojilerinde ve programlarında baş çelişki olarak gördükleri emperyalizm olgusunun ve çok "önemsedikleri" antiemperyalist mücadelenin esamesi bile okunmayan bir seçim beyannamesine imzalarını atabiliyor olmaları devrimci iktidar perspektifini yitirdiklerinin bir başka yönden tescilidir. Devrim söylemi ise tabanlarını kaybetmemek için sarıldıkları romantizmden başka bir şey değildir. Devrimde, devrimci iktidar mücadelesinde samimi olanlar liberal-tasfiyecilerle kol kola girmek bir yana onun karşısında devrimin bayrağını yükseklerde dalgalandıranlardır, dün olduğu gibi bugün de bu mücadele komünist sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır.

Bir kez daha yinelemekte fayda var. Burada devrimci eleştirinin amacı reformizmi değiştirmek-dönüştürmek değil ki onlar bu liberal dünya görüşünü bilinçli bir sınıf tutumuyla benimsemektedirler,

devrimci bir basınç yaratarak puslu havayı dağıtmaktır. Reformizm tarafından sersemletilen samimi genç emekçi kitlelere karşı nihayetinde devrime karşı ertelenemez bir sorumluluktur reformizme karşı verilecek mücadele.

12 Eylül faşist darbesinin ardından yaşanan tasfiyeci süreç devrimci akımların bir bölümünü düzenin tatlı sularına taşıdı. Halkçı akımlardan hala da iyi-kötü devrimcilikte ısrar edenler yıllar boyunca peyder pey Kürt hareketinin kuyruğunda sürüklenerek kendilerinden öncekilerin yaşadığı tasfiyeci süreci farklı bir şekilde yaşadılar, hazin sonları ise aynı oldu. Bugün vardıkları son durak parlamentarist çizgidir. HDP'nin "Türkiyeli sosyalistleri" ılımlı bir çizgide buluşturmuş olması bazı düzen çevreleri tarafından alkışlanıyorsa bu boşuna değildir. Zira devletin yıllardır yapmaya çalıştığını HDP yapmış (bunu Kürt hareketi ve Öcalan olarak da okuyabilirsiniz) radikalizmden "ılımlı" bir noktaya çekmiştir bazılarını.

Dolu dizgin reformizme yol alanların devrim ve reformizm üzerine yazdıkları onlarca sayfalık yazı ve yayınladıkları dergiler esasında kendi içler acısı durumlarını örtme çabasından ve tabanlarına şirin görünme kaygısındanır.

Buraya kadar yaptığımız değerlendirmemiz marksist-leninist dünya görüşünün bir ürünüdür. Ve şimdi de devrimci Marksizm ile tasfiyeci oportünizm arasındaki derin uçurumu gözler önüne seren leninist bakış açısından özü olan satırları okuyalım.

"(...) Sosyal-Demokratlar için seçimler, özel bir siyasal işlem değildir, bin bir türlü vaatle bulunarak sandalye kazanmaya çalışmak değildir, ama sınıf bilinci olan proletaryanın dünya görüşünün ilkelerini

ve temel isteklerini savunmak için özel bir fırsattır." (Reformcuların ve Sosyal-Demokratların Seçim Bildirgeleri, Kasım 1912)

"(...) Seçim için bildirge değil, ama devrimci sosyal-demokrat bildirgeyi uygulamak için seçimler! İşçi sınıfının partisi konuya böyle bakıyor. Seçimlerden bu amaçla esasen yararlandık, sonuna kadar da yararlanacağız. Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin devrimci bildirgesini, taktiklerini ve programını savunmak için en gerici Çarlık Duma'sını bile kullanacağız. Gerçekten değerli olan bildirgeler, (...) hareketin tüm sorunlarına tam yanıt veren, uzun sürmüş devrimci uyandırma çalışmalarını tamamlayan bildirgelerdir..." (Dördüncü Duma Seçimleri Arifesinde, Temmuz 1912)

Bu satırlar ışığında HDP'nin seçim beyannamesine ve yapılan koltuk hesaplarına bakmak fazlasıyla aydınlatıcı olacaktır. Yukarıdaki satırlar o kadar yalın ki tasfiyeci oportünistlere kaçacak hiçbir delik bırakmayacak nitelikte.

"TKİP bu devrimci marksist yaklaşımı her seçim döneminde özellikle öne çıkarmakta, altını çizmekte ve tasfiyeci oportünizmin ideolojik teşhiri eşliğinde kararlılıkla savunmakta ve son derece sınırlı olanaklarını en etkin bir biçimde kullanarak pratikte uygulamaktadır" (Ekim, Sayı: 247, Haziran 2007.

Başyazı H. Fırat. Seçimler ve Sol Hareket, Sayfa: 57, Eksen Yayıncılık)

"Komünistler için seçim çalışmaları tümüyle devrimci sınıf mücadelesine ilişkin genel hedefler ve görevlere tabidir; onlar seçim atmosferinden, kitleleri devrimci hedeflere kazanmanın, onların birliğini, örgütlenmesini ve mücadelesini bu doğrultuda geliştirmenin bir olanağı olarak yararlanmaya bakarlar. Bu çerçevede, kitlelerin karşısına düzenin yasallık cenderesine ve seçimlere uyarlanmış güdük seçim platformları sınıf programlarıyla, bunun döneme uyarlanmış ve güncel devrimci görevlere bağlanmış popüler açıklamalarıyla çıkarlar." (Ekim, Sayı: 233, Ocak 2004, Başyazı H. Fırat, Seçimler ve Sol Hareket, Sayfa: 101, Eksen Yayıncılık)

Sonuç olarak insanlığın kurtuluşu için bir "büyük insanlık çağırısı" yapılacaksa bu köhnemiş düzenle barış ve uzlaş çağırısı değil, her türlü eşitsizliğin, sömürünün, savaşların kaynağı olan emperyalist-kapitalist barbarlığı tarihin çöplüğüne gömmek için yükseltilecek sınıf savaşı çağırısı olabilir ancak.

Tarihin derinliklerinden gelen büyük insanlık çağırısı geleceğin devrime ve sosyalizme ait olduğunu fısıldıyor. Samimi devrimciler için bu fısıltı esasında bir haykırıştır. Varsın liberal reformistler düzenle barışmak, kucaklaşmak için yanıp tutuşsunlar.

7 Haziran seçimleri, çürüme ve devrimci cüret...

K. Ali

Burjuvazi 7 Haziran'da yapılacak olan seçimlerle sermaye diktatörlüğüne 'demokratik' bir görünüm kazandırmayı amaçlıyor. Sermaye diktatörlüğünün hüküm sürdüğü en demokratik görünümlü devletlerde bile parlamento, yaygın olan liberal reformist yanılginın tersine belirleyici bir yere sahip değildir. Parlamento ve parlamento seçimleri bu ülkelerde de hakim olan sermaye diktatörlüğüne 'demokratik' kılıf geçirmenin, sermayenin sınırsız ekonomik ve siyasal şiddetine toplumsal bir destek ve meşruluk sağlamanın aracı olma işlevi görüyor. Kapitalist tekelleri koridorlarıyla, burjuva devletlerin bakanlıklarının koridorları iç içe geçmiştir. Çalışma yaşamı, eğitim ve sağlık sorunlarından dışarıya asker gönderme ve savaşlarda yer alma, silahlanma kararları, iç içe geçmiş olan emperyalist tekellerin yönetim kurumlarıyla bakanlık koridorlarında ortaklaşa kararlaştırıldıktan sonra parlamentoya sunulur, böylece bu kararlara 'demokratik' bir çehre kazandırılır.

Burjuva demokrasisinin örneği olarak Almanya ve liberal hayaller

Burjuva demokrasisinin niteliğine ve bu demokrasinin olmazsa olmazı olan parlamentonun niteliğine daha somut olarak açıklık getirmek için biri biraz eski biri ise güncel olan iki örnek üzerinde duracağız.

Almanya'nın en demokratik ve çevreci olarak sunulan SPD-Yeşiller hükümeti döneminde kararlaştırılan 2010 ajandasına yön veren ve bu yasalara adını veren Hartz Yasaları en çarpıcı örnek olarak önümüzde duruyor. Volkswagen tekelinin yönetim kurulu üyesi olan Peter Hartz'ın başkanlığında kurulan, bu zatın ismiyle yasallaştırılan 'Hartz Yasaları' sosyal haklardan sağlık, eğitim ve çalışma yaşamına kadar sermayenin çıkarları doğrultusunda bir dizi gerici reformu hazırlayarak dönemin SPD'li çalışma bakanı üzerinden parlamentoya sunularak yasalaştırıldı. Hartz'ın başkanlığındaki komisyonda Mercedes'ten Basf ve Deutsche Bank'a kadar emperyalist tekellerin yönetim kurulu üyelerinin de yerlerini aldıklarını ekleyelim.

Son altı aydır DB (Alman Demiryolları), makinistlerin örgütlü olduğu GDL Sendikası'nın önünü kesmek için de, kapitalist tekellerle CDU/SPD hükümetinin SPD'li çalışma bakanı aynı yoldan yürüyerek, sendikalar yasasında yapmayı planladıkları değişikliklerle, GDL Sendikası'nın yetkisini yasal şiddetle ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Haziran ayında çıkacak olan bu yasanın sunduğu olanakları tepe tepe kullanmak isteyen DB, GDL Sendikası'yla sürdürdüğü TİS görüşmelerini uzatmak için her yola başvuruyor. Bu iki örnek kapitalizmin en gelişkin olduğu ve kapitalizmin son krizinden en az etkilenen Almanya'da sermayenin hizmetinde olan devlet ve onun parlamenter demokrasisinin niteliğini ve işlevini yeterince açıklıyor.

7 Haziran'da gerçekleştirilecek seçimlerle yenilenecek olan sermaye devletinin parlamentosu

öykündüğü, liberal aydınlar tarafından da örnek olarak sunulan Avrupa'nın en gelişkin kapitalist ülke parlamentolarından çok daha iradesiz ve işlevsizdir.

Parlamentarizm bataklığı uğruna devrimden kaçış

7 Haziran'da iradesiz ve işlevsiz olan bir parlamento için seçim yapılacaktır. Dünya ve ülke sol hareketinin tarihindeki burjuva parlamentosu ve seçimlerde tutulacak yol konusunda temelden farklı iki yaklaşımın varlığı modern toplumun tarihi kadar eskidir. Bu farklılık keyfi değildir. Tersine kapitalist toplumu anlama ve onu aşma program, strateji, taktik ve örgütlenme anlayışlarının kaçınılmaz sonuçları olarak yaşanmıştır, yaşanıyor. Tutulan yollardan birisi, program, strateji, taktik ve örgütlenme politikalarının sonucu olarak sol muhalif güçleri eninde sonunda kapitalist sistemle buluşturarak, en iyi halde onları kapitalizmin düzelticileri haline getirmiştir. Kapitalizme ve ondan kopamayan program, strateji, taktik ve örgütlenme anlayışlarına karşı devrimci bir çıkış olarak kendisini ortaya koyan devrimci sınıf alternatifi ise kapitalizmin tasfiyesine ve devletinin yıkılmasına kadar varan devrimlere önderlik etmiştir.

Devrimci işçi hareketi, sorunu Türkiye devrimci hareketinin bir dönemine damgasını vuran parlamento seçimlerine katılıp katılmama darlığına indirgemiyor. Komünistler, düzenin her kurumu gibi parlamentoyu da devrimin zaferini hazırlamak için kullanmayı da reddetmediler. Devrim iddiasını yitirmeyen ve az-çok bu iddiasına bağlı kalan devrimci hareketimiz de

ayrıntıları bir yana bırakırsak geçmişinde parlamento hakkında devrimci bir anlayışa sahipti.

1960'lı yılların devrimci yükselişinin ürünü olarak doğan '70 devrimci hareketimizin program sorunlarında sahip olduğu darlıklar onların devamlıları tarafından bir erdem haline getirildi. Kendi yeteneksizlik ve zihni tembelliklerini gizlemenin aracı yaptılar. Devrimci yükseliş ve devrimci atmosfer yerini gericiliğe bıraktığı oranda, devrimci bir çıkış yolu bulamayanlar giderek tutuculaşıp devrimci işçi hareketi karşısında duyarsızlaşarak adım adım reformizme ve liberalizme doğru savruldular. Eskinin devrimci hareketleri ekonomide kapitalizmin, toplumsal yaşamda emek-sermaye çatışmasının, siyasal alanda devlet erkinde ise burjuvazinin katıksız iktidar sahibi olduğu bir ülkede, Türkiye'de kapitalizme karşı 'düzeltilmiş' demokratik kapitalizm ve burjuvazinin iktidardaki sınırsız egemenliğine karşı da 'demokratik cumhuriyet'le karşı çıkmaya çalıştılar. Program, ideoloji, strateji ve örgüt sorunlarında düzen içine kaymayı, taktik konularda devrimci 'yüklerden' arınma tamamladı. Kimilerinin bu yolun değişik kulvarlarında olmaları onların bu ortak özelliklerini ortadan kaldırmıyor.

İkiz kardeşlerin kümelenmesi, oportünizmi sol lafazanlıkla gizleme çabası

7 Haziran seçimleri için parlamentoya karşı alınan tutum, kümelenme ve programlarının karakteri, bu söylediklerimizi fazlasıyla kanıtıyor. Her iki kümelenmede reformizmin değişik varyantları olarak

karşımıza çıkıyorlar. BHH kendi içerisinde farklılaşsa da, bu farklılık devrim ekseninde bir farklılıktan ileriye gelmiyor. KP gibilerinin başını çektiği Türk şovenizminin taşıyıcıları bu tutumlarını keskin bir AKP karşıtlığıyla gizlerlerken, ÖDP ise daha 'devrimci' ve keskin bir AKP karşıtlığını CHP ile büyük ve kurtarıcı ittifakları savunmaya kadar vardırı. HDP etrafında kümelenenler ise Türk şovenizminin varlık nedenini bulduğu ve her an kendisini yeniden üretmesine zemin sunan kapitalist mülkiyet ilişkilerine dokunmadan, aşırı Türk şovenizmiyle aralarına siyasal bir ayrılık koyarak, Kürt dostluğuyla bu liberal-reformist karakterini gizlemeye çalışıyor.

Gerici ideolojik akıntıya karşı sağlam bir duruş ortaya koyamamaya akıntıya kapılanların, bu sürükleniş içerisinde atıkları 'devrimci' nutuklar gök kubbede hoş bir seda olarak bile anılmayacak kadar bayattır.

'70 devrimci hareketinin hayalleri işçi adaylarının elinde yükseliyor

'70 devrimci hareketinin büyüklüğü ve bu topraklarda kök salmasının asıl nedeni onların program sorunlarındaki darlıklarına karşı, devlet ve onun kurumlarına karşı aldıkları ikirciksiz açık devrimci tutumlarıdır. Düzeni bir bütün olarak, bütün burjuva partileriyle birlikte devlet ve parlamentosunu devrimci eleştiriye tabi tutarak devrimci bir yolla yıkmaya yönelerek sol'a egemen olan oportünist-reformist harekete karşı da savaş açtılar. Bu mirasın üzerine oturanlar ise, bu büyük devrimcilerin devrimci çıkışlarını, kapitalizmi 'demokratikleştirip', 'düzelterek' düzenle buluşturmaya çalışıyorlar.

'70' devrimci hareketinin gerçek mirasçısı olanlar, devrimci işçi hareketi ve varlığını bu hareketi güçlendirerek kapitalizmi bütün kurumlarıyla birlikte tasfiye etmeyi program edinenlerdir, bu programı güncel mücadele içerisinde hayata geçirenlerdir. 7 Haziran seçimlerinde etrafında birleştikleri programların içerik ve niteliği bu ayrılığı açığa çıkartan bir mihenk taşı olmuştur. Burjuvazinin gerici faşist partilerine karşı olduğu kadar reformist-liberal kümelenmelere karşı da '70 devrimci hareketinin devrimci mirasını işçi hareketiyle buluşturarak karşı duruyorlar. İşçi sınıfının programını program kitapçıklarında bir süs olarak yastık altı yapmıyorlar. Alanlarda, işçi direnişlerinde bayraklaştırarak devrimi ilmek ilmek örüyorlar. Reformist kümeler baraj ve oy hesaplarıyla uğraşırken bu programın adayları ise cüretle öne atılıyorlar. İbo'lar, Deniz'ler, Mahir'ler gibi. Çalıştıkları fabrikalardaki kavgaların içerisinde çelikleşen devrimci işçi adaylar Bursa'da ayağa kalkan metal işçilerinin kavgasını kendi kavgaları olarak gördüklerini ilan ediyorlar, bu kavgayla bütünleşiyorlar. İşçi sınıfının devrimci programını kapitalizme, onun siyasal gericiliğine karşı olduğu gibi, onun burjuva demokrasisine ve demokrasi oyunlarına karşı da yükselterek sosyalizm için güçlerimizi birleştirerek büyütüp kavgayı zafere taşımaya çağırıyorlar.

'70 devrimci hareketinin genç önderlerinin cüretkarlığı ellerimizde büyüyor, devrimci programla bütünleşerek ölümsüzleşiyorlar. 7 Haziran'lara takılmadan 15-16 Haziranlar'ın yarım bıraktığını tamamlamak için ileri atılıyorlar. Bu ses bugün oportünist-reformist cenah tarafından ne kadar aforoz edilerek bastırılmaya çalışılsa da, bizlere her fırsatta lanetler yağdırmaları bu bayların devrimci programın güncel taktiklerinin gücü karşısında içine düştükleri aczi gösteriyor.

Ve bir kez daha: "Herkes kendi bayrağı altına!"

MÜSİAD-TÜSİAD tartışması üzerine

Geçtiğimiz günlerde gerçekleştirilen MÜSİAD Genel Kurulu'nda Tayyip Erdoğan ve MÜSİAD Başkanı Nail Olpak konuştu. Her ikisi de yaptıkları konuşmada TÜSİAD'a yönelik eleştirilerini sıraladılar. Bu nedenle genel kurul rant ve yağmada ortaklaşan sermayenin 'farklı' kükleri arasında söz düellosuna dönüştü.

MÜSİAD Başkanı Nail Olpak "AKP'ye teşekkür ettik, etmeye devam edeceğiz" dedi. "TÜSİAD Başkan Yardımcısının bilmediği çok şey var" diyen Olpak, "Medya önünde sayın cumhurbaşkanı, başbakan ve hükümet aleyhinde kahramanlık yapanların, basına kapalı toplantılarda, nasıl methiye düzdüklerinin de, canlı şahidiyiz. 'Şimdi Allah'a söver, sonra biraz bol para ver, Hiç utanmaz, Protestanlara zangoçluk eder'" dedi. Nail Olpak sözlerini "Sayın Cumhurbaşkanım, muradımız ve inadımız için, sizinleyiz" ifadeleri ile bitirdi.

MÜSİAD Başkanı'nın öfkesinin nedeni başında bulunduğu sermaye örgütünün önünün TÜSİAD tarafından açılmamasıydı. Yani MÜSİAD başkanı sömürü çarkından daha fazla nasiplenmesini engellediği gerekçesiyle TÜSİAD baronlarına yönelik öfkesini dile getirdi. Bunu yaparken de AKP'nin ebedi şefi önünde "Sayın Cumhurbaşkanım, muradımız ve inadımız için, sizinleyiz" diyerek eğildi.

Tayyip Erdoğan ise yaptığı konuşmada Türkiye'nin büyümesini engellemek isteyen "iç ve dış odaklar" söylemini tekrarladı. TÜSİAD'la Haziran Direnişi arasında bağ kurarak TÜSİAD için "Gezi olayları başladığında ne dediler?... 'Ekonomiyi durduralım' dediler. Bunların mensuplarından bazıları önlükler takarak yürüdüler" diye konuştu. Tüm bu konuşmalar AKP şefinin sözde TÜSİAD karşıtlığına dayalı söylemlerinin hiçbir inandırıcılığı bulunmamaktadır. Zira dinci parti ve Tayyip Erdoğan sermaye baronlarının devasa kârlar elde etmesi için mesai yaptılar.

MÜSİAD Genel Kurulu'nda birbirine destek veren açıklamalar yapsalar da ortada yalın bir gerçek var. O da AKP iktidarının TÜSİAD çevresine hizmet ettiği. Bu durumu rakamlar da teyit etmektedir. TÜSİAD baronları, (yaklaşık 600 baron) ülke milli gelirinin %52'sini elinde bulunduruyor.

AKP döneminde yapılan özelleştirmelerden aslan payını TÜSİAD baronları aldılar. Özelleştirmeler sayesinde en kârlı kamu kuruluşlarına TÜSİAD baronları sahip oldular. ATV ve birkaç enerji ihalesi

gibi belli istisnalar yaşansa da "İslami sermaye" olarak adlandırılan MÜSİAD üyesi kodamanların mali gücü TÜSİAD baronlarına göre oldukça küçüktür.

Dinci bir parti olan AKP, dinci kimliğiyle öne çıkan MÜSİAD'a hep sempati besledi. Ancak AKP ve ebedi şefi hem ekonomik hem politik olarak TÜSİAD-IMF ekseninden ayrılmayı aklından bile geçirmediler. 12 yıl boyunca TÜSİAD başkanı olan herkesle "gerginlikler" yaşandı. Ama bu gerginliklerin hiçbirisi AKP iktidarını TÜSİAD baronlarının sermayelerini katlamayı varlık nedeni sayan ekonomi politiklardan vazgeçmesine yol açmadı.

TÜSİAD baronları kârlarını katlamalarına rağmen AKP iktidarına dair kaygıları üzerlerinden atmış değiller. Bu kaygıların en başlıcalarından biri AKP iktidarının dış politikada özellikle de Ortadoğu'da içine düştüğü, yer yer ABD emperyalizmini de öfkeleniren bölgesel güç olma hevesidir. AKP'nin emperyalizmin Ortadoğu politikalarında kendisine biçilen rolü oynamakta güven verici bir yaklaşım sergilememesidir. AKP iktidarının bölgesel güç olma hedefi ABD emperyalizmi ile birlikte TÜSİAD baronlarında da endişe yaratıyor.

AKP-MÜSİAD ikilisinin TÜSİAD'a ilişkin eleştirilerinin devam edip etmeyeceği konusunda temel aktör ABD emperyalizmidir. ABD emperyalizmi, kendi üretimi olan "ılımlı İslam" çizgisinde yer alan AKP iktidarına bugüne kadar hep destek verdi. Zira güçlü bir halk desteğine sahip olan AKP iktidarının çıkarlarının bekliliğini daha iyi yapacağına inandı. Buna rağmen AKP iktidarının bölgesel güç olma hevesi ABD emperyalizminde AKP iktidarına yönelik güvensizliği büyüten bir etki yarattı. Hala da ABD emperyalizmi ılımlı İslam modelinde AKP'ye ciddi oranda ihtiyaç duysa da Kılıçdaroğlu CHP'sine de göz kırpmaktadır. Aynı yaklaşımı TÜSİAD'da konumlanmış olan sermaye baronları da sergilemektedir.

MÜSİAD ve Tayyip Erdoğan'ın tüm sözde TÜSİAD karşıtlığına rağmen, TÜSİAD'ın baronlarıyla uzlaşacakları yalın bir gerçektir. Zira AKP'nin de hükümet olmaya devam etmesinin en temel koşulu emperyalistlere ve TÜSİAD gibi tekeli sermaye gruplarına yapacağı hizmetlerde göstereceği performanstır. Toplantılarda atılan hamasi nutukların da, sözde TÜSİAD karşıtlığını içeren söylemlerin de hiçbir değeri ve inandırıcılığı bulunmamaktadır.

Denizler'in yolu devrim ve sosyalizmin yoludur!

6 Mayıs; THKO'nun önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın, geleceğe devrimci bir miras bırakmak, bugünün kuşaklarına bir direniş geleneği armağan etmek üzere yiğitçe ve devrimci önderlere yakışan bir yüreklilikle darağacına yürüdükleri gündür.

Aradan uzun yıllar geçti. Ne var ki, Türkiye'nin işçileri, emekçileri ve devrimci gençliği, Deniz'in darağacının önünde "Yaşasın Kürt ve Türk halklarının bağımsızlık mücadelesi" haykırışı ile selam gönderdiği kardeş Kürt halkı, samimi devrimciler ve herkesten önce de sınıf devrimcisi olarak komünistler, onları unutmadı, unutmayacak ve unutturmayacak.

Türkiye'de '60 ve 70'li yıllar

Türkiye'de '60'lı yıllar kapitalizmin ivme kazanarak geliştiği, modern sınıf ilişkilerinin nispeten ileri bir düzeye vardığı, bu temel üzerinde sınıf çelişkilerinin gitgide keskinleştiği ve sert sınıf mücadelelerinin sökün ettiği bir tarihi dönemdir.

Bu dönem aynı zamanda, Türkiye'nin çok yoğun ve yaygın biçimde işçi, köylü ve öğrenci gençlik mücadelelerine sahne olduğu bir dönemdir de. Dönemin bir başka önemli özelliği de, bir sol aydınlanma dönemi olmasıdır. Sosyalizme, kelimenin gerçek anlamıyla tam bir açıklık var. Marksist eserler ilk kez yoğun olarak bu dönemde Türkçe'ye çevrildi, okundu ve tartışıldı. Sol hareket en çok bu dönemde güç kazandı, ideolojik ve kültürel açıdan toplum ölçüsünde en çok bu dönemde ciddiye alındı. Sosyalizm en çok ve en geniş biçimde bu dönemde işçi ve emekçi kitlelere sirayet etti. Türkiye'nin aydınlarının büyük bölümü bu dönemde soldan ve sosyalizmden yana tavır koydular. Tüm bunların toplamı olarak, '60'lı yıllar, umut ve iyimserlik dolu, coşkulu, devrimciliğin türkü söyler gibi yapıldığı bir dönemdir.

Fakat öte yandan bu aynı dönem, devrimci bir partiden, harekete yön verecek ve devrimci bir stratejik çizgide gelişmesini sağlayacak olan öncü bir partiden de yoksunluk dönemidir. Sol hareket hala şekilsiz bir harekettir. Bu arada dönemin sol programları düzeni aşan programlar değildir. Ne amaç ve hedefleri, ne de çözüm yolları ve araçları bakımından devrimci bir nitelik taşımaktadırlar. Tüm de düzeni kendi temelleri üzerinde reforme etmeye dayalı programlardır. Haliyle düzen kurumlarına da dayalıdır. Kimi düzenin ordusuna, kimi düzen parlamentosuna bel bağlamakta ve anayasal çözümleri esas almaktadır. Dönem hala burjuva sosyalizmi dönemidir.

Burjuva sosyalizminden kopuş ve '71 Devrimci Hareketi

Dönemin sol hareketi kendi gelişimi içinde ve o günün nesnel koşullarında ancak böylesi bir kimlik elde edebilmiştir. Bu kimlik orta sınıf aydınlarının kendi sınıfsal konumlarıyla uyumlu, onu aşmayan ideolojik ve politik tutumun belirlediği bir perspektif ve kimliktir.

Bu durum daha fazla sürdürülemedi. Nitekim dönemin sonlarına doğru beklenen kopuş yaşandı. Bir yandan sınıf ve kitle hareketinde yaşanan gelişmeler ve radikalleşme, öte yandan bunun dolaysız bir yansıması olan sol hareket içindeki tartışmalar, bir kopuşu ve ayrışmayı dayattı. Düzene, düzen kurumlarına karşı devrimci tavır ile kaba oportünist çizgideki tutumu ile reformizm ayrıştı. Darbecilikten, MDD ile ifadesini bulan reformizmden ve TİP parlamentarizminden kopuldu.

Deniz, Yusuf ve Hüseyin'ler, diğer çağdaşları, yani Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya gibi bu dönemin kuşağıdır. '60'lı yılların toplumsal-siyasal ortamı içinde şekillendiler, kimliklerini bu ortamda oluşturdular. Bu ortamdan beslenip, o günün koşullarında elde edilen devrimci kimliğin en seçkin temsilcileri, devrimci önderleri oldular.

Gelinen yerde, Deniz'lerin o günün koşullarında hangi ideolojiyi savundukları ve hangi yolu doğru buldukları bir sorun teşkil etmiyor. Aslolan onların kime karşı ve kimden yana tavır aldıklarıdır. Onlar, düzene karşı, işçi ve emekçilerin baskı ve sömürüden kurtuluşu, ülkenin bağımsızlığı ve sosyalizm için mücadele ettiler. Günü geldiğinde de bu dava için terddütsüzce kendilerini feda ettiler, ölümsüzlüğe yürüdüler. Önemli ve değerli olan, kalıcı olan ve bugüne kalan da bu devrimci ve gözüpek tutumdur.

TİP'e dönüş: Reformizm ve parlamentarizm

'80'li, aslolarak da '90'lı yıllar devrimciliğin artık türkü söyler gibi yapıldığı yıllar değildir. Bu dönemin devrimciliği zor dönemin devrimciliğidir. Yeni ve özel bir dönemdir. Türkiye'nin iki döneme omuz veren küçük-burjuvazisi, sert sınıf mücadelelerine daha fazla dayanamamış, yenilmiş, yıkıma uğramış, çözülmüş ve dağılmıştır. '60'lı ve '70'li yıllara damgasını vuran küçük-burjuva sosyal sınıf temelli devrimcilik dönemi sona ermiştir. Döneme uygun bir devrimcilik, işçi sınıfı devrimciliği kendisini dayatmıştır. Bu ise ancak küçük-burjuva devrimciliğinin bir daha geçmişteki biçimiyle var olma imkanı olmayan bu devrimciliğin, ideolojik ve sınıfsal kapsamlı bir eleştirisiyle anlaşılması ve aşılması ile elde edilecektir.

Türkiye'nin geleneksel hareketi, bu arada da,

Denizler'in devrimci kişilik ve anılarını kendi doğal mülkiyetlerinde gören yeni dönem liberalleri bunu yapacak ne devrimci bir iradeye ve ne de güce sahiptiler. Onları yorgunluk, yılgınlık ve yenilgi ruh hali karakterize ediyordu. Ya Denizler'in bıraktığı kalıcı ve geleceğe taşınması gereken devrimci kazanımlara yaslanarak ilerlenecek ya da gerisin geri geçmişte kopulan yere dönülecekti. Onlar, kendilerinde hareketi devrimci bir tarzda ileriye doğru üretme gücünü ve iradesini bulamayanlar, kaçınılmaz olarak geriye döndüler. Yine bir kaçınılmazlık halinde zaman içinde oportünizm halinde yozlaştılar, devrimci olarak kalmayı da başaramadılar, renksiz reformist bir partiye dönüştüler.

İlerlemeyen geriler, yeniyi ulaşma gücü ve iradesine sahip olmayanlar, kendilerini tekrarlamakta dahi zorlanırlar. Zaman içinde geçmişte koştukları çizgiye kayarlar. Deniz'lerin yolunda olduklarını iddia eden yeni dönem liberallerinin akıbeti tam da böyle oldu. Onlar TİP'ten ve TİP'in parlamentarizminden, MDD'den ve onun reformizminden kopmuşlardı. Zaman içinde, gerisin geri TİP'e döndüler. Kendilerini devrimci tarzda üretemeyince, önce liberal bir işçi politikasında karar kıldılar. Ardından devrimci olan partilerini devrimci bir parti olarak yaşatamadılar, utanç verici biçimde onu tasfiye ettiler, reformist sol bir partiye dönüştüler. Burada da kalamadılar, liberal bir içerikte de olsa ilk dönem sahip oldukları sınıf yöneliminde de tutunamadılar. Az-çok sahip oldukları işçi ve emekçi tabanlarını da kaybettiler.

Yeni dönem liberallerinin devrim ve sosyalizmi gündemlerinden çıkarmalarının üzerinden yıllar geçti. Tabanlarındaki samimi ve genç devrimcileri tenzih ederek belirtmeli ki, zaman zaman ve yer yer devrimden ve sosyalizmden söz etmelerinin hiçbir samimiyeti bulunmamaktadır. Bu aynı şey Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in yitirilişinin yıldönümlerinde, onların mezarları başında attıkları nutuklar için de geçerlidir. Kimliğini, kişiliğini, devrimci önder konumunu reformizmden, darbecikten ve parlamentarizmden ilk ve anlamlı kopuşlarına borçlu olan Deniz'lerin yolunun meclisten geçtiğini söyleyenlerden başka bir şey de beklenemezdi. Denizler'in yolu asla ve asla parlamentoya çıkmıyor. Onların yolu hala devrime ve sosyalizme çıkıyor.

Fabrikalar Arası Kurul toplandı!

Türk Metal çetesine karşı Bursa'da ayağa kalkan işçiler mücadelelerini ortaklaştırmak için bir araya gelerek 29 Nisan'da kurul oluşturdu.

Metal işçileri Fabrikalar Arası Koordinasyon Kurulu oluşturarak ortak bir açıklama yayınladı. Açıklama şöyle:

"Arkadaşlar,

Bu hafta özellikle hem tek tek fabrikalarda hem de fabrikalar arasında eşgüdümü sağlamak üzere yoğunlaştık. Çünkü mücadelemizin zaferinin buna bağlı olduğunu biliyoruz. Bu çabalarımız meyvelerini vermeye başladı. Bugün mücadelemizin ana merkezleri olan Renault'tan, Coşkunöz'den ve Mako'dan arkadaşlarımız bir araya geldiler. Fabrikalarındaki mücadelede öncü olan bu arkadaşlarımızdan bir kurul oluşturuldu. Artık ortak mücadelemizin ortak bir mevzisi var: FABRİKALAR ARASI KOORDİNASYON KURULU!!!

Artık kesin kararlarımız fabrikalarda ve internet sayfamız üzerinden yapılan tartışmaların sonucunda bu kurul tarafından kesinleştirilecek. Mücadelenin her türlü ayrıntılı planı bu kurulda gerçekleştirilecek ve uygulanacak. Böylelikle 5 Mayıs'a güvenle gideceğiz. Gerekeni yapacağız.

Elbette bu kurul, temsil bakımından henüz tüm fabrikalara nüfuz edebilecek bir bileşime sahip değildir. Ancak bunu bir başlangıç sayıyoruz. Bu kurul giderek tüm fabrikalardan işçilerin iradesini temsil edecek bir organizasyon kapasitesine sahip olacaktır. Bunun için tüm fabrikalardaki mücadelenin meşru merkezi bu kurul olacaktır. Elbette tek tek fabrikalarda, bölüm ve vardiyalarda tüm işçi arkadaşlarımızın katıldığı kurullar olmalıdır. Fabrikalar arasındaki koordinasyon kurulu her bir fabrikadaki bu zeminler üzerinde yükselecek, onların iradesine tabi olacaktır.

Kurulun aldığı kararlar fabrikalarda tartışılacak, eğer aksi yönde güçlü bir eğilim olursa gözden geçirilecektir. Değilse bağlayıcı olmalı ve herkes bunların gereğini yapmalıdır.

Bu ön açıklamadan sonra kurulun bugün aldığı kararları duyurmak istiyoruz.

Kararlar şöyle:

1. Derhal her fabrika kendi iç örgütlülüğünü yaratmalıdır. Bu demektir ki bölüm ve vardiyalardaki işçi arkadaşlarımız kendilerini temsil edecek öncülerini belirlemelidir. Bundan sonra ise bölüm ve vardiyalar arasındaki kopukluklar gidermelidir. Bu en sonunda her bir vardiyayı temsil edecek üç temsilciden oluşacak bir kurulda merkezileşmelidir. İstenilen budur, ama bu hemen bir anda olmayacaktır. Mücadelemiz içerisinde, acele etmeden en doğru yöntemlerle iç birliğimizi sağlamalıyız.

2. Önümüzdeki günlere ilişkin eylem planı üzerinde de konuşuldu. Öncelikle 1 Mayıs konusunda fabrikalardaki eğilim değerlendirildi. Buna göre Türk Metal'in merkezinde olduğu bir 1 Mayıs'a katılmamak konusunda mutabakata varıldı. Metal işçisi bu 1 Mayıs'ta Türk Metal'i Kent Meydanı'nda yalnız bırakacaktır. Böylelikle sessiz de olsa tepkisini gösterecektir.

3. Bu aşamadan sonra tüm enerjimizi 5 Mayıs istifa günü için kullanacağız. Yapılan tartışmalar neticesinde, istifa için en uygun biçimin organize sanayi bölgesinde belirlenecek alanda, üç fabrikanın vardiyalar halinde, masalar kuruluşturularak istifa işleminin yapılması biçiminde olması uygun görülmektedir. Bu aşamadan sonra özellikle öncüler ve öncü kurullar bunun üzerinde çalışmalarını sürdürecektir, 5 Mayıs günü tüm ince ayrıntılarına kadar planlanacak, görevlendirmeler yapılacak, bu sürecin eksiksiz ve disiplinli biçimde tamamlanması sağlanacaktır.

4. 5 Mayıs'a kadar mevcut eylemler sürdürülecek, metal işçisinin gevşemesine, yıpratma ve oyalama taktikleriyle parçalanmasına izin verilmeyecektir. Bu nedenle bütün arkadaşlarımız uyanık olmalı birliğimizi ve bütünlüğümüzü sağlamlaştırmalıyız.

Renault, Coşkunöz, Mako Fabrikalar Arası Kurul

Metalde domino etkisi

Bosch'ta işçilerin basıncıyla imzalanan ve belli kazanımlarla bağitlanan TİS'in ardından Bursa'daki fabrikalarda Türk Metal çetesine yönelik dalga dalga yayılan tepkiler domino etkisi yaratıyor. Bosch'tan Renault'a, Tofaş'a, Coşkunöz'e, Mako'ya ve birçok fabrikaya sıçrayan tepkiler işçilerin hak arayışlarıyla birleşerek Bursa geneline ve diğer Türk Metal üyesi işçilere yayılıyor.

Gelinen aşamada domino taşlarının devrildiklerinde sırayla yanlarındaki taşları da devirmeleri gibi bu 'domino' etkisi sürüyor. Daha önce MESS-Türk Metal işbirliği karşısında sesini çıkartmaktan çekinen işçiler yaygınlaşan eylemlerle bu suskunluklarını aşıyor.

Eylemler her fabrikada belli özgünlüklerle farklılık gösterirken işçiler birbirinden etkilenecek mücadeleyi sürdürüyor. Renault'tan işçiler gereğini yapmaması durumunda Türk Metal'den istifa için 5 Mayıs tarihini açıkladıklarında Tofaş işçileri de bu eğilime sahip çıkıyor. Renault işçileri vardiya çıkışlarında servislere toplu yürüyüşlerle gittiğinde Coşkunöz, Mako işçileri de benzer eylem biçimlerini hayata geçiriyor. Yine Coşkunöz işçileri tepkilerini göstermek, sendika bürokratlarından hesap sormak için Türk Metal şube binasına gidince ardından Mako işçileri de benzer bir görüşme planı çıkarıyor. Rollmech işçileri de eylemli tepkilere katıldıklarında onlar da bu örneklerden yola çıkarak şubeye gidiyor.

Renault'ta işçiler, Coşkunöz'de şirket yönetiminin "huzursuzluk" gerekçeli işten atma tehdidi karşısında eyleme devam edilmesinden etkileniyor. Bu kararlılık Renault işçilerine güç katıyor. İşçiler birlik ve beraberliklerini daha da ileri taşımaya devam ediyor.

Bunun en çarpıcı örneği ise Renault işçilerinin 22 Nisan'da fabrika önünde yaptığı eylemde aldıkları karar doğrultusunda Tofaş, Coşkunöz, Mako ve diğer fabrikalardan işçilerin imza attığı ortak açıklama. 26 Nisan'da Kent Meydanı'nda büyük bir buluşma gerçekleştirme kararı alan işçiler bu etkileşimi ortak bir iradeye evrilterek aralarındaki etkileşimi ortaya koydular.

Domino etkisi o kadar etkili oldu ki metal işçilerinin 26 Nisan'daki büyük buluşması sadece eylemdeki dört fabrikadan değil Türk Metal esareti altında olan ve tepkilerini açığa çıkaramayan irili-ufaklı fabrikalardan işçilerin de bu buluşmayı umut olarak görmesini sağladı. Eskişehir Arçelik metal işçilerinden bile destek açıklamaları geldi. Tüm işçilerin ortak buluşması noktası 26 Nisan eylemi oldu. Şirketlerden gelen tehditlere rağmen 26 Nisan eyleminin gücüyle Mako'da fabrika içinde yürüyüşler yeniden başladı. Ardından Coşkunöz'ün sanayi bölgesi içindeki eylemleri geldi. Coşkunöz'ün dinamizmi tüm vardiyaları bir adım ileri taşıyarak üç vardiyadan da her çıkışı eyleme çevirdi. Bunu tepkilerin basınç altında tutulduğu Tofaş fabrikasında işçilerin yeniden temsilcilik kapısına dayanarak protestolarını sürdürmesi takip etti.

Metal işçileri mücadeleyi ileri taşıdıkları her adımda birbirini tetiklemeye, mücadele gücünü tüm bölgeye aktarmaya devam ediyor. İşçiler bu gücü Fabrikalar Arası Koordinasyon Kurulu'na aktararak yeni bir mevzi de yarattı. Eylemlerin dinamizmi böylece hareketi ileri taşıyacak bir yapıya da evrilmeye tam da bu birbirini güçlendiren sürece yaslanarak hayat verildi.

“Metal işçisi bir süreci geride bıraktı, yolunu bulacaktır”

Metal İşçileri Birliği (MİB) temsilcisi ile 26 Nisan'da Bursa'da gerçekleşen büyük buluşmanın hemen ardından işçilerin amacı ve hareketin seyri üzerine konuştuk.

- Metal işçileri 12 gündür eylemde. Bu tepkinin kaynağını siz neye dayandırıyorsunuz?

Metal İşçileri Birliği temsilcisi: Bu tepki birikmiş bir tepki. On yılları bulan bir sömürü düzeni var. MESS ve işbirlikçileri tarafından yaratılmış bir düzen bu. Türk Metal bu düzenin koruyucusu, bekçisi. Sonuçta bu öyle bir düzen ki metal işçileri seslerini çıkaramaz hale gelmişler, düşük ücretlere, ağır çalışmaya mahkum edilmişler. Buna bir isyan var. Tepkinin köklerini burada aramak lazım. Aslında on yılları bulan bir tarihsel sürecin bitişi diyebiliriz. İşçi sınıfını zincirleyen, Türk Metal'i başlarına dikenlerin düzeni sarsılıyor. Bugün için “yok oldu” diyemeyiz ama sarsılıyor. Böyle bir gerçeklik var. Tabii bir de şu var; tepki Bosch işçilerinin aldığı zam üzerinden çıkmış görünüyor. Fakat bunu tek başına Bosch işçilerinin aldığı zamlarla açıklayamayız. Sonuçta Bosch işçisi de sınıf hareketinde son beş yılı bulan bir birikimin sonucunda zammı aldı. Metalde başka hareketlenmeler de bu süreçte yaşandı. 2012 sözleşmesinde Renault'taki tepkilerin açığa çıkması da tesadüf değildi. Daha yakın zamanda Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu fabrikalarda işçilerin grevi var. Toplum çapında gelişmeler var. Geçtiğimiz yıl yaşanan bir Greif Direnişi var.

“Metal işçisinin sabır taşı çatladı”

Tüm bunların birikimiyle Bosch'ta bir mücadele verilerek sözleşme imzalanmış oldu. Bunlar tepkiyi tetikledi ve hareket bu birikimin üzerinden yükseliyor. Ayrıca metal işçisinin sabır taşı çatladı. İşçiler hep uyutuldu, hep koyun yerine kondular, başka türlü bir sendikacılığın, başka bir sözleşmenin yapılamayacağına inandırıldılar. Bunların üzerine 3 yıllık TİS kazığı da gelince işçiler, Bosch'tan farklı bir sözleşme gelince isyan ettiler. Bu kaçınılmaz bir durumdu. Metal işçisinin isyanının bu birikimle geldiği görülüyordu. Çünkü metal işçileri çok ağır şartlarda çalışıyor. Renault'taki işçiye baksanız, diğer fabrikalardaki koşullara baksanız bunu görürsünüz. İnsanlar dişlerini sıkıyorlar ama bir yere kadar.

“Hareket giderek kendini oluşturuyor”

- Bugün hareket açısından kritik eşiklerden biriydi. 12 günün sonunda binlerce metal işçisi meydana buluştu. Siz geline nokta nasıl değerlendiriyorsunuz, bundan sonrası için beklentileriniz nelerdir?

- Hareket giderek kendini oluşturuyor. Yeni hedefler belirliyor. Saldırlara karşı önlemler alıyor. Fabrikalardaki eylemlerden sonra şirket yönetimleri belli yasaklar getirdiler, tehdit duyuruları astılar. Bu, fabrika içlerindeki eylemleri bir parça durulttu ama işçiler yine de mücadeleye devam ettiler. Ayrıca fabrikalarda eylemler bir doyumluğa da ulaştı.

İşçiler seslerini duyurdular. Temel taleplerimiz vardı biliyorsunuz; ücretlerin iyileştirilmesi, işten atma yaşanmaması, temsilciliklerin seçimle belirlenmesi. Sonuçta bu talepler fabrikalarda dillendirildi ve gelinen yerde sokağa taşındı. Bu karar metal işçisinin tabanından geldi. Bizzat Metal İşçileri Birliği sayfalarından ve farklı zeminlerinden sürdürdüğü tartışmaların sonucunda oluştu. Böylelikle tüm engellemelere rağmen metal işçisi birliğini adım adım ördü, inşa etti ve büyük bir güç olduğunu gösterdi. Bu eylemin öncesinde belli tedirginlikler yaşayanlar vardı. Çünkü gerçekten çok ciddi baskılar altında kaldılar. Bu konuda sadece Türk Metal cephesi de çalışmadı. Burada bazı sol siyasal yapılar ve sendikalar eylemi zayıflatmak için çalıştılar. Bunların örneklerini birtakım internet sitelerinden gördük. Doğrudan MİB'e yönelik, inisiyatif almasından, harekete yön vermesinden dolayı belli hazımsızlık örneklerini de gördük. Ama bunlara rağmen işçiler tüm engelleri aştılar. Ve aslında bugün bir tarih yazdılar. 'Sendikasız' olmalarına rağmen tümüyle tabandan gelen bir inisiyatifle bir sendikanın yapamayacağı, kolay kolay altından kalkamayacağı bir eylem yaptılar. İşçi arkadaşlar bugün oraya baskıyla gelmediler. Bugüne kadar Türk Metal onları baskıyla ite kaka getiriyordu. İsteyerek, engelleri aşarak ve gerçekten Kent Meydanı bizim gördüğümüz en görkemli eylemlerden birine sahne oldu. Belki de 1 Mayıslar'ın bir yeri var ama en güçlü işçi eylemi yaşandı.

Bu artık bir milattır. İşçiler artık kendi güçlerine daha da güveniyor. Türk Metal bürokratları şaşkınlıkla izliyorlar. Bu şunu gösteriyor, metal işçisi bir safhayı daha geçti. Bu eylemde üç yeni karar çıktı. 5 Mayıs'ta istifa, eğer işten atılma olursa üretimi durdurma içeri girişleri kapama, eyleme katılanlar fabrikalardan kendi temsilciliklerini seçme. Bu koordinasyonla sürecin

yürütülmesi yeni bir kapı açıyor. İstifalar bugün de olabilir. Ama önemli olan istifa etmek değil bundan sonrasında ne yapılacağıydı. Biz de kendi cephemizden bu sorunun yanıtını arıyoruz. Görülüyor ki metal işçisi kendine yol çiziyor. Yani mevcut sendikaların birine gitmek yerine kendilerine yol çizmek düşüncesi daha öne çıkmış durumda. Bu hareketin önüne çıkacak bir saldırı ya da Türk Metal'in geri adım atması durumu dışında bu yönde gelişim yaşanacağı görülüyor. Metal işçisi bir süreci geride bırakmıştır, özgüvenini kazanmıştır, kendi yolunu bulacaktır.

“İç örgütlülüklerini kuran her şeyi yapar”

- Türk Metal çete, metal sektöründeki diğer sendikalar dayasa bürokrasi hakim. Bu metal işçilerinin mücadelesi önünde hep engel olarak çıkıyor. MİB olarak sendikal mücadelede temel halka olarak neyi görüyorsunuz?

- İşçiler kendileri temsil edilmek, temsilcilerini seçmek istiyor. Buna karşı bir hazımsızlık var. Türk Metal'e baktığımızda örneğin Bosch'ta örgütlü bir işçi kuşağı var. Bilinç kazanmış, deneyim edinmiş ve dik durduğu ölçüde Türk Metal'i bir mücadeleye zorlayan bir işçi grubu var. Hep söylediğimiz bir vurgudur; güçlü bir taban hareketi, örgütlenmesi belirleyicidir. Türk Metal'de çetevari eğilimlere giden bir bürokrasi var ama diğer sendikalarda da durumun çok farklı olmadığını biliyoruz. Birleşik Metal-İş'te de aynı şey farklı boyutlarda yaşanıyor. Çelik-İş'te de bu görülüyor. Birleşik Metal-İş'in farkı kağıt üzerinde kalıyor. Aşağıdan yukarıya bir dizi karar mekanizmaları var. Ama 29 Ocak'taki metal grevinde gördük ki taban inisiyatifine karşı büyük bir gericilik var. Biz şunu kendi sayfamızdan da işçi arkadaşlarla konuştuğumuzda da

söylüyoruz; istifayı ilk baştan birinci seçenek olarak biz koymadık. Pekala, örgütlü, güçlü bir işçi hareketi olarak kaldığı sürece buradaki işçilerin mücadelesi, kendi iç örgütlülüklerini kurduğu ve ezilmediği takdirde Türk Metal içinde de çok şey yapar. Biz bunun altını fazlasıyla çizdik. Elbette ki daha farklı durumlarda böyle bir taban örgütlenmesi daha farklı sonuçlar da yaratabilir. Burada problem, yeni bir sendikal yetki süreci başladığında işçiler çok yıpranıyor. Çünkü soruna ‘bir şekilde gelsinler de üye olsunlar’ gözüyle bakanlar var. Metal işçisi için sorun bir sendikaya üyelik meselesi değil. İşçiler için sorun, MESS karşısında hak mücadelesinde güçlü olmak meselesi. Meseleyi de zaten böyle ele almak lazım. Fakat mevcut sendikalar buna böyle bakmıyor. Bu böyle olduğu için Bosch’ta başarılamadı. Onlar bir mücadele süreci olarak bakmıyor. Onlar “gelsin, birtakım yöntemlerle yetki başvurusunda bulunalım, gerisine bakarız” diyorlar. Bu çizgi iflas etmiştir. Bu çizginin metal işçisine verebileceği hiçbir şey yoktur. Miting sürecinde de bunu çok iyi gördük. Dediler ki “işçiler tabandan birliği sağlamamışken Kent Meydanı’ndaki miting maceracı hareketler olur.” Neymiş işçilerin eylemlerini durdurup sendika üyelikleri yapmak gerekiyormuş. Bu bitmiş bir strateji. Kent Meydanı’nda bugünkü eylem bu stratejinin ölümüdür. Metal işçisi buna güvenmiyor.

Şunu size kesin olarak söyleyebilirim ki Metal İşçileri Birliği’nin bu kadar sahiplenilmesinin temel nedeni bağımsız olmasıdır. Metal işçisi, Türk Metal çarpıtmalarla farklı göstermeye çalışsa da, DİSK’le bağlı göstermeyi denese de MİB’in bağımsız bir işçi birliği olduğunu, işçi kürsüsü haline geldiğini biliyor. Temel mesele de bu zaten. Birçok fabrikadan, Bosch’tan işçi arkadaşlar bunun altını çiziyor. “Sizin gücünüz buradan geliyor” diyorlar. Çünkü işçiler bizi hesapsız görüyor. Birtakım sendikaların adamı olmadığımızı biliyor. Ve bundan dolayı bize güveniyor. Bu sendikaların bürokratik yapısındaki “üye yapayım, aidat toplayayım” kafasının çok ötesinde. Bu sendikacılık zaten bitti. Bu işçiler farklı bir sendikaya geçse ne olacak? Yarın grevi yasaklandığında ne adım atılacak? Bugün metalde başka sendikalarda olan işçiler çok mu memnun? Şundan emin olun ki bugün yeni bir anlayışla metalde sendika kurulsun, gerçekten kendi kuralları ve yönetimlerinde bir işleyişi olan sendika kurulsun birçok fabrikadan geçiş yaşanır. Bu bir öngörü. Fakat biz metal işçilerinin nabzını yakından takip eden bir platform olarak bunu çok iyi biliyoruz. Grev yasaklarının ardından gelen bu eylemlerin ne anlama geldiğini biz çok iyi biliyoruz. Umudu ayağa kaldıracak bir hareket burada yaşanan. Bugün mevcut anlayışlar umut vermiyor. Türk Metal’e işçiler lanet okuyorlar ama diğerlerine de inanmıyorlar. Bosch işçisi DİSK’ten beklentisi olduğu için değil Türk Metal’e tepkisi olduğu için geçmişti. Ama bugünkü hareketin en önemli özelliği tepkiyle kalmayacak olması. Çünkü birtakım öncüler var, Metal İşçileri Birliği var. Öncüler metal işçilerinin bu hareketini birtakım sendikaların dar hesaplarına kurban etmek istemiyorlar. Bu sürecin bir şeyleri değiştirmenin yolunu açsın istiyorlar. Başarır mı, bilemeyiz? Belki bir yerden sonra kaybolur. Ama şundan emin olmalıyız ki bugünkü aşamada yeni bir mücadelenin olanakları fazlasıyla var. İşçi sınıfının böyle bir yenilenmeye ihtiyacı var. Bu yenilenmenin kaynağı bugün Bursa’da var. Bugün sendikal hareket en gerisiyle, en bürokratiyle en ilerisiyle en demokrasiyle çökmüş bir harekettir. Bu bize yeni bir hareket yaratmanın zorunluluğunu gösteriyor. Bugün Bursa’daki işçi hareketi bunun yollarını arıyor. MİB bunu tartışıyor, işçilere bunu anlatıyor.

Kızıl Bayrak / Bursa

“Yeni sendika” sesleri yükseliyor!

Metal işçilerinin bugün Kent Meydanı’nda yaptığı eylemde “yeni sendika” fikirleri dile getirildi. Metal İşçileri Birliği (MİB), alandaki işçiler tarafından dile getirilen fikre atfen yaptığı açıklamada, ‘yeni sendika’nın koşuluna, işçilerin tabandan birliğinin önemine dikkat çekti.

MİB’in açıklamasında şunlar ifade edildi:

“Bugün Kent Meydanı’nda tarih yazan metal işçisi artık kendisine daha çok güveniyor. Bu aşamadan sonra Türk Metal ya geri adım atarak talepleri kabul edecek ya da kopuş kaçınılmazdır.

Alanda konuştuğumuz pek çok arkadaş istifa kararlılığını ortaya koyarken aynı zamanda mevcut sendikalardan birine geçmek yerine yeni bir sendika kurmak gerektiğini söylüyor.

Konuştuğumuz bazı arkadaşlar yeni sendikanın nasıl olması gerektiğini de şöyle özetlediler:

1. Bu sendikada temsilcilerimizi ve diğer yöneticilerimizi kendimiz doğrudan seçmeliyiz!
2. Bu sendikada yöneticilere ödenecek ücret en yüksek işçi ücretini geçmemelidir.
3. Bu sendikada aidat miktarı en fazla iki saatlik ücret düzeyinde olmalıdır.
4. Bu sendikada her şey şeffaf olmalı, kararı

fabrikalardan işçiler almalıdır.

Kulağımıza çalınanlar böyle.

MİB der ki, bu aşamada bir yeni sendika olacaksa, bu konuda birliğimizi sağladıktan sonra evet olmalıdır. Bu sendikayı bizzat fabrikalardaki işçi arkadaşlarımız kurmalıdır.

Bunun için bugün meydana alınan temsilci seçimi kararıyla ilk adım atılmıştır. Bu hareketin yükünü taşıyan mevcut öncü arkadaşlardan oluşacak bir kurul bu adımı atabilir.

Elbette bir kez daha kararı işçi verecek. Kendi yolunu seçecek, MİB bu konuda bugün Kent Meydanı’na yansıyan bu birlik ve coşkudan sonra metal işçisinin her şeyi yapabilecek güçte olduğunu altını çizer. Eğer metal işçisi gereken adımları atarsa bugün şu ya da bu konfederasyon çatısı altında olan işçi arkadaşlarımızın da umudu olur.

Yolumuz zor ama önümüz açık arkadaşlar yürüyelim!

Biz onlarca kolu olan büyük bir deviz, eğer dağılmazsak bizi yenemezler.

Metal İşçileri Birliği
26 Nisan 2015"

“Kavgaya uluslararası boyut kazandırırsak bizleri hiç kimse yenemez!”

Uluslararası Otomotiv İşçileri Kongresi (ICOG) üyesi Ali Reçber’le Bursa’da metal işçilerinin son haftalarda sendikal ihanete karşı yüksettikleri mücadele ve Ekim ayında gerçekleştirilecek Otomobil İşçileri Uluslararası Kongresi üzerine konuştuk....

- Türkiye’de otomotiv sektörünün kalbi konumundaki Bursa’da son haftalarda olağanüstü ve önemli gelişmeler yaşanıyor. Sizler de, binlerce metal işçisinin patronlarla kurulan işbirlikçi sendikal düzene karşı mücadelelerini yakından izliyorsunuz. Gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Metal işçileri olağanüstü bir irade ortaya koydular. Onlar şimdiye kadar işçileri hiçe sayanlara karşı ‘biz de varız’ diyerek ayağa kalktılar. Patronların ve onların işbirlikçisi, işçilerin yerinde ve doğru bir tanımlamayla söyledikleri gibi ‘satılmış sendika’ yönetimine karşı güçlerini birleştirerek karşı durdular. İşçilerin bu birliği bir anda bir fabrikanın duvarlarını aşarak, otomotiv sektöründeki işçilerin birliğine doğru evrildi. Ne kadar kalabalık olurlarsa olsunlar eğer, bu güç örgütlü değilse bir sonuç alamayacaklarını kendi özdeneyimlerinden bilen işçiler hızla tabandan yukarı doğru örgütlendiler. Mücadele okulunda okuyan işçiler muazzam bir yaratıcılıkla kendi öz örgütlenmelerini yarattılar. 26 Nisan günü yapılan mitinge bu yaratıcılık, öz güven, inisiyatif, örgütlenme ve işçi disiplini damgasını vurdu. En önemlisi de 26 Nisan’da buraya kadar demediler, kavganın süreceğini ilan etti işçiler.

- Metal işçilerinin öne sürdüğü taleplere ilişkin düşünceleriniz neler?

- Tek taleple, ücret artışı talebiyle eyleme başlayan işçiler, her aşamayı ustaca değerlendirerek yeni duruma uygun olarak taleplerini yenilediler, genişlettiler. İşçilerin taleplerinin arkasında durması gereken sendika işçilerin birliğini parçalayarak onları kapitalistler karşısında güçsüz bırakmak için her yola başvurdu. Bu durumu görüp ortaya çıkartan işçiler taleplerine ‘İşçileri satan sendika istemiyoruz’, ‘TM İstifa!’ diyerek yeni bir talep eklediler. Bu eylemlerde işçi demokrasisinin gerçek birleştiriciliğini gören işçiler, bu ilkeyi yeni dönem sendikacılığının olmazsa olmazı olarak ilan ettiler. Her kademedeki temsilcinin doğrudan işçiler tarafından seçilmesini ve sendika yöneticilerinin aylıklarının ortalama işçi ücretinden fazla olmamasını taleplerine eklediler. Her kavgada, karşı atakların geleceğini bilen işçiler işten atılmamayı da şart koştular. Tek taleple başlayan eylemler giderek büyüdü, iç örgütlenmesi gelişti, talepler de genişleyerek ücret artışının sınırlarını geride bıraktı. Emek-sermaye çatışmasının doğasında tam da bu vardır; çatışma bir başlamasın, kapitalist sistemin biriktirdiği bir dizi sorun hızla çatışmanın konusu olmaya başlar. Şimdi sorun emek cephesini güçlendirerek ileriye doğru yürümektir, devamı hızla gelir...

- Sanırım Türkiye/Bursa’da yaşanan süreç üzerinden bir kez daha taban örgütlenmelerinin, işyerlerinde komiteleşmenin önemi öne çıkıyor....

Bunu Greif sürecinde de gördük. Greif işçilerinin yaratıcılıkla hayata geçirdiklerini Bursa’nın metal işçileri ne kadar başaracak, göreceğiz. Ancak girdikleri yol doğru ve burada elde edecekleri başarı kavganın seyrini belirleyecektir. İlkeleriyle birlikte yeni bir sendikalaşma anlayışının işçiler arasında tartışmaya açılması, hareketin en önemli başarısı olarak şimdiden tarihe kaydedilmiştir.

- Sendikalarındaki çürümenin sonucu olarak yaşanan bu sorun sadece Türkiye’de yaşanmıyor. Almanya ve sizin de temas halinde olduğunuz ülkelerde metal işçisinin bu ayağa kalkışı nasıl değerlendiriliyor? Bu konuda ICOG olarak ne gibi girişimlerde bulundunuz, ileriki süreçte bu kapsamda neler yapmayı planlıyorsunuz?

- İşçilerin kitlesel öz örgütlenmesi olan sendikalar özellikle kapitalist-emperyalist ülkelerde devlet kurumları haline getirildiler, özel yatırımları olan işçi çalıştıran özel şirketlere dönüştürüldüler. Sendika bürokrasisinde yer almak, satılarak da olsa sınıf atlamak anlamına geliyor. Burjuvazi bu hainler tayfası olmasa sistemi bir gün bile yönetemez. Sendikaların genel durumu budur. Yeri gelmişken kısa bir olayı anlatayım, Güney Kore’nin Pyongtaek kentindeki Ssangyong şirketi işçileri 2009 yılında 77 gün süren destansı bir direniş ortaya koymuş ve direnişten başarıyla çıkmıştı. Bu direniş sürecinde işçilerin ortaya koydukları cesaret, örgütlenme ve dayanışma yetenekleri kapitalistleri çıldırtmaya yetmişti. Bu direnişte yer alan işçi arkadaşlarımız 2012 yılında Münih’te yapılan otomotiv işçilerinin kurultayına da katıldılar. Avrupa’nın en büyük metal sendikasına ev sahipliği yapan Alman emperyalizmi bu kötü örneğin etkisini sınırlamak için IG-Metall’i devreye soktu. Haklarında hapis ve yüksek oranda para cezaları verilen işçilere parasal destek de bulunacağı vaadiyle oyalayarak, bu arkadaşları kongre çalışmalarımızdan az da olsa kopartmayı başardı. Sendikaların başına çöreklenen hainler, burjuvazinin açıktan yapamadığı işleri gören tetikçiler durumuna gelmişler. Greif Direnişi’nde Rıdvan Budak gibi hainlerin neler

yaptıklarına da tanık olmuştuk.

Antikapitalist bir temelde işçilerin uluslararası mücadele birliğini sağlamayı amaçlayan kongre girişiminin ortaya çıkmasını biraz da bu hainlerin su başlarını tutmuş olmaları zorladı. Bursa’daki işçi arkadaşlarımızın sesini ilk elden yazdığım mektuplarla çok sayıdaki ülkelerin işçilerine, oralandaki üyelerimiz üzerinden duyurduk. “Renault, Tofaş, Coşkunöz, Mako ve diğer fabrikalardan işçiler” imzalı “Renault, Tofaş, Coşkunöz, Mako ve diğer fabrikalardan işçilerin Türk Metal yöneticilerine ihtarıdır!” başlıklı bildiriye Almanca ve İngilizce’ye çevirerek fabrikalara ve sendikal kuruluşlara ulaşmasını sağladık. Bu açıklamalar değişik dillerde, otomotiv işçilerinin uluslararası kürsüsü olmaya çalışan iaar.de sayfasına asıldılar. Dayanışma çalışmalarımız gelişmelere göre değişik biçimler altında devam edecek.

- Ve son olarak... Ekim ayında toplanacak uluslararası bir kongrenin hazırlıklarını sürdürüyorsunuz. Hazırlıklar ne durumda, kongre Türkiye’de metal işçilerinin mücadelesiyle nasıl bir bağ kurmayı planlıyor?

- Kongre 14-18 Ekim 2015 tarihleri arasında Almanya’nın Stuttgart kentinin komşusu olan Sindelfingen’de yapılacak. Sindelfingen Mercedes üretiminin yapıldığı bir kenttir, kongrede Mercedes’in burnunun dibinde yapılacak. Otomotiv İşçilerinin Birinci/Kuruluş Kongresi olacaktır, bu kongre. Amacımız aynı kapitalist tekeller tarafından sömürülen ve ağır çalışma koşullarına mahkum edilen işçilerin mücadele ortaklığını sağlamaktır. Düşmanımız; kanımızı emen, bizleri işsiz bırakarak açlığa ve sefaletin pençesine atmakla tehdit edenlere karşı birleşmezsek tek başımıza kalırsak eziliriz. Bursa’daki metal işçilerinin yaptıklarını güçlendirerek, bu kavgaya uluslararası boyut kazandırırsak bizleri hiç kimse yenemez. Türkiye’nin metal ve otomotiv işçileri bu kuruluş kongresinde yerlerini almalıydılar. Türkiye’den Greif işçileri de bu kongreye davet edildiler.

Kızıl Bayrak / Almanya

Metal işçisi yol arıyor!

Bursa'da metal işçileri sınıf hareketi bakımından önemli bir çıkış sergiliyorlar. Yıllardır büyüyen öfke bu kez daha kararlı bir şekilde kendini dışa vurdu. Metal işçileri artık sırtlarındaki kamburdan kurtulma niyetlerini ve yeni kamburlar istemediklerini daha yüksek sesle ifade etmekte. Biriken öfkenin elbette ki bir şekilde dışa vuracağı aşikârdı. Önemli olan bu yönlü bir çıkışın sönümlenmemesi, sonuç alıcı olması için önceden yapılan örgütlenme hazırlığıdır. Bu açıdan oldukça 'örgütsüz' olan metal işçileri (sendikali olmaları örgütlü olduklarını göstermiyor), eski deneyimlerinin de öğreticiliğiyle, bu hareketlenme içinde komitelerde birleşmeye doğru adımlar atıyor. Böylelikle mesele daha iyi bir TİS istemekten öteye geçmeye başlıyor. Süreç başarılı olursa metal işçileri sınıf hareketinde yeni bir sayfa açmış olacaktır. İşte bundandır ki metal işçilerinin bu eylemliliği karşısında takınılan tutumlar da tarihe not edilmektedir.

Sorunun öznesi metal işçileridir ve onlar verili halleriyle üzerlerine düşeni yapmaya kararlı görünmektedir. Alanda yetkili sendikaların pratiklerine baktığımızda ise tablo karmaşıktır. İşçilerin mücadelesi patronlaşan Türk Metal'e yönelik gelişmektedir. Onda cisimleşmiş işçi satıcılığına, hainliğe ve çeteleşmiş bürokratik sendikal anlayışa karşı koyuştur. Bu anlayıştır ki mevcut sınıf hareketini sermayenin ve devletin baskısı dışında kimi zaman onlardan önce engellemektedir. Bundan dolayı metal işçilerinin bu çıkışı oldukça önemli bir yerde durmaktadır. Hal böyleyken bu alanda kendini farklı bir yerde tarif eden Birleşik Metal-İş'in tutumu ise hiç de iç açıcı değildir.

İşçiler Türk Metal'den koparlarsa karşılarında ya alandaki mevcut sendikalardan birinin kapısını çalma ya sendikasız kalma ya da yeni bir sendika kurarak yollarına devam etme tercihlerini tartışmaktadır. Bu açıdan bakıldığında alanda Türk Metal'den farklı olmayan durumu ile Çelik-İş'in kendini seçenek olarak sunması metal işçisinin anlamlı çıkışını boşa düşürecektir. Çelik-İş çıkarları gereği işçilerin beklediği söylemleri söylemek ve ikiyüzlü davranmakta bir sakınca görmeyecektir. Mevcut haliyle toplamda metal işçilerinin sınıf bilincinin sınırları biliniyor. Çelik-İş'in kirli sicilini bilmeyen çoğu işçi, bu yozlaşmış sendikanın haklarını koruyabileceğini sanabilir (Burada işçilere İskenderun Demir Çelik'te Çelik-İş ve Türk Metal arasındaki rant kavgasını hatırlatmakta fayda vardır. İşçileri etkilemek için her iki taraftan da güzel söylemler havada uçuşmuştu. Sınıf bilincinin zayıflığı koşullarında işçiler "kötünün iyisini" seçmeye zorlanmışlardı).

Tüm bunlardan dolayı bu süreçte yapılacak müdahalelerin önemi büyüktür. Birleşik Metal-İş'in pratiği ise işçilere güven verici değildir. Metal işçisinin büyük isyanının patlak vermesinden günler sonra Birleşik Metal-İş yönetimi, "metal işçisinin hak mücadelesini desteklediği"ni açıklamıştır. Metal işçilerine "kitleleşmesi, örgütlü olmasını" salık vermekle yetinmiştir. Birleşik Metal-İş yönetiminin bu açıklamasında, kendi pratiğinde hayata geçirmedeği örgütleri metal işçisine verdiği görülmektedir.

Hatırlanırsa 1998'de de metal işçilerinin Türk

Metal'den topluca istifa ederek Birleşik Metal-İş'e geçme istekleri karşılıksız kalmıştı. 2000'de, 2010'da olduğu gibi toplu sözleşme süreçlerinde metal işçisinin bu niyeti Birleşik Metal-İş tarafından yine karşılanmadı.

Hal böyleyken Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci, metal işçilerine "çok iyi organize olmaları, kitleleşme ve her türlü bedeli ödemeyi göze alarak sonuna kadar mücadele etme" çağrısı yaparak; "Metal işçileri örgütlü olmalıdır. Metal işçilerinin planı, işbirlikçi ve dayatmacı toplu sözleşme düzenini yıkarak, metal işçilerinin hak ve özgürlük mücadelesinin önünü açacak bir sendikal düzenin yani söz, yetki ve kararın kendilerinde olduğu bir sendikanın yani Birleşik Metal-İş'in saflarında **zamanı geldiğinde** birleşmektir" diyor. (vurgu bize ait...)

Haliyle süreci bilen metal işçileri de "ne zaman" diye soracaktır? "Türk Metal ile karşı karşıya gelmemeye" gayret gösteren Birleşik Metal-İş, işçilerin "çok iyi organize olmaları, kitleleşme ve her türlü bedeli ödemeyi göze alarak sonuna kadar mücadele etmeleri"ni önerirken buna nasıl katkı sunacaktır? Birleşik Metal-İş kendisine geçişleri çoğalacak üye sayısından ibaret görmüyorsa şayet sınıf mücadelesinin gereklerini yapma konusunda ne gibi önerileri vardır?

Aslında bu soruların yanıtı bellidir. Hep yasal cendere içinde yol arayan -ve bulamayan- Birleşik Metal-İş'in bu tarzının son örneği Bosch ve yasaklanan grev süreci bu açıdan öğreticidir. Bilindiği gibi, 2012 yılında, Türk Metal çetesinden kurtulmak isteyen Bosch işçileri DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yolunu tutmuştu. Türk Metal cephesinin baskıları, tehditleri, hukuksuzlukta sınır tanımayan oyunları ile işçilerin bir kısmı geri döndürülmüştü. Bu süreçte Birleşik Metal-İş Sendikası bu saldırganlığa karşı gerekli yanıtı örgütleyememiş, süreci yasal prosedüre, yargıya bırakmış, saldırıları göğüsleyecek bir güç ortaya koyamamıştı.

Son olarak yasaklanan grev sürecindeki tutumu ise aynı yasalılık saplantısıyla hüsrana dönüşmüştür.

İşçilerden gelen fiili mücadele isteğini bastırmak içinse fazlasıyla çabalamışlar, hatta bunu önerenleri "sendikal disipline uymamakla" itham etmişlerdi. Ve şimdi Birleşik Metal-İş'in açıklamasında "söz, yetki ve karar" ilkesini savunduğunu söylemesi gerçek tabloda abes durmaktadır. Bu açıdan söylemlerini pratikte yapmayarak Birleşik Metal-İş "farklı" bir sendika olmadığını göstermektedir. Yönetimin siyasi görüşünün diğerlerine göre "ilericiliği" dışında bürokratik yapısını bozmadan sendikal düzen korunmaktadır. 'Bürokratik ve çağdaş sendikacılık' anlayışlarıyla işçilerin fiili mücadele isteği törpülenmekte, sınıf bilinci kötürümleştirilmekte, taban enerjisi yok edilmektedir.

Oysaki metal işçisinin ihtiyacı kendisine güven veren bir mücadele pratiği ve tabanın söz- yetki- karar hakkına sahip olmasıdır. Şu an metal işçilerinin girdiği mücadelenin kazanıma ulaşması ve büyümesinin yegâne yolu metal işçisinin tabandaki örgütlülüğüdür.

Greif Direnişi yol açıcı bir örnektir!

Bu açıdan Greif Direnişi önemli bir örnek olma özelliğini korumaktadır. Greif işçileri gerçek bir yönetme gücü ortaya koyan bağımsız bir fabrika komitesine sahip oldukları, söz-yetki-karar ilkesini gerçek anlamda yaşama geçirdikleri için önemli bir örnektir. İşçi sınıfına şimdiye dek kaybettiren yasalıcılıktan malul sendikacılık çizgisinin yerine fiili-meşru mücadele yolunun gücünü gösterdiği için ayrıca önemlidir.

Bugün metal işçileri ancak tabandan gelen örgütlü gücüyle mevcut taleplerini elde edebilir. Sürecin seyrine göre Türk Metal'den istifa etseler de kendilerini bekleyen diğer seçeneklerde de belirleyici olan taban örgütlenmelerini kurmak, söz-yetki-karar ilkesine bağlı olmak ve fiili-meşru mücadele yolundan ilerlemektir. Gerçek anlamda bir yenilenme istiyorlarsa bu temel eksenden yürümeleri gerekmektedir. Yeni bir sayfa ancak bu şekilde mümkündür. Yoksa her seçenek aynı bürokratik yola çıkacaktır.

Metal işçisinin öfkesi Kent Meydanı'na aktı

Bursa'da metal işçileri işbirlikçi sendikal düzene karşı öfkelerini 26 Nisan'da Kent Meydanı'na aktı. Renault, Coşkunöz, Mako, Maysan Mando, Ototrim, Diniz Johnson Controls Oto ve Tofaş işçileri başta olmak üzere bir dizi fabrikadan metal işçileri günlerdir yaptıkları eylemlerini Kent Meydanı'ndaki buluşma ile büyüttü. Binlerce işçi meydanda sloganlarını haykırdı. Metal işçileri Türk Metal'in ihanet sözleşmesini tanımadıklarını ilan etti.

"Satılmış sendika istemiyoruz!", "Pevrul istifa!", "Bizi satanı biz de satarız!", "Türk Metal şaşırma sabrımızı taşıma!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Yaşasın işçilerin birliği!" sloganları sıklıkla atıldı.

Kent Meydanı 'işçi meydanı' oldu

Renault işçileri saat 12.00 sularında alana kol kola girerek coşkulu sloganlar eşliğinde geldi.

Mako işçileri de alana aynı yoldan yürüyüşle geldi. "Mako çalışanları" pankartıyla, "Mako işçileri Türk Metal'e karşı!" ve "Türk Metal gidecek dertler bitecek!" dövizleriyle yüzlerce Mako işçisi alandaydı.

Gündüz vardiyasında çalışan Coşkunöz işçileri de mesaiyi bırakarak fabrikadan alana geldi. Katılımı düşürmek için konan fazla mesailere rağmen işçiler saat 11.00'de fabrikada vardiyayı bırakıp "Direne direne kazanacağız!" ve "Ölmek var dönmek yok!" sloganlarıyla alana geldiler.

Diğer fabrikalardan işçiler de parça parça alana akarak Kent Meydanı'nı 'işçi meydanı'na dönüştürdü. İşçiler fabrikada giydikleri tişörtler ve yeleklerle alandaydı.

Konuşmalarda "Onlar bizim temsilcilerimiz değil. Artık bir araya geldik. Öfkemizi haykıracağız!" denildi. Alanda yapılan konuşmalarda Türk Metal çetesi teşhir edildi. İşçiler "Türk Metal istifa!" sloganını haykırdı.

Renault işçisi ortak açıklamayı yaptı. Bosch'taki anlaşmayı örnek göstererek "Madem daha iyi bir sözleşme mümkündür. Biz de yeni bir sözleşme istiyoruz. Asıl amacımız budur" dedi. Sık sık coşkulu sloganlarla kesilen açıklamada Bosch işçilerinin mücadele ederek elde ettikleri kazanımlara baktıkları ve başka türlü bir sözleşme olabileceğini gördükleri ifade edildi.

"Biz gereğini yapacağız"

"Nasıl olsa bugün bağırıp yarın susarlar diye geçirdi. Biz susmadık, susmuyoruz, susmayacağız" denilen açıklama şu vurguyla son buldu: "Günlerdir fabrikalarımızda her türlü yıldırma girişimine rağmen yükselttiğimiz sesi duymayanları son bir kez daha uyarmak için buradayız.

Bu vesileyle taleplerimizi size bir kez daha bildirmek isteriz:

1. Ücretlerimiz Bosch sözleşmesi baz alınarak yeniden ayarlanmalı, bu konuda MESS'e kabul ettirmek üzere bir ek protokol için net bir mücadele programı çıkarılmalıdır.

2. Temsilcilerimiz başta olmak üzere sendika yöneticilerimizi demokratik bir yöntemle biz seçmek istiyoruz. Bunun için derhal en başta bu süreçte işçinin güvenini kaybeden temsilci ve yöneticiler görevden alınmalı, arkasından temsilcilik seçimlerinden başlayarak yönetim kademeleri yeniden belirlenmelidir.

3. Yaşadığımız süreçten dolayı hiçbir işçinin işine son verilmeyeceği konusunda garanti alınmalıdır.

İşte bu taleplerimizi burada kararlıca bir kez daha ortaya koyuyoruz. Ne kadar ciddi olduğumuzu göstermek için e-Devlet şifrelerini almış olarak geldik. Eğer derhal gereğini yapmazsanız biz gereğini yapacağız."

"Karanlığı aralayan nasırlı elleri selamlıyorum"

Ortak açıklamanın ardından bir **Ototrim** işçisi konuştu. İhanet sözleşmesini kabul etmediklerini belirten işçi, Bosch işçilerinin birlik ve beraberlik içerisinde hareket ettiklerini ifade ederek Bosch işçilerini selamladı. İşçi, "Karanlığı aralayan nasırlı elleri selamlıyorum" diyerek mücadeleyi selamladı.

Mako'dan bir işçi de, Türk Metal yönetimine seslendi. Bu mücadelenin geçici bir heves olduğunu düşünen yöneticilere seslenen işçi, mitinglerde kendilerine atılan "Türk Metal nerede biz oradayız!" sloganını hatırlatarak "İşte biz buradayız Türk Metal nerede!" diye konuştu. Konuşma sırasında yüzlerce işçi "İşçiler burada Türk Metal nerede!" sloganını attı.

Eylemde söz alan bir **Coşkunöz** işçisi, sonuna kadar hep birlikte mücadele etme çağrısında bulundu. Şube başkanlarının "bu sözleşme değişmez" sözüne değinen işçi, buna izin vermeyeceklerini dile getirdi.

Son konuşmada fabrikaların birlikte davranması gerektiği ve fabrikalarda komiteler kurma çağrısında bulunuldu. Fabrikalarda işçiler tarafından yeni temsilciler seçilmesi gerektiğini söyleyen işçinin konuşması sırasında işçiler Türk Metal'e tepki amacıyla temsili olarak ihanet sözleşmesini yırttılar.

"Üretimi durdururuz"

İşçiler adına ortak açıklama yapan işçi, 5 Mayıs'ta Türk Metal'den istifa edeceklerini duyurdu. Alandaki işçilere e-devlet şifrelerini alarak hazırlıklı olması çağrısında bulunularak işten atılma durumunda işi durduracakları belirtildi. İşçiler "Pevrul istifa!" ve "Son gün 5 Mayıs!" sloganlarını attı.

Konuşmalarda öne çıkan bir diğer önemli vurgu ise herhangi bir işten atma saldırısında üretimin durdurulması çağrısıydı. Eylemin kapanış konuşmasında söz alan Renault işçisi, bir işçi dahi işten atılırsa üretimin durdurulacağını ve atılan işçi geri alınıncaya kadar çalışılmayacağını ifade etti.

Türk Metal ağalarına protesto

Türk Metal yöneticileri, alanın yakınındaki Simit Sarayı'ndan eylemi izlediler. Durumu fark eden metal işçileri tepki göstererek "Ruhi baksana kaç kişiyiz saysana!" sloganını attılar. Türk Metal bürokratları binlerce işçinin coşkulu ve öfkeli eylemini sessizce izlemek zorunda kaldı.

1 Mayıs'a kızıl müdahale!

TKİP, Almanya'nın çeşitli kentlerinde düzenlenen 1 Mayıs eylemlerinde yer alarak işçi sınıfının kurtuluş davasına katılma çağrısı yaptı.

Basel

1 Mayıs, İsviçre'nin Basel kentinde sendikaların ve kitle örgütlerinin yanı sıra 'Devrimci 1 Mayıs Platformu' tarafından kutlandı.

İsviçre Devrimci İnşa, Sosyalizm için Hareket, Emperyalist Savaşa Karşı Birlik gibi İsviçreli devrimci-demokratik örgütlerin yanı sıra, Türkiyeli parti ve örgütlerden TKİP, İDHF, MLKP, Birleşik Haziran Hareketi, TKEP/L ve PDD de alanda Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun bileşeniydi. Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi, DİDF, İTİF, Kürt hareketi, Alevi kurumları ve HDP de pankart ve flamalarıyla eyleme katıldı. Devrimci 1 Mayıs Platformu gençlik ağırlıklı kitlesi ve coşkusuyla dikkat çekici bir duruş sergiledi. Devrimci 1 Mayıs Platformu büyük bir araca yerleştirilen ses cihazıyla sloganlar attırdı, müzik yayını ve konuşmalar yaptı.

Devrimci 1 Mayıs Platformu Manor'un önüne geldiğinde, Manor'un yaptığı işçi kıyımını protesto etmek amacıyla buraya dev bir pankart astı ve duvarlara devrimci şiarlar yazdı. Bu durum kitlenin coşkusuyla daha da yükseltti. Kortej alana coşkulu sloganlarla girdi.

TKİP taraftarları olarak TKİP imzalı "Kapitalizm sömürü, savaş, işsizlik ve barbarlık demektir, komünizm için mücadeleye!" şiarlı pankartla yürüyüşte yerimizi aldık. Arabaya yerleştirilen ses cihazında "TKİP-Yurtdışı Örgütü"nün bildirisi Almanca olarak okundu ve dağıtımı yapıldı.

Wuppertal

Wuppertal'daki 1 Mayıs kutlamaları her yıl olduğu gibi kitlenin DGB binası önünde toplanmasıyla başladı.

1 Mayıs yürüyüşüne güne ilişkin pankart, döviz ve flamaları ile yerli ilerici partilerden DKP, MLPD, sendikalardan ise önlükleri, şapka ve flamaları ile ver.di ve Kimya Sendikası katıldı. Türkiye ve Kürdistanlı parti ve kurumlardan TKİP, MKP, BİR-KAR, ADHK, Kürt Toplum Merkezi (NAV-DEM) ve Alevi Kültür Merkezi katılım gösterdi.

Yürüyüş kolu uzun bir güzergahtan geçerek her yılki toplanma alanı olan Laurentius Platz'a vardı. Ardından miting gerçekleştirildi. Çeşitli parti ve kurumlara ait bilgilendirme ve yemek standlarının da kurulu bulunduğu alanda sendikacılar ve politikacılar hamasi nutuklar attılar. Samimiyetten yoksun bu konuşmalar kimi katılımcılar tarafından protesto edildi.

Bu yıl hem yürüyüşe ve hem de mitinge katılım belirgin biçimde zayıftı. Yürüyüşe bin kişi, mitinge ise bini aşkın kişi katıldı. Sendikalar ile kentteki parti ve kurumların bir ön çalışma yapmamasından kaynaklı bu durum, zaten resmi geçit havasında yapılan kutlamayı daha da cansız hale getirdi. Kutlama bu konuşma ve müzik dinletilerinin ardından sona erdirildi.

Sınıf devrimcileri olarak bu yıl 1 Mayıs'a çok

özel biçimde hazırlandık. Bu yıl kent tarihindeki en yaygın afiş çalışmasını yaptık. Her semti, her önemli güzergah ve işlek meydanı TKİP afişleriyle donattık. Her vesileyle 1 Mayıs bildirisi dağıttık. Yine 1 Mayıs gündemli, "birlik ve dayanışma" şiarlı kahvaltılı bir etkinlik gerçekleştirdik.

Wuppertal'daki 1 Mayıs kutlamasına, "Sosyal hak gasplarına ve savaşa karşı, bütün ülkelerin işçileri birleşin! / TKİP" şiarlı pankartla katıldık. Ayrıca "TKİP" imzalı bayraklar taşıdık. Yürüyüş sırasında ve miting alanında TKİP Yurtdışı Örgütü imzalı bildirileri yaygın olarak dağıttık ve *Kızıl Bayrak* satışı gerçekleştirdik.

Kortejimiz gençlik ağırlıklıydı. Almanca, Kürtçe ve Türkçe sloganlar sıklıkla haykırıldı ve 1 Mayıs eksenli ajitatif konuşmalar yapıldı.

Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu ve BİR-KAR da bayraklarıyla yürüyüşte yerini aldı. EEKK, üzerinde farklı dillerden "Yaşasın 1 Mayıs!", "Ya barbarlık, ya sosyalizm!" yazılı pankart açtı.

Orak-çekiçli kızıl bayraklarla F. Engels'in müze haline getirilen evinin önüne gitmek için alandan ayrıldık. Engels'in evinin önündeki heykelinin önünde toplanıp, burada önce işçi sınıfının bu büyük öğretmenine derin bağlılık ve saygının ifadesi olarak saygı duruşu yaptık. Ardından güne ve Engels'e dair kısa ve özlü bir konuşma yapıldı.

Bielefeld

Bielefeld'de 1 Mayıs kitlesi sabahın erken saatlerinden itibaren DGB (Alman Sendikalar Birliği) binası önünde toplandı. Yaklaşık 2 kilometrelik güzergahta marşlar ve sloganlar eşliğinde yürüyen kitle Ravensberger Park'taki miting alanına vardı. Yürüyüşe yaklaşık 1500 kişi katıldı. Alanda sayı 4 bine ulaştı. Bunun yanında gün boyunca miting sonuna kadar katılımlar devam etti.

Yürüyüşe IG Metal, Ver.di, IG Bau, SPD, MLPD, Die Linke, DKP, Kein Mensch ist Illegal ve değişik Alman antifaşist gruplar yer aldı. Bunların yanı sıra TKİP, Halk Cephesi, MKP, AGİF, DİDF, Kürt hareketi, Bielefeld ve Çevresi Dersim Dayanışma Derneği de yürüyüşe katılan Türkiyeli ve Kürdistanlı grup ve partilerdi.

Bu yıl, önceki yıllara nazaran yerli işçilerin katılımı daha fazlaydı. Bunda Almanya'da bu aralar gündemde olan toplu sözleşmelerin ve grev ihtimallerinin etkisi olduğu görülüyor.

Miting alanında kürsüden yapılan konuşmaların ardından değişik müzik grupları sahne aldı. Bunlardan biri MLPD üyeleri idi. 1 Mayıs Marşı'nı Türkçe ve Almanca olarak çalıp söylediler.

Komünistler olarak Almanca "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!" ana pankartının ardından Marx ve Engels'in resimlerinin yanı sıra TKİP bayrakları taşıdık. BİR-KAR da bayraklarıyla yürüyüşte yer aldı. Yanı sıra TKİP-Yurtdışı Örgütü'nün Türkçe-Almanca bildirisi dağıtıldı. Alanda ise gazete ve dergi satışları yapıldı, bilgilendirme standı açıldı.

**Basel – Bielefeld - Wuppertal'dan
TKİP taraftarları**

Almanya'da 1 Mayıs

Stuttgart

Stuttgart'ta DGB'nin düzenlediği 1 Mayıs eylemi, saat 9.00'da toplanma yeri olan Marienplatz'da başladı. Saat 10.00'da ise yürüyüşe geçildi. Bu yıl yapılan yürüyüş ve mitinge her yıl olduğu gibi göçmen toplulukları, örgüt ve partiler bayrak ve flamalarıyla katıldılar. İşçiler ise işyerlerinin kortejlerini oluşturarak yürüyüşteki yerlerini aldılar. Sendika bürokratları her yıl olduğu gibi bu yılki yürüyüşte de bir fazlalıklardı. Gün boyu aralıksız yağan sağanak yağmura karşı 4-5 bin işçi ve emekçi yürüyüşe katıldı. İşçilerin ödediği aidatlarla ayrıcalıklı bir yaşam süren bürokratlar da kitlenin miting alanına girmesinden sonra sahne aldılar. Sendika bürokratları içi boş ve kof 'kızgın' konuşmalarla durumu idare ettiler.

BİR-KAR ise Almanca "Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm!" pankartı ile eyleme katıldı. BİR-KAR bayraklarının taşındığı kortejde "Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm!" vurgusunun yanı sıra güncel sorunları işleyen ozalitler taşındı.

Bursa'daki metal işçilerinin sesi alana taşındı

BİR-KAR bu yıl yapılan 1 Mayıs yürüyüşüne, Bursa'da sermayeye ve onların kapı kulları olan satılık sendika bürokratlarına karşı emek mücadelesini büyüten metal işçilerinin direngen ve büyük mücadelesini taşıdı. Eylemde "Bursa'da metal işçileri ayakta" başlıklı Almanca bildiri yaygın olarak dağıtıldı. Yürüyüş boyunca metal işçilerinin direnişini anlatan ozalitler oldukça dikkat çekti. Yürüyüş sırasında BİR-KAR çalışanları başta metal işçileri olmak üzere birçok işçinin sorularına muhatap oldular. İşçilerin sorularını özel olarak cevaplandırarak dayanışmaya çağırdılar. Bazı işçiler bildirileri alarak iş yerlerine götürceğini ve dayanışma için çalışacağını söyledi.

1 Mayıs eyleminden sonra, ABZ'de geleneksel olarak yapılan 1 Mayıs etkinliğine geçildi. MLPD, Rebell ve BİR-KAR'ın hazırladığı etkinlik saat 15.00'te başladı ve saat 20.00'ye kadar sürdü.

Enternasyonal marşıyla başlayan etkinlik yine hep bir ağızdan söylenen Enternasyonal marşıyla sonlandırıldı. Etkinlikte MLPD adına yapılan konuşmada, kapitalist sistem üzerinden genel bir çerçeve sunuldu ve yaşanan sorunlar karşısında kendi bakış açıları ekseninde çözüm yolları ortaya konuldu. Toplantıda İranlı devrimciler de bir konuşma yaparak İran'da molla rejimi tarafından 1 Mayıs kutlamalarının yasaklandığına ve buna karşı öfkenin biriktiğine vurgu yaptılar.

Etkinlikte BİR-KAR adına da bir konuşma yapıldı. Türkçe, Kürtçe ve Almanca dillerinde kitlenin selamlanmasıyla başlayan konuşmada, Türkiye'deki 1 Mayıs tablosu aktarıldı. Kürt illeri de dahil ülkenin dört bir yanında 1 Mayıs eylemlerinin yapıldığına ve asıl çatışmanın İstanbul'da yaşandığına değinildi. Sermaye devletinin silahlı güçlerinin ablukasına, bütün toplu ulaşım olanaklarının ortadan kaldırılmasına rağmen Taksim ve 1 Mayıs iradesinin teslim alınmadığının altı çizildi. Mücadele kararlılığı aktararak, sermaye

devletinin terörü şiddetle protesto edildi.

Bu etkinlikte de Bursa metal işçilerinin mücadelesine özel olarak değinildi. Konuşmanın ağırlıklı bölümü metal işçilerinin kavgasına ve metal işçileri ile dayanışmanın önemine ayrıldı. Konuşmada "Kapitalist-emperyalist barbarlığı yere çalmanın yegane yolu, bu işçi eylemlerini büyütüp, birleştirmekten geçiyor. Dün Greif, bugün Bursa'nın metal işçileri mücadele karallıklarını örgütlenme yeteneğiyle birleştirdiler, bize yolu gösterdiler. Şimdi bu yolu enternasyonal dayanışmayla da besleyerek yürümek hepimizin boyunun borcudur" denilerek dayanışma çağrısı yapıldı. Konuşma alkışlarla yer yer kesilerek, "Yaşasın enternasyonal dayanışma" sloganı atıldı.

Eylem ve etkinlikten notlar:

Bu yıl 1 Mayıs eylemlerine Almanya genelinde 400 bin emekçi katıldı. Stuttgart'ta yapılan yürüyüşe 5 bine yakın bir katılım vardı. Bazı büyük kapitalist tekellerin işçileri kendi işyerlerinin flamalarıyla yürüdüler.

Frankfurt

Frankfurt'ta 1 Mayıs Güntersburgpark'ta toplanmayla başladı. Katılımcı gruplar burada yapılan hazırlıkların ardından kortejler oluşturarak yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş kolunun en önünde, DGB'nin bu seneki 1 Mayıs sloganı olan "İşin geleceğini biz tayin ediyoruz!" yazılı pankartın arkasında DGB'ye bağlı sendikalardan Ver.di, IG-Metall, IGBCE ve IG Bau yürüdü. Sendika kortejlerinden en kalabalık olanı Ver.di'ydi. İşçilerin önemli bir kısmı ise yürüyüşe katılmayıp miting alanına gelmeyi tercih etti.

Sendika kortejlerini çeşitli yerli ve göçmen

pati ve örgütlerin kortejleri izledi. Siyasal gruplar içinde Türkiyeli gruplar hem sayısal hem de coşku bakımından önemli bir yer işgal ettiler. Yerli gruplardan MLPD, DKP, Die Linke; göçmen gruplardan ise TKP/ML, MKP, MLKP, DiDiF, Halk Cephesi, BHH, Frankfurt Halkevi, Kürt Hareketi, Alevi Derneği, Almanya Zaza Cemaati, Yunan Komünist Partisi (KKE), İranlı devrimciler ve Sri lankalı devrimciler pankart ve flamalarıyla katıldılar.

Sınıf devrimcileri ise "Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm! / TKİP" imzalı bir pankartla 1 Mayıs'a katıldı. Komünistlerin kortejinde, sınıfın güncel ve siyasal taleplerini ifade eden dövizler ile Marks, Lenin ve Luxemburg'un resimleri taşındı.

Yürüyüş boyunca ve miting alanında "TKİP Yurtdışı Örgütü" imzalı bildiriler yaygın şekilde dağıtılırken,

BİR-KAR bayrakları da taşındı.

TKİP kortejinde parti, 1 Mayıs, devrim, sosyalizm ve enternasyonal dayanışmaya ilişkin sloganlar sıklıkla atılırken, dünyada ve Türkiye’de 1 Mayıs’ın anlamına ilişkin ve kapitalizmi teşhir eden Türkçe-Almanca konuşmalar yapıldı. Ayrıca yürüyüş boyunca söylenen marşlar kortejin canlılığına katkı sağladı.

Yürünen uzun bir güzergahtan sonra her zamanki miting alanı olan Römer’de toplandı. Mitingde DGB Frankfurt temsilcisi ile çeşitli sendikaların temsilcilerinin yanı sıra, Almanya IG Metall sendikası sekreteri de bir konuşma yaptı. Kürsüden yine sendika bürokratları dışında hiçbir devrimci ve muhalif kurum ve kişiye söz hakkı tanınmadı.

Mitingde Türkiyeli bir müzik grubu da sahne alarak 1 Mayıs, Berxwadan Jiyane, Çav Bella gibi devrimci marş ve türküler seslendirdi. Miting DGB ve ona yakın kurumlar adına yapılan konuşmalar ve çeşitli müzisyenlerin sundukları dinletilerin ardından sona erdi.

Enternasyonal sokak festivali

Frankfurt’taki 1 Mayıs programı yürüyüş ve mitingin ardından Gallus semtinde yapılan enternasyonal sokak festivaliyle devam etti. Yerli ve göçmen çeşitli devrimci-demokratik kurumlar tarafından organize edilen festivale çeşitli uluslardan yüzlerce işçi ve emekçi katıldı. Festival alanında yemek ve bilgilendirme standları yer alırken, kurulan sahnede değişik uluslara mensup müzik, dans ve şiir grupları sahne alıp gösteriler gerçekleştirdiler.

Geçen sene ilki yapılan ve oldukça ilgi gören festivalde BİR-KAR da bilgilendirme standı açarken, programa müzik ve şiir grubuyla katkı sundu.

Berlin

Bu yıl 1 Mayıs yürüyüşü sendikaların çağrısıyla Berlin’in Hackischer Markt semtinde başladı.

“Geleceğin işini biz şekillendiriyoruz!” şiarı altında düzenlenen yürüyüşe yaklaşık 5 bin kişi katıldı. IG BAU, IG BCE, EVG, GEW, IGM, NGG, GP, Ver.di ve DGB sendikalarının organize ettiği yürüyüş geçen seneye oranla daha canlı ve coşkuluydu.

Yürüyüşte taşeronluk sistemine, düşük ücret uygulamalarına, hak gasplarına karşı pankart ve dövizler taşındı. Berlin’de birkaç gündür grevde olan sağlık ve eğitim emekçilerinin kortejleri oldukça coşkuluydu. Alman ve Türkiyeli devrimci örgütlerin kortejleri de her yıl olduğu gibi canlı ve coşkuluydu.

Yürüyüş saat 11.30’da tarihi Brandinburg Tor’da yapılan mitingle bitirildi. Mitingde DGB Başkanı Reiner Hoffman bir konuşma yaptı. Konuşmasında CDU ve CSU partilerine yüklenen Hoffman, asgari ücret politikasını eleştirerek, Ocak ayından bu yana uygulanan 8,5 Euro asgari saat ücretinin bir kazanım olduğunu belirtti. Bu kazanımın içinin boşaltılmaya çalışıldığını vurgulayan Hoffman, buna karşı mücadele edeceklerini belirtti.

Sınıf devrimcileri eyleme “Sosyal hak gasplarına, ırkçılığa ve emperyalist saldırganlığa karşı birleşik mücadeleye! / TKİP” pankartı ile katıldı.

Berlin’de ayrıca Kreuzberg semtinde “Biz her yerdeyiz!” şiarı ile bir yürüyüş daha gerçekleştirildi. Yürüyüşü otonom ve antifaşist gruplar düzenledi. Akşam saat 18.30’da başlayan yürüyüşe yaklaşık 20 bin kişi katıldı. Polisle çatışmaların da yaşandığı bu yürüyüş için yaklaşık 7 bin polis görevlendirildi.

Kızıl Bayrak / Almanya

Paris’te kızıl 1 Mayıs

Paris’te CGT, FSU, Solidaires ve Unsa’nın işsizliğe, yoksulluğa, sosyal hak gasplarına, kemer sıkma politikalarına karşı çağrısıyla gerçekleşen 1 Mayıs yürüyüşüne Fransız Komünist Partisi (PCF), Antikapitalist Parti (NPA), İşçi Mücadelesi (Lutte Ouvrière), Sol Cephe (Front de Gauche) gibi yerli parti kurum ve kuruluşların yanı sıra İran, Tunus, Cezayir, Kabil, Tamil ve Türkiyeli ilerici ve devrimci örgütler katıldılar.

Sabahın erken saatlerinden itibaren pankartlar ve bayraklarla kıza boyanan Republique Meydanı saat 15.00’e kadar alanda çekilen halaylarla Türkiyeli örgütlerin görselliğine tanık oldu. Republique Meydanı’ndan başlayan yürüyüşe Türkiyeli

örgütlerden TKİP, TKP/ML, TİKB, MKP ve Direniş Hareketi ‘Devrimci 1 Mayıs Platformu’ pankartı arkasında katıldı.

Fransızca, Türkçe ve Kürtçe “Yaşasın 1 Mayıs” ortak pankartı arkasında parti örgüt ve kurumların bayrak ve flamalarıyla katıldıkları yürüyüş boyunca Taksim direnişi selamlandı, devlet terörü lanetlendi. İşçi sınıfıyla uluslararası dayanışma sloganları haykırıldı.

TKİP taraftarlarının bayraklarıyla katıldığı yürüyüşe ayrıca BİR-KAR da flamalarıyla katıldı. *Kızıl Bayrak* gazetesi satışı ve TKİP Yurtdışı Örgütü imzalı Fransızca-Türkçe 1 Mayıs bildirileri işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Paris

Fransa Bretagne bölgesinde 1 Mayıs

Fransa’nın Bretagne bölgesinin Hennebont kentinde 1 Mayıs yürüyüşü gerçekleştirildi.

Yürüyüşü Fransız İşçi Sendikaları (CGT, FSU, UNSA, UNEF ve Solidaires) organize etti. Yürüyüşe Fransız sol partileri de (NPA, Fransız Komünist Partisi, Front de Gauche, Jeunesse Communiste, anarşist ve demokratik kitle örgütleri) katıldı.

Bu yılki 1 Mayıs yürüyüşü belediye başkanlığı seçimlerinin arkasından gerçekleşti. Bu nedenle işçi sendikalarında ve sol partilerde belirgin bir ayrışma yaşandı.

Komünistler BİR-KAR imzalı pankart ve kızıl bayraklarla yürüyüşe katıldılar.

Yürüyüşe Kürt hareketi ve Morbihan Alevi Kültür Derneği de katıldı.

Bu yıl Hennebont’taki yürüyüşe 800’ü aşkın kişi katıldı.

Bretagne bölgesinin St-Brieuc kentinde de 1 Mayıs yürüyüşü gerçekleştirildi. Bu kentte de Fransızca yazılı BİR-KAR bayraklarıyla yüründü ve TKİP Yurtdışı Örgütü imzalı bildiriler dağıtıldı.

Yürüyüşe Türkiyeli ilerici kurumlar da kendi pankartlarıyla katıldı. St-Brieuc kentindeki yürüyüşe 600’ü aşkın kişi katıldı.

Bretagne bölgesinin Carhaix kentinde de 1 Mayıs yürüyüşü gerçekleştirildi. Carhaix’de de eyleme katılım havanın yağmurlu olmasından dolayı önceki yıllara göre düşük oldu. Eylemde, Fransızca yazılı TKİP bildirileri dağıtıldı. Bu kentteki eylem 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Fransa-Bretagne

Akdeniz’de yaşanan insanlık trajedisi ve AB Zirvesi

Akdeniz’de tüm dünyanın gözleri önünde bir insanlık trajedisi yaşanıyor. Kuzey Afrika ile İtalya sahilleri arasında Akdeniz, giderek dev bir mezara dönüşüyor.

Avrupalı emperyalistler, kalelerinin içine girişleri engellemek için duvarları yükseltip “güvenlik” önlemlerini arttırırken Akdeniz’de binlerce insanı ölüme göndermeye devam ediyorlar.

ABD emperyalizmi ve onun NATO’ya bağlı Avrupalı müttefikleri Afrika ve Ortadoğu’da çıkardıkları savaşlarla bölge halklarını katledip büyük yıkımlara neden olurken, hayatta kalabilmek için ülkelerini terk eden insanları Avrupa’dan uzak tutmak ve diğerlerine caydırıcı olması için Akdeniz’in sularında ölüme terk ediyor.

Akdeniz’i aşmak isterken ölenlerin sayısı bu yılın ilk dört ayında 1750’yi buldu (bu sayı geçtiğimiz yıl aynı tarihte 90’dı). Mevsimlerden henüz ilkbahar olduğu düşünülürse yaz ve sonbahara kadar bu sayının üçe-dörde katlanacağını tahmin etmek güç olmasa gerek.

Peki kim bu insanlar?

Bunlar, Ortadoğu’da ve Kara Afrika’da süren emperyalist savaşlardan, müdahalelerden, şiddetten, ölümden kaçmaya çalışan ve sayıları giderek artan kadın-erkek, genç, çocuk yüz binler...

Bunlar varını yoğunu vererek, her türlü riski göze alan, şişme botlarla, bir dalgayla paramparça olmaya hazır balıkçı tekneleriyle, yaşayabilmek uğruna “ölümcül” bir “macera”ya atılan yüz binler... Bunlar “kaçak” göçmenler.

2015 başından bu yana Akdeniz’i geçerek İtalya kıyılarına ulaşabilmeyi başaran “kaçak” göçmen sayısının 31 bin 500 olduğu belirtiliyor. İtalyan sahil güvenlik birimlerinin, sadece 10-17 Nisan 2015 tarihleri arasında 13 bin 500 kişiyi kurtardığı ifade ediliyor. 2012 yılında Akdeniz’i aşabilen “kaçak” göçmen sayısı 12 bin iken, 2013 yılında 60 bine yükseldi. Bu rakamın 2014 yılında 210 bini aştığı, bunların 170 binden fazlasının İtalyan sahillerine ulaştığı belirtiliyor.

Ekim 2013-Eylül 2014 dönemindeki “Mare Nostrum” operasyonu kapsamında ise yaklaşık 100 bin göçmenin kurtarıldığı bildiriliyor.

“Kaçak” göçmenlerin sayısının rekor düzeye ulaşması Suriye, Irak ve Libya’da süren savaşlardan, Afrika’daki savaşlardan ve emperyalistlerin beslemeleri çetelerin saldırılarından kaçanlarla rekor düzeye ulaştı.

12 ve 19 Nisan’da Libya’dan yola çıkan “kaçak” göçmenleri taşıyan iki geminin batması ve 1100’den fazla insanın Akdeniz’in derin sularında hayatını kaybettiği katliamın (facianın) ardından, Avrupa’da AB’nin gerici sığınma politikaları sert tepkilere neden oldu. Bu tepkilere karşı AB şefleri olağanüstü toplanmak zorunda kaldı.

Brüksel’de olağanüstü toplanan Avrupalı emperyalistlerin devlet ve hükümet başkanları daha önce iç ve dışişleri bakanlarının mülteci ölümlerine karşı hazırladığı 10 maddelik bir planı kabul etti.

Avrupalı emperyalistler Akdeniz’de yaşanan mülteci katliamlarının ardından topladıkları zirvede, insani boyuttan çok Avrupa kalesinin savunmasını nasıl güçlendireceklerini planladılar.

Zirveden ‘insani yardım’ yerine ‘güvenlik önlemleri’ çıktı. Serbest Ticaret Anlaşmaları ile Afrika’daki halkın varlıklarını tehlikeye düşüren, kıtanın tüm yeraltı-yerüstü kaynaklarını talan eden, Avrupa’dan gönderdiği zehirli çöp yığınları ile kıtayı tehdit eden, ‘gelişme politikaları’ adı altında Afrika halkını ilğine kadar sömüren, Ortadoğu’da çıkardıkları savaşlarla Ortadoğu halklarına ölüm ve yıkım getiren, işçi ve emekçilere, yoksul halka göç etmekten başka bir yaşam hakkı tanımayan emperyalistlerden insani ve kalıcı bir çözüm de beklenemezdi zaten.

Zirvede, kabul edilen plan mültecilere karşı askeri operasyonların arttırılmasını ve Afrika’da askeri yaptırımların hazırlanmasına olanak sağlamasını öngörüyor.

Planın ilk maddesi AB sınırlarının korunması için Akdeniz’deki sınır operasyonlarına ayrılan bütçenin 3 katına çıkarılmasını içeriyor. AB’ye giriş yapmak isteyen gemilere karşı önlem alacak olan ve İtalya sahillerindeki “Triton” ile Yunanistan sahillerindeki “Poseido” gücü için ayrılan bütçe aylık 3 milyondan 9 milyona çıkarıldı.

İtalya, AB’den beklediği yardımı alamayınca Kasım 2014’te Mare Nostrum operasyonunu sona erdirmiş, bunun üzerine Avrupa Komisyonu “Triton” adını verdiği yeni bir sınır operasyonu başlatmış, operasyonun yönetimi AB’nin dış sınırlarının güvenliğinden sorumlu Frontex ajansına verilmişti.

Planın ikinci maddesi Akdeniz’de mülteci gemisi

olabilecek teknelerin daha yola çıkmadan bir şekilde tahrip edilmesini öngörüyor. Yani mültecileri getiren şebekelere karşı askeri önlemlerin devreye sokulması hedefleniyor. Bununla şebeke ağının çökertilmesi, yargıya sevk edilmeleri ve mali varlıklarına el konulması planlanıyor.

Planın 5. maddesine göre üye ülkeler tüm göçmenlerin parmak izlerini alacak. 8. madde ise başvurusu reddedilen mültecinin Frontex’in koordinesi altında ülkelerine geri gönderilme sürecinin hızlandırılmasına ayrılmış.

9. maddede Nijer Cumhuriyeti ve Libya’nın komşu ülkeleri ile ortak çalışmanın güçlendirilmesinin yanında, mültecilerin Avrupa’ya gelmesini engellemek için değişik ülkelerde kurulan kamplara daha fazla parasal destek yer alıyor.

Akdeniz’deki görev alanı ve mültecilerin üye ülkeler arasında paylaşılması gibi birçok tartışmalı konuda ise uzlaşmaya varılamadı.

Kısacası Avrupalı emperyalistler Akdeniz’de yaşanan mülteci katliamlarının ardından topladıkları zirvede, insani boyuttan çok Avrupa kalesinin savunmasını nasıl güçlendireceklerini planladılar.

AB’li güçlerin bu uygulamaları mültecileri korkutmanın daha da ötesinde. Onlar, emperyalist çıkarları için kendilerinin neden oldukları felaketleri kullanarak bölge halklarının arkasından Afrika’ya askeri bir müdahalenin yolunu dölüyorlar.

Devrimci tutsaklardan 1 Mayıs mesajları

Sevgili Kızıl Bayrak emekçileri,

1 Mayıs'a sermaye düzeninin seçim oyunu aracılığıyla işçi sınıfı ve emekçi kitleleri düzene bağlama hedefli sahte seçim vaatleri ve reformist sol ile ona yedeklenmiş bir dizi devrimci grubun parlamenter hayalleriyle giriyoruz. Bu tabloya verilecek en uygun yanıt:

'Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim kapitalizme karşı sosyalizm' hedefli kitlese, militan, devrimci bir 1 Mayıs olmalıdır.

Bu hedefle hazırlandığınızı düşündüğüm birlik, mücadele ve dayanışma gününüzü kutlar, mücadelenizde başarılar dilerim.

Kemal Toka

1 No'lu F Tipi C.İ.K. C 7-88 / PTT Cezaevi Şube
İzmit - Kocaeli

Merhaba yürek dostlarım;

Sevgili yürek dostlarım, 1 Mayıs, ücretli kölelerin benliğine vurdukları prangaları parçalayarak sermaye düzeniyle durdukları kavgada kazandıkları en büyük mevziin adıdır. Bu mevzi bin bir bedel ödeyerek kanla canla kazanılmıştır. Bu mevziye sahip çıkmak kendi geleceğine de sahip çıkmak demektir.

1 Mayıs sömürü düzenine karşı isyandır. 1 Mayıs devrimcidir. Proleter yüreklerin ezilen dünya halklarıyla birleşerek düşlerindeki emeği kolektifleştirerek sömürsüz, eşit ve özgür bir yaşamı yaratmaktır. Tüm insanlığın tek kurtuluş yolu sosyalizmdir. Başka da yolu yoktur. Biz devrimci sosyalist tutsaklar olarak bu inançla siz yürek dostlarımız olan Eksen Yayıncılık'ın (Kızıl Bayrak) tüm emekçilerinin şahsında tüm dünya proletaryasının ve ezilen dünya halklarının birlik, dayanışma ve mücadele gününüzü en içten devrimci duygularla kutluyoruz.

Yek gulan berxwedana hemü karkeran piroz be!

Yüreğimizin olanca sıcaklığıyla sevgiyle o proleter yüreklerinizi selamlıyoruz...

Sevgili yürek dostlarım bildiğiniz gibi Tekirdağ F Tipi'nden Van F Tipi Hapishanesi'ne gitmek için hastanede sağlık kurulu raporu almıştım. Ama beni Edirne'ye sürgün ettiler. Bölgenin nem oranı yüksek olduğu için beni oldukça zorluyor. Ben Van'a gitmek için 17 Mart'ta hastaneden tekrardan sağlık kurulu raporu aldım. Bu raporu da yine Adalet Bakanlığı istemişti. Ama rapor aldığım halde bir aydan fazladır bekliyorum. Faşizm hem tedavimi hem de sevk talebimi bir işkence aracına dönüştürmüştü. Tüm kamuoyunu bu zulme karşı duyarlı olmaya çağırıyorum. Sadece ben değilim, tüm devrimci tutsaklar bu zulme maruz kalmıştır.

Biz hasta tutsaklar sadece insanca bir tedavi istiyoruz. İrkçı faşist doktorların bize bakmalarını istemiyoruz. Bu bizim en doğal insani talebizdir. Adıma gönderdiğiniz gazeteyi düzenli olarak alıyorum. Elinize, emeğinize ve yüreğinize sağlık. Sonsuz teşekkürler, iyi ki varsınız. Sevgi ile umut ve dirençle kalın. Silaven şoresşeri ji buyna we dişinen! Serkeftin.

Mehmet Yamaç

F Tipi C.İ.K. A/31 Edirne

Derlenişe davet*

Direnışten derlenişe çığır açıyoruz

El birliğiyle gün içinde yarınları inşa ediyoruz

Rehberliğimizde yıldızlaşanların şiarları

Leninizm'in yaşayan ruhu ışığımız

Enternasyondalır dalgalanan bayrağımız

Nadasa bırakılmış umutları kuşanalım

İşyana çağırıyor düş daşlarımız

Şimdi Kobanê'deki ateşi yayma

Emperyalizmi Ortadoğu bozkırlarından tutuşturma zamanı...

*Kobanê direnişinde yıldızlaşanlara

ithafen...

Haydar Sönmez

H Tipi C.İ.K. C-1 Erzurum

Sevgili Kızıl Bayrak gazetesi çalışanı dostlar, dünya işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ınızı kutluyorum.

1 Mayıs'ın kutlanmasında tarihsel anlamda önemli yeri olan Taksim'in aynı zamanda kontrgerilla katliamıyla da bastırılmaya çalışıldığını hafızalarımızdan silinmemesinin yegane yolu Taksim'de ısrar olmalıdır. Çalışmalarınızda başarılar.

Ali Şimşek

1 No'lu F Tipi C.İ.K.
B 2-60 / Sincan – Ankara

Merhaba Kızıl Bayrak emekçileri;

Emperyalist kapitalizme karşı dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü kutlu olsun. Devrimci selamlarımızla...

MKP dava tutsakları

Veysel Kaplan

Adalet Şube PK: 145 / Kocaeli

Kızıl Bayrak dergisi emekçi ve okurlarına merhaba...

İşçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının yerküreyi sarsıp yeniden biçimlendireceğine olan inancımızla; birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ınızı kutluyoruz.

Eşit, özgür bir dünya yaratma çabası içinde olan tüm emekçileri selamlıyor, mücadelenizde başarılar diliyoruz. Selam ve saygılar.

MKP dava tutsakları

Özgür Çelik

F Tipi C.İ.K. B-49 / Edirne

Merhaba Dostlar,

İyi olmanız temennisiyle selamlarımızı gönderiyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Devrimin şanlı yolunda ilerleyen işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs bayramınızı kutluyoruz. Hoşça kalın...

Resul ve Mustafa Kocatürk

F Tipi Hapishane B-24 / Hacılar-Kırıkkale

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/17 * 2 Mayıs 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan...

DEVİRİM VE SOSYALİZM DAVASINDA YAŞIYORLAR!

